

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

သိဒ္ဓတ္ထ ပါရဂူ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

HERMANN HESSE SIDDHARTHA

အားလုံးသည် ပျက်စီးတတ်သော
သဘောရှိ၏။ အနိစ္စသဘောတရား၏
မသက်သာသောပြုယုဂ်ပုံစံများဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် သူတို့ထဲက မည်သူမျှ
သေဆုံးမသွားပေ။
သူတို့သည် ပြောင်းလဲရုံသာလျှင်
ပြောင်းလဲသည်။ သူတို့သည်
အခါပေါ်သိမ်း အသစ်တစ်ဖန်
မွေးဖွားနေကြသည်။

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

၉(က)၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေ

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၅၄၆၈၄၅၊ ၅၄၈၂၀၈

သိဒ္ဓတ္ထ၊ ပါရဂူ

စာမျက်နှာ ၁၀၅ ++ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၁.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၉၅ ခုပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ဆင့်မအကြိမ်မှ၊ (ပထမအကြိမ်-၁၉၆၄)

ရောင်းစား ၂၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သိဒ္ဓတ္ထ

ပါရဂူ

မြန်မာပြန်

SIDDHARTHA

Hermann Hesse

JK

BARBER
& NOBLE
CLASSICS

In a New Translation by Erika Lesser
Introduction and Notes by Robert A. F. Thurman

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၇

မာတိကာ

- ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအမှာ	က
- ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအမှာစကား	ဂ
- သိဒ္ဓတ္ထအကြောင်း	ဆ
- ဟာမန်ဟက်အကြောင်း	ထ
၁။ ဗြဟ္မဏ၏သား	၁
၂။ သမဏတို့နှင့်အတူ	၁၄
၃။ ဂေါတမ	၂၉
၄။ မှန်သောအမြင် ပွင့်သောမျက်လုံး	၄၄
၅။ ကမလာ	၅၁
၆။ လူထုအတွင်းဝယ်	၇၃
၇။ လောကသံသရာ	၈၇
၈။ မြစ်ကမ်းပါး၌	၁၀၂
၉။ ကူးတို့ဆရာ	၁၂၁
၁၀။ သားငယ်	၁၄၁
၁၁။ ဥုံ	၁၅၆
၁၂။ ဂေါဝိန္ဒ	၁၆၈

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

အမှာ

ဤဝတ္ထုကိုရေးသူ ဟာမန်ဟက်သည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၌ နိဘယ်ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိသည့် ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းသည် ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ၁၉၂၃ခုနှစ်က ထွက်လာသည်။ အတွေးအခေါ်နှင့် ပတ်သက်၍ နက်နက်နဲနဲ ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤဝတ္ထု၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ကမ္ဘာစာပေလောက၌ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကမ္ဘာဘာသာပေါင်းများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသော သိဒ္ဓတ္ထကို ကျွန်ုပ်တို့သည် စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် မတွေ့ရသေးခင် လွန်ခဲ့သည့် ၅၁ခုနှစ်လောက်ကပင် အိန္ဒိယပြည်မှ ထုတ်ဝေသည့် အီလတ်စတရိတ် တက်ဝိကလီခေါ် ရုပ်စုံအပတ်စဉ်၌ အဆက်နှင့် ထည့်သွင်းသည်ကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရသည်။ ထိုစဉ်ကပင် စတင်၍ အတွေးအခေါ် ဝါသနာပါသူတိုင်း လက်မလွတ်တမ်းဖတ်ထိုက်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု သတိပြုမိလေသည်။

ဤဝတ္ထုပါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က သိဒ္ဓတ္ထအမည်ရှိ ဗြာဟ္မဏလုလင်တစ်ဦး၏ အမည်သာဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ အမှန်တရားကို မဆုတ်မနစ် စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့သော ဗြာဟ္မဏလုလင်တစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ အမှန်တရားကို မည်မျှစူးစမ်း

ရှာဖွေခဲ့သနည်းဟူမူ သိဒ္ဓတ္ထသည် နောက်ဆုံးဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ပြီး ဗုဒ္ဓထံမှ တရားဒေသနာကို နာကြားရသည့်တိုင် နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကို မတွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓထံမှ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ခွဲခွာသွားလေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အပြီးသတ်မှု သူနည်းသူဟန်နှင့်သူ ဘဝအမှန်တရားကို တွေ့မြင် သိရှိသွားသည်။

ဤဝတ္ထု၌ စာရေးဆရာသည် သူပိုင် အတွေးအခေါ် သို့မဟုတ် ဒဿနကို တင်ပြထားသည်။ ဤကမ္ဘာလောက၌ လူတိုင်းလူတိုင်း ချမ်းသာမှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာမှီးကြသည်။ ချမ်းသာမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ရရာရကြောင်း နည်းလမ်းရှာမှီးခြင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူချင်မှတူမည်။ လူ့ဘောင်မှ ခွာရှောင်ခြင်းအားဖြင့် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရ။ လူ့ဘောင်အတွင်း၌နေ၍ ဘဝ၏ သင်ကြားချက်ဟူသမျှကို လိုက်နာခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိနိုင်သည်။ ဘဝသည်သာ အကြီးအကျယ်ဆုံးသော ဆရာသမားဖြစ်သည်။ ဤကား သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၏ ဒဿနဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထု၌ နက်နဲသော အတွေးအခေါ်များ၊ ခက်ခဲသော ဒဿနအယူအဆများ၊ မြန်မာစာဖတ်သူများနှင့် မရင်းနှီးသော အိန္ဒိယဒဿနစကားလုံးများ အများအပြားပါရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရသည်။ အတွေးအခေါ်သို့မဟုတ် ဒဿနဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စေတနာဗလဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုမိနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ စာဖတ်သူက ဘာသာပြန်ဆရာသည် ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ အောင်မြင်မှုမရှိဟု ပြစ်တင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုပြစ်တင်ချက်ကို ခံရတော့မည်။

ပါရဂူ
၁၂၊၁၀၊၆၄

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

အမှာစကား

“သိဒ္ဓတ္ထ” ဝတ္ထုမြန်မာပြန်ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်အတွင်း ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ မြန်မာပြန်ကို တရားဝင် ၅-ကြိမ် ထုတ်ဝေပြီးပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် ဆဋ္ဌမအကြိမ်ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြန်သူသည် ပထမအကြိမ်ရိုက် ထုတ်ဝေပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ်ရိုက် ထုတ်ဝေခြင်း၌သာလျှင် ပထမအကြိမ်က အကျအပေါက်အချို့ကို ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အမှာစကားကိုမူ အသစ်ထပ်မံ မရေးသားခဲ့ပေ။ နောက်အကြိမ်များ၌မူ ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ ယခင်အတိုင်းပင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခု ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသောအခါ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အမှာစကားအသစ် ထပ်မံရေးသားဖို့ လိုလာပြီအထင်ရှိ၍ ဤ ‘ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း အမှာစကား’ ကို ရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော်အတွင်း မြန်မာစာအရေးအသားလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ မြန်မာပြန်သူ၏ မြန်မာစာအရေးအသားသည်ပင် ယခင်က နှင့်မတူတော့ပေ။ မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်းနှင့် သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အသုံးအနှုန်းလည်း တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန်၊ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် အဟောင်း၏ နေရာတွင် အသစ်တွေဝင်လာကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း၌ မြန်မာစာအရေးအသားနှင့် အထားအသိုကို ပြင်သင့်သလောက် ပြင်ထား

သည်။ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အဟောင်းအချို့ကိုလည်း သုံး၍မဖြစ်တော့ပေ။ အထူးမှာ ယခင်အကြိမ်ရိုက်များ၌ အကျအပေါက်ရှိနေသော အချို့စကားလုံး၊ အချို့စာပုဒ်များကိုလည်း ပို၍တိကျမှုရှိအောင်၊ ပို၍မြန်မာ့ဝန်းကျင်နှင့် ကိုက်ညီအောင် (မြန်မာပြန်သူသည် မူရင်းကို သစ္စာမဖောက်သင့်သော်လည်း) ဂရုပြုထားပါသည်။

‘သိဒ္ဓတ္ထသည် သစ္စာတရားကို ရှာမှီးသော လူသားတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို အောင်မြင်စွာ သရုပ်ဖော်ထားသော စာပေနိဘယ်ဆုရ ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ဟာမန်ဟက်၏ ကမ္ဘာကျော် ဒဿနဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ဝတ္ထု ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကမ္ဘာစာပေလောက၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သတင်းပျံ့နှံ့ကျော်ကြားသွားသည်။ အမေရိကန်တစ်နိုင်ငံတည်း၌ပင် ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်အထိ ၁၈ ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ရသည်။ အခြားနိုင်ငံများ၌လည်း အကြိမ်များစွာ ထုတ်ဝေကြသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကို ရုပ်ရှင်လည်းရိုက်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’သည် ရုပ်ရှင်အဖြစ်နှင့်လည်း အောင်မြင်မှုရရှိသည်။

‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ထွက်လာသောအခါ ကမ္ဘာစာပေလောက၌ ဂယက်ရိုက်သွားသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကို ဝေဖန်သောစာအုပ်များ၊ ဆောင်းပါးစားတမ်းများ အများအပြား ထွက်လာကြသည်။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဝေဖန်ကြသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’နှင့်ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဖန်ချက်ရေးသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီကြပေ။ ‘သီယိုဒို ဇီယိုလ် ကော့စကီး’ အမည်ရှိ ဝေဖန်ရေးဆရာက ‘သိဒ္ဓတ္ထ’၏ ဇာတ်လမ်းအချို့ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဝင်မှ ယူထားသည်ဟုဆိုသည်။ ဂျာမန်ပညာရှင် ဝေါလတာ လီဖာကလည်း သူ၏ "Encounters With Buddhism" (ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း) စာတမ်း၌ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓလောကသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ဟပ်နေသည်။ ..... သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏နည်းလမ်းကို လိုက်နိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိသော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ဗုဒ္ဓ၏နည်းလမ်းကို မလိုက်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ရင့်ကျက်သော၊ ပြည့်စုံသော အခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်”ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ထားသည်။ တချို့ကလည်း ‘သိဒ္ဓတ္ထ’သည် ဟိန္ဒူဘာသာဘက် ညွတ်ယိမ်းနေသည်ဟု ယူဆပြီး တချို့

ကမူ တရုတ်ဘာသာရေးနှင့် ပိုမိုနီးစပ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

သီရိလင်္ကာလူမျိုး ဒေးဗစ်-ဂျေ-ကလုပါ ဟနရေးပြီး ရှမ်းဘာသာ စာအုပ် ကုမ္ပဏီ (ယူ-အက်စ်-အေ)က ထုတ်ဝေသော 'The Way of the Siddhartha: The Way of the Buddha' အမည်ရှိ စာအုပ် တစ်အုပ်ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်လည်း 'သိဒ္ဓတ္ထ'၏ အယူအဆကို တုံ့ပြန်ထား သည်။

ဟာမန်ဟက်သည် သူ၏ ဝတ္ထုအမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်အမည်ကိုလည်းကောင်း ဘုရားအလောင်း၏ အမည် နာမကို ပေးထားသည့်အပြင် ဝတ္ထု၏ စာသားအတော်များများ၌လည်း ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ဆွေးနွေးထားသည်ဖြစ်၍ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဝေဖန်ရေးဆရာ များထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး ဝေဖန်သူများက အဓိကဖြစ် နေသည်။ သို့သော်လည်း အချို့ဝေဖန်ရေးဆရာများသည် သမားရိုးကျ ဗုဒ္ဓဘာသာ မျက်မှန်စိမ်းတပ်ထားကြသည်ဖြစ်၍ 'သိဒ္ဓတ္ထ'၏ အနှစ်သာရ ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော ဝတ္ထုများထဲတွင် 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုသည် အောင်မြင်မှုအရရှိဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုထွက်လာသော အခါ မြန်မာစာအုပ်လောက၌လည်း ဂယက်ထသွားသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ'ကို ဖတ်ပြီး အခြားဘာသာတစ်ခုမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာသူလည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ခေါင်းအုံးအောက်ထားပြီး အိပ်သူလည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ကလေးကချေဘဝမှ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လာသူလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဖတ်ပြီး အယူအဆ ခဝါချပစ်လိုက်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုပါ စာပုဒ်အတော်များများကို အကျကျထားသူ လည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကိုဖတ်၍ နားမလည်ဟု ပြောသူများလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်က ဝေဖန်သူများလည်း ရှိ သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိအနေနှင့်မူ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ကျိုး နပ်သည်ဟုပင် ထင်မှတ်ယူဆမိသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ကွန်ပျူတာစာလုံးနှင့် စက္ကူကောင်းသုံးပြီး ဆဋ္ဌမ

အကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော 'ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်' အား 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထု
ပရိသတ်ကိုယ်စား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

ပါရဂူ

၂၁၁၂၅

‘သိဒ္ဓတ္ထ’အကြောင်း

‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကိုရေးသော ဟာမန်ဟက်၏ ဘဝကို လေ့လာကြည့်သည့် အခါ ပထမကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်းကျမှ သိသိသာသာ တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟက်ကိုယ်တိုင်က သူ၏ မှန်းဆရေးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု ရေးသားထားသည်။ (အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်၌ စာရေးဆရာ လုပ်မည်ဟု ပထမအကြိမ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။) ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသောအခါ ဟက်သည်ယခင်က သူနှင့်လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်လာ ခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်အထိ မည်မည်ရရ မဟုတ်သေးပေ။ ‘မာ့ဇ်’ စာစောင်၏ အယ်ဒီတာအဖြစ်နှင့် ဝေဖန်ရေးကိုမူ စတင်ရေးသားနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က သူ၏ ဝေဖန်ရေးသည် အစိုးရဝါဒကို ဦးတည်ချက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလောက်ကိုသာ အာရုံထားသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် ယင်းအခြေအနေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ စေခဲ့သည်။ ဟက်သည် ၁၉၁၂ ခုနှစ်ကစပြီး ဆွစ်ဇာလန်၌ နေထိုင်ခဲ့သော် လည်း သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဟုသာ သဘောထားသည်။ (အမှန်မှာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်ကျမှ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။) ဟက်သည် မဆွက ဂျာမန်နိုင်ငံသားဖြစ်သော်လည်း ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူသည်။ (ကျွန်တော်၏ သိဒ္ဓတ္ထ ဝတ္ထု မြန်မာပြန် ထွက်လာသောအခါ ဗန်ကောက်ရှိ ဆွစ်ဇာလန်သံရုံးက

ဟက်သည် သူတို့နိုင်ငံသားဖြစ်၍ ဟက်၏ သိဒ္ဓတ္ထ မြန်မာပြန်ကို ဆွစ်စ် အမျိုးသားပြတိုက်တွင် ထားလိုသောကြောင့် တစ်အုပ်တင်ပို့ပေးရန် မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ဖူးသည်။) ထို့ကြောင့် သူနှင့် သူ့ဂျာမန် စာဖတ်ပရိသတ်၏ အကြား တွင် နားလည်မှုရှိသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိသည်ဟုပင် အထင်ရှိခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၁၄ နှင့် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင်ရေးသားသော သူ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဆောင်းပါးများကို သူ့ဂျာမန်စာဖတ်ပရိသတ်က ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆန့်ကျင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့အယူအဆ တက်တက်စင် လွဲနေကြောင်း သိရှိရလေ၏။ သူ့မဂ္ဂဇင်းကို လပေး နှစ်ပေး နှင့် ကြည့်သူ များသည် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများကလည်း သူ့ စာအုပ်များကို မထုတ်ဝေကြတော့ပေ။ ဂျာမန်သတင်းစာများက သူ့ကို သစ္စာဖောက်ဟု သမုတ်ကြလေ၏။

ဂျာမန်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကိုလျစ်လျူရှု ထားကြ သော်လည်း ဟက်သည် မိမိ၏ နိုင်ငံဟုပင် ယူဆထားသည့် ဂျာမန်နိုင်ငံ အတွက် စွမ်းနိုင်သမျှ အကျိုးပြုရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ သူ၏ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်၌ “ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်ပြည်ကို လိုလားသည်” ဟုရေးသားခဲ့သည်။ သတင်းစာများနှင့် စာစောင်များ၌ လူအချင်းချင်း နားလည်ကြရန်၊ ကရုဏာစိတ် ရှိကြရန် ဆောင်းပါးများကို ဆက်ခါဆက်ခါ ရေးသားခဲ့သည်။ ဘာန်း၌ ရှိသော ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နှင့် အခြား နေရာများတွင်ရှိသည့် စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် အကျိုးဆောင်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်သည်။ စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် စာစောင်များ ထုတ်ဝေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၁၆ ခုနှစ်၌ သူ၏ ကိုယ်ရေးပြဿနာများ ဆက်ခါ ဆက်ခါ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပထမတွင် သူ၏ ဖခင်ကွယ်လွန်သည်။ သူ့ညီ အသည်းအသန် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဇနီး စိတ္တဇ ဆေးရုံတင်ရသည်။ ယင်းပြဿနာ အထွေထွေနှင့် စစ်အခြေအနေကြောင့် ဟက်သည်ပင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ရောဂါဖြစ်လာသည်။ သူ၏ စိတ်ရောဂါ ကို ဆရာဝန်များနှင့် ကုရသည်။ ယင်းအချိန်ကာလသည် ဟက်၏ ၁၀

အကွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ရောဂါကုသသောအခါ ဟက်သည် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များ ပေါ်လာသည်။ မိမိဘဝနှင့် မိမိ၏ယုံကြည်ချက်များ ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်လာသည်။ ဂဃနဏ ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ မိမိ၏ ယခင်အယူအဆများသည် အခေါင်းချည်း၊ အကာချည်း ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိ၏ စိတ်ကူးယဉ်ချက်နှင့် စစ်၏တကယ် လက် တွေ အဖြစ်မှန်၏ ခြားနားချက်ကို သိရှိပြီးနောက် ကမ္ဘာအတွင်း၌သာ မက မိမိကိုယ်အတွင်း၌လည်း အခြေအနေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေကြောင်း သိရှိ နားလည်သွားသည်။ မိမိ၏ကိုယ်အတွင်းကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြင် ဘက် ကမ္ဘာမှာကဲ့သို့ပင် တိုက်ပွဲများရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ သူတစ်ပါးအား လက်ညှိုး ထိုးလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည့် မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောတရား^၁ သည် ဟက်၏ ဘဝနှင့် လုပ်ရပ်များကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ဟက်အား ယခင်ကထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်စေခဲ့သည်။ မိမိ၏ နှလုံးကို ထိုးဖောက်သိမြင်စေခဲ့ပြီး မိမိနှင့် ကမ္ဘာလောက အဆိုးတွေ ကြုံနေရခြင်း၌ မိမိ၏အပြစ်ဟု ခံယူစေခဲ့သည်။ ထိုသဘောတရားများသည် နောက်ပိုင်း သူ၏စာများ၌ ထင်ဟပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဟက်၏ နောက်ပိုင်းလက်ရာများသည် စိတ္တဗေဒအမြင်တစ်မျိုးတည်းဖြင့်သာ တစ် ဖက်သတ် ကြည့်မြင်သုံးသပ်ထားသည်ဟု ဆိုလျှင်ကား မှန်မည်မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည့် မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောကို စိတ်ပါဝင်စား နေသည့် အချိန်၌ပင် ဟက်သည် သံသယဝါဒ^၂ ဝင်သလောက်ဝင်နေသူ ဖြစ်သည်။ မနောဝိဘဇ္ဇ အတွေ့အကြုံကို မိမိဝတ္ထုများ၏ ဘောင်အတွင်း၌ အကျုံးဝင်ပါမူကား အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အနုပညာ သည် စိတ္တဗေဒ၏ သိပ္ပံနည်းကျသော ရည်မှန်းချက် အပြင်ဘက်ကို ကျော်

၁။ Psychoanalytic

၂။ Skepticism

စောင်တစ်ခုတွင် ပုံနှိပ်လေသည်။ အပိုင်းလေးပိုင်းရေးပြီးသောအခါ ပြတ် သွားလေသည်။

၁၉၁၉-၁၉၂၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ကျန်အပိုင်းလေးပိုင်းကို ပြန်ကောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဟက်သည် ရှေ့မတိုးနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒုက္ခခံနေရသော၊ ရသေ့ရဟန်းဖြစ်သော၊ တိုက်ပွဲဝင်နေရသော 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို သရုပ်ဖော်သောအခါ အလွယ်တကူ ပြီးမြောက်သွားကြောင်း၊ အောင် မြင်သော၊ အနိုင်ရရှိသွားသော 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို သရုပ်ဖော်မည် ပြုသောအခါ ရှေ့မတိုးဘဲဖြစ်နေကြောင်း ဟက်ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို ဟက်က 'အိန္ဒိယကဗျာ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' နှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်ရေးသူ ပညာရှင်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပေ။ သီယိုဒိုဇီယိုလ်ကော့စကီး^၁ ဆိုသူ ဝေဖန် ရေးဆရာက 'သိဒ္ဓတ္ထ' ၏ ဇာတ်လမ်းအချို့ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဝင်မှ ယူထားသည်ဟုဆိုပြီး အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' ဟူသောအမည်သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘုရားမဖြစ်ခင်က အမည် ဖြစ်သည်။ သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထ နှစ်ဦးစလုံးပင် အပေါင်းအသင်းများ ထဲတွင် မည်သည့်ဘက်ကပြိုင်ပြိုင် အတော်ဆုံးသူငယ်များ ဖြစ်နေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် တရားရှာမှီးရန် ဇနီးနှင့် ဖွားသစ်စရင်သွေးကို စွန့်ခွာထွက်သွား သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အလားတူရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ချစ်မယား ကမလာနှင့် မမွေးသေးသည့် ရင်သွေးကိုစွန့်ခဲ့၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ထံတွင် ယောဂအကျင့်ကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသည် မြစ်ကမ်း ဘေး၌ တရားအကျင့် ကျင့်နေသည်မှာ ခြောက်နှစ်ကြာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နောက်ဆုံးနှစ်များ၌ မြစ်ကမ်းဘေး၌သာနေပြီး တရားကိုသိမြင်သွားသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ တရားကိုသိမြင်တော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သရက်ပင်ရင်း၌ အရေးအကြီးဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလေသည်။ ဗောဓိပင်ရင်း၌ ဗုဒ္ဓသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထ၌ သိဒ္ဓတ္ထ၏ နောက်ဆုံးအဖြစ်

၁။ Theodore Ziolkowski

မြင်သော ကမ္ဘာလောကအား ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှုအဖြစ် မြင်သည့် အမြင်၏ အနှစ်သာရမှာလည်း ယင်းသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ယင်း တူညီချက်ကြောင့် ဟက်သည် ဗုဒ္ဓဝင်ကို ရေးသား ထားသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓအား ရူပက (နိမိတ်ပုံ) သဘော မျိုး အသုံးပြုထားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း မယူဆသင့်ပေ။ ထိုမျှမက၊ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုအား ဗုဒ္ဓဝင်အရ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာဖြစ်သည့် သစ္စာလေးပါးနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအရ လည်းကောင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ယင်းသို့ဝေဖန် သုံးသပ်ခြင်းသည် ဝတ္ထု၏ သဘာဝအနေအထားကို ဖျက်ဆီး ပစ်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ပေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သုံးသပ်ထားမှုပါသည်။ သို့ရာတွင် ဟက်၏ ဘဝအမြင်သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ မကြာသေးမီက လေ့လာသူများအရဆိုလျှင် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အတွေး သည် အိန္ဒိယဒဿနဗေဒ၊ အိန္ဒိယဘာသာရေး ထုံးတမ်းထက် တရုတ်အတွေး၊ တရုတ်ဘာသာရေးနှင့် ပို၍နီးစပ်မှုရှိလေသည်။”

လာရှိုင်းအာရ်ရှော့ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အမြင်ကမူ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် အခန်း ၁-၄ တို့၌ သစ္စာတရားလေးပါးကို ဖော်ပြထားသည်။ အခန်း ၅-၁၂ တို့၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဖော်ပြထားသည်’ ဟု ရှော့က ရေးသားထားသည်။ ရှော့၏အမြင်ကို သီယိုဒို ဇီယိုလ်ကော့ စကီးက ချေဖျက်ထားသည်။ “ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် သစ္စာ လေးပါး သိမြင်ရေးအတွက် လမ်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝတ္ထု၏အစပိုင်း၌ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်သည်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုကို ရှေ့ဆက်ရန် မလိုတော့ပေ။ ဟက်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာနည်းလမ်းကို လက်မခံ ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထအနေဖြင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို လိုက်နာကျင့်သုံးသည် ဆိုပါက ယုတ္တိမရှိ”။ ယင်းသို့အကြောင်းပြပြီး သီယိုဒို ဇီယိုလ်ကော့စကီးက ရှော့၏ အယူအဆကို ချေဖျက်ထားလေသည်။

၁။ Leroy R. Shaw

ဝေါလတာလိဇာ^၁ အမည်ရှိ ဂျာမန်ပညာရှင် တစ်ဦးကလည်း သူ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း^၂ အမည်ရှိ စာတမ်းတွင် ဂျာမန်ပြည် ဗုဒ္ဓဘာသာ လေ့လာမှုအကြောင်းကို ရေးပြရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုအကြောင်းကို ဤသို့ ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓလောကသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ဟပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် သူ၏ ဇာတ်ဆောင်ကို ပြည့်စုံနေသည့် လောကသို့ ပို့လိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏ နည်းလမ်းကို လိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိသော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ဗုဒ္ဓ၏ နည်းလမ်းကို မလိုက်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း၊ နောက်ဆုံး၌ ရင့်ကျက်သော၊ ပြည့်စုံသောအခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် သိဒ္ဓတ္ထအား စစ်မှန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တစ်ဦး အဖြစ် ညွှန်ပြထားသည်။”

ယင်းစာတမ်း၌ပင် ရူဒိုင်းပင်ဝစ်^၃ အမည်ရှိ ဂျာမန်ပညာရှင်၏ အဆိုကိုလည်း ဤသို့ ကိုးကားပြထားသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် ပြည့်ဝအောင်မြင်မှုကို လိုလားသော၊ ပြည့်ဝအောင်မြင်မှုကို ရလည်းရရှိသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ဘဝအကြောင်းဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓခေတ် အိန္ဒိယ၌ရှိခဲ့သော ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း အိန္ဒိယနည်းလမ်းများကို သိဒ္ဓတ္ထ လိုက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းနည်းလမ်းများသည် သူ့ကို ကျေနပ်အားရမှု မဖြစ်စေခဲ့ပေ။ သူ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြေငြိမ်းစေသော၊ သူ့ကို လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းမှုပေးသော မည်သည့်နည်းလမ်းကိုမျှ သူမတွေ့။ နည်းလမ်းဟူသမျှသည် ရှေ့နည်းလမ်းတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး နောက်နည်းလမ်းတစ်ခု၏ နိဒါန်းသဘောသာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထ

၁။ Walter Leifer
၂။ Encounters With Buddhism (Man and Religion)
၃။ Rudolf Pannwitz

သည် မိမိကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံအရ မသိရသည့် မည်သည့်တရားကိုမှ လက်မခံပေ။ အဓိပ္ပာယ်ကား မည်သည့်တရားကိုမှ လက်မခံပေ။ ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့သောအခါ သူ၏အယူအဆ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ယင်းပြောင်းလဲချက်ကား တစ်စုံတစ်ခုသောတရားကို စွန့်လည်းမစွန့်၊ လက်လည်းမခံသည့် သဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။”

သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုတွင်ပါသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆရာအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့သည်။ ယင်းဆရာအမျိုးမျိုးတို့၏ နည်းနိဿရည်းကို ကျေနပ်အားရမှု မရှိခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓအား ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိသည့်ဆရာများထဲတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် အယူဝါဒတစ်ခုခုကို လက်ခံဖို့ရန် ဝန်လေးနေသည်ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏အထံမှပင် ဖဲကြဉ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးပြီး မိမိနည်းဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရာ တရားအမြင် ပေါက်သွားခဲ့လေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဒဿနသည် မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရေးဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမမှာလည်း မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးရေး ဖြစ်သည်။ တရားသိမြင်ရေးမှာ သူတစ်ပါးကို အားကိုးနေ၍မဖြစ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းမှ ထမြောက်အောင်မြင်သည်။ တရားဓမ္မ တစ်ခုခုကို မိမိအတွေ့အကြုံမှတ်ကျောက်နှင့် တင်ကြည့်ပြီး မှန်ကန်သည်ထင်မှ လက်ခံရန်ဟူသော ဗုဒ္ဓဟောကြားထားသည့် အချက်သည်လည်းကောင်း၊ တရားဓမ္မကို ဖောင်ကဲ့သို့ သဘောထားလျက် ကူးမြောက်ရေးအတွက်သာ အသုံးချရမည်။ ဦးထိပ်၌ ရွက်မထားရဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာသည်လည်းကောင်း ယင်းသဘော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဆောင်သည့် ဒေသနာများပင် ဖြစ်သည်။

ဈာန်ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာသည့်အခါ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ၏ ဒဿနနှင့် ဈာန်ဒဿန တူညီနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဈာန်ဒဿနမှာလည်း ယင်းသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ကိုးစားပါ။ သူတစ်ပါးအပေါ် မှီခိုမနေပါနှင့်။ သင့်ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သည့် စကားများ။

ကျမ်းဂန်များ၊ စာအုပ်များကို ကိုးစားမနေပါနှင့်။ သင်ကြားသိရသည့် သင်ဖတ်ရှုရသည့်အရာများသည် သင့်ဟာ မဟုတ်ပေ”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “အမှန်တရားသည် သင့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ရရှိသည့်အရာသည် သင့်ဟာမဟုတ်။ တရားအမြင်သည် သင်၏ကိုယ် အတွင်းမှာသာ ပေါ်ပေါက်လာရမည်” ဟူ၍လည်းကောင်း ညွှန်ကြားပြောပြ ထားသည့် ဈာန်ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆများသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဒဿနနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သီယိုဆိုဖီအသင်းမှ ခွဲထွက်သွားသည့် ‘ကရိရုန မူရတီ’ အမည်ရှိ အိန္ဒိယအတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦး၏ အယူအဆမှာလည်း ယင်း သဘောမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဤသို့ဆိုထားသည်။

“ဒိဗိဏိဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးပါ။ သတ်မှတ်ထားသည့် ပုံစံတစ် ခု အတွင်းမှာ၊ သဘောတရား၊ ရှေးဟောင်းစဉ်လာ အဆုံးအမ၊ အဖွဲ့ အစည်း၏ စည်းစနစ်များအတွင်းမှာ မိမိ၏ဘဝကို အကျဉ်းချ မထားပါနှင့်။ မိမိ၏ဘဝသည်သာ အမှန်တရားဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

“အို.....အဆွေ၊

သင်သည် သစ္စာတရားကို ချည်နှောင်မထားနိုင်။

သစ္စာတရား၌ နေရာမရှိ။

ဘုရားကျောင်းလည်း မရှိ၊ ယစ်ပလ္လင်လည်း မရှိ။”

“အို.....အဆွေ၊

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ပြောသည့်အယူကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများတွင် လည်းကောင်း၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟု ပြောသည့်အယူကို သမ္မာဒိဋ္ဌိများထဲတွင် လည်းကောင်း ထားပစ်ခဲ့ပါ။

သင်ကမူ မိမိအတွေ့အကြုံ အစုအပုံထဲမှ သစ္စာတရားကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းထားပါ။”

ဟာမန်ဟက်

သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုကိုရေးသော ဝတ္ထုရေးဆရာ ဟာမန်ဟက်^၁ သည် မျက်မှောက် ဂျာမန်စာပေလောက၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်လူမျိုးစစ်စစ် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ အဘိုးသည် ဂျာမန် ရုရှား ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အမိ၏ အမေသည် ပြင်သစ်စကားပြော ဆွစ်ဇာလန်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖခင်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသား ဖြစ်သည်။ ရေဖျန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ သာသနာပြု တစ်ဦးဖြစ်သူ သူ၏ ဖခင်သည် အိန္ဒိယပြည်တွင် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ အိန္ဒိယမှ ပြန်လာသောအခါ ကောလ်^၂ ၌ သာသနာပြု ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး ဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။

ဟက်ကိုယ်တိုင်လည်း ၁၈၉၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၃ ခုနှစ်အထိသာ ဂျာမန် နိုင်ငံသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် တစ်ဖန်ခံယူလိုက်သည်။ သူ၏ သူငယ်ဘဝမှာ သူ့ဖခင်အခြေစိုက်ရာ ကောလ်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်သာ များသည်။

ဟက်သည် ဆွစ်ဇာလန်နှင့် မြောက်ပိုင်းဂျာမနီရှိ ရေဖျန်း ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ သာသနာပြု ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားပြီး မကြာခင် ဘာသာသာသနာရေး၊ ကျောင်းပညာ သင်ကြားရေးကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာသည်။ ဟက်သည် အခါများစွာ

စိတ်ပျက်ဖွယ်များစွာနှင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်းရပြီး တစ်ခါသော် သူငယ်ဘဝတွင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်ပင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

နာရီကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်သင်တစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာအုပ် ဆိုင် စာအုပ်အရောင်းသမား တစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း ဟက်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် စာရေးဆရာအဖြစ် ဖြင့် အသက်မွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် စာ စတင်ရေးသားသည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုလျက် ဟက်သည် သူ၏ ဇနီးနှင့်အတူ ကျွန်တော် ရေကန်ကြီး၏ ကမ်းပါးရှိ ယာတစ်ခုတွင် နေထိုင်သည်။ ထိုအချိန်၌ စာလည်း ရေးသည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စာရေးဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များနှင့်လည်း အသိအကျွမ်းဖွဲ့သည်။

၁၉၀၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၂ ခုနှစ်အထိ ဟက်သည် မာ့ခ်^၁ အမည်ရှိ မဂ္ဂဇင်း၌ အယ်ဒီတာအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ ဆောင်းပါး များလည်း ရေးသားသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းသည် ထိုခေတ် ဂျာမန်အစိုးရ အနေနှင့် စွဲကိုင်ထားသော နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် စစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည့် မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ဟက်သည် အရှေ့နိုင်ငံများသို့ ခရီး လှည့်လည်ခဲ့သည်။ သီဟိုဠ်၊ စင်ကာပူ၊ မာလာယုစသော နိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းခရီးသည် သူ့အား ခရီးသွား စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးရန် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူ့ဖခင်ထံမှ ဆက်ခံရရှိသည့် အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် စိတ်ပါဝင်စားမှုကိုလည်း ပိုမိုထက်သန်စေခဲ့သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသောအခါ ဟက်သည် ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာန်း^၂ မြို့တွင်ရှိသော ဂျာမန်သံရုံးတွင် ဂျာမန်စစ်သုံးပန်းများအတွက် အလုပ် လုပ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရပြန်သည်။ တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်လာသော အခါ ဟက်၏ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်လာသည်ဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရေးအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးဆိုခဲ့သည်။

ရိုမန်ရိုလန်နှင့်အတူ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ၌ ပါဝင်သည်။ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုများကို ရေးသားသည်။ ဂျာမန် စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာနှစ်စောင်၌လည်း အယ်ဒီတာလုပ်သည်။ ထိုအခါ သူ့စာဖတ်ပရိသတ် ဂျာမန်လူမျိုး အတော် များများမှာ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားကြသည်။ အကယ်၍ ထိုအချိန်က ရိုမန်ရိုလန်ကဲ့သို့သော ငြိမ်းချမ်းရေးဝါဒီ အနည်းငယ်၏ အားပေးမှုကိုသာ မရခဲ့လျှင် ဟက်သည် အများပိုင်းပယ်ခြင်းခံရသည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။

ထိုအတွင်း မြေပူရာ ကင်းမှောင့်ပြန်သည်။ ကိုယ်ရေးပြဿနာများ ကြုံလာရပြန်၏။ သူ၏ သားသည် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဖခင်သည် ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ၏ ဇနီးသည် စိတ္တဇဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ရောဂါ ဖြစ်လာသည့်အတွက် ဆေးဝါးကုသနေရသည်။

သူ၏ စာများ၌ စိတ်ကိုခွဲစိတ်ကြည့်သည့် မနောဝိဘဇ္ဇာ^၁ သဘောများ ပါသည်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ပြီးသောအခါ ဟက်သည် ဆွစ်ဇာလန်၌ အခြေသွားစိုက်သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ကွဲသွားသည်။ ဒုတိယအိမ်ထောင် နှင့်လည်း မမြဲပေ။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်သော တတိယအိမ်ထောင် နှင့်ကျမှ မြဲသည်။ အိမ်ထောင်လည်း သာယာသည်။

ဟက်၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ပီတာကေမင်ဇင်^၂ (၁၉၀၄) သည် ဆွစ်ဇာလန်တောင်ပေါ်ကျေးရွာတစ်ရွာမှ ထွက်ခွာသွားပြီး ကဗျာဆရာ ဖြစ်သွားသော သူငယ်တစ်ယောက်၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင်ရေးသော အန်တမ်းရက်ဒ်^၃ ဝတ္ထုလည်း မိမိ၏ခေတ်ပြိုင် များနှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် ကျောင်းမှထွက်ပြေးပြီး တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ခရီးလွှင့်သွားသည့် ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။

၁။ Psychoanalytic
၂။ Peter Camenzind
၃။ Untern Rad

၁၉၁၉ ခုနှစ်ကျလာသောအခါ ဟက်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အခြေစိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဒီမင်^၁ အမည်ရှိဝတ္ထု ထွက်လာသည်။ ထိုဝတ္ထု၌ စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာထားသည်။ မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောတရားများပါရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် အောင်မြင်သည့်ဝတ္ထုဖြစ်၍ ဟက်အား ဥရောပတစ်လွှားတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေခဲ့သည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ဟက်သည် စစ်မဖြစ်ခင်က သူလှည့်လည် သွားလာခဲ့ဖူးသည့် အရှေ့နိုင်ငံများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထကိုရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ဗုဒ္ဓခေတ် အိန္ဒိယ နိုင်ငံရှိ အမှန်တရားကို ရှာမှီးသော ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး၏အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဟက်၏ စတက်ပင်ဂျ (၁၉၂၇) ဝတ္ထုကား မိမိ၏ ပင်ကိုသဘာဝဗီဇ နှင့် ဘူဇူအခွင့်ထူးခံ၏ အကြားတွင် လွန်ဆွဲခံနေရသူ တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် နာဇစ်အင်ဂိုလ်ဒ်မဒ်^၃ ဝတ္ထုကို ရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုကို 'နယူးယော့တိုင်း' က ဟက်၏ အကြီးကျယ်ဆုံးဝတ္ထုဟု မှတ်ချက် ချထားသည်။ ထိုဝတ္ထု၌ အလယ်ခေတ်ရဟန်းနှစ်ဦး၏ သီတင်းသုံးဖော် ဘဝကို ရေးသားထားသည်။ တစ်ဦးမှာ မိမိ၏ ဘာသာတရားကို ကျေနပ်အားရနေပြီး နောက်တစ်ဦးက ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးကို မရပ်မနား ရှာမှီးနေသူဖြစ်သည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ဂျာနီးတူသီအိစ်^၄ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၃ ခုနှစ်အထိ ပြောပလောက်သည့် စာအုပ်ဟူ၍ ထွက်မလာပေ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင်ကား ဟက်သည် မက်ဂျစ်စတားလူဒီ^၅ ဝတ္ထုကို ရေးသားသည်။ ယင်းဝတ္ထုကို သီဂလတ်စ်ဘီဒ်ဂိမ်း^၆ ဟုလည်းခေါ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုရေးဆရာအား နိဘယ်ဆုကို ဆွတ်ခူးစေခဲ့သည်။

၁။ Demian
၂။ Steppen Wolf
၃။ Narziss and Goldmnd
၄။ Journey to the East
၅။ Magister Ludi
၆။ The Glass Bead Game

ဟစ်တလာ၏ခေတ် ရောက်လာသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွား
လာသည်။ ထိုအခါ ဟက်သည် အထူးစိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သူ့ဇနီး၏
မိသားစုများအား နာဇီတို့က ဖျောက်ဖျက်ပစ်သဖြင့် ဟက်သည် စစ်ကို
ပို၍နာကြည်းသွားသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသောအခါ ဟက်သည် ဂျာမနီ
တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားကမ္ဘာနိုင်ငံများတွင်လည်းကောင်း ယခင်က
ထက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသွားသည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် သိဒ္ဓတ္ထကို ရေး
သည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုထွက်လာသောအခါ ဟက်သည် အိန္ဒိယနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ
တို့တွင် နာမည်အထူးကျော်ကြားသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကို အရှေ့တိုင်း
ဘာသာများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ ဟက်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၌
ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

ဗြာဟ္မဏ၏သား

အိမ်၏ အရိပ်၌လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းပါးရှိ လှေနာဝါများအပေါ် နေပူကျဲတဲတဲ၌ လည်းကောင်း၊ မိုးမခပင်နှင့် သဖန်းပင်များ၏ အရိပ် အောက်၌လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ၏သား လူချောလူလှ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့်အတူ လူလားမြောက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ကမ်းပါး၌ ရေချိုး မီးလှုံ လုပ်သောကြောင့် သူ၏ ကြုံလိုသော ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ နေရောင် စားပြီး မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသည်။ သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း ကစားနေ သော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ့မိခင် ဓမ္မသီချင်း သီဆိုနေစဉ်၌လည်း ကောင်း၊ သူ့ဖခင် ပညာရှိသုခမိန်များနှင့် တရားစကား ဆွေးနွေး ပြောကြား နေသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ၏ မျက်လုံး၌ အရိပ်တွေ တရိပ်ရိပ် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ပညာရှိသုခမိန်တို့၏ တရားစကားဝိုင်း၌ ပါဝင်ဆွေး နွေးဖူးသည်မှာလည်း အကြိမ်များလှလေပြီ။ သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့် တရား စကား ငြင်းခုံဆွေးနွေးဖူးသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမကတော့ပေ။ တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်ဖူးသည်မှာလည်း များလှပြီ။ မြင့်မြတ် သော အက္ခရာစာလုံးဖြစ်သည့် 'ဥ' ကိုလည်း အသံမထွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုတတ် နေပြီ။ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရင်းနှင့်လည်း ထို 'ဥ' အက္ခရာကို ရွတ်ဆိုတတ်နေပြီ။ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သော စိတ်နှလုံး၏ အရောင်ဝန်း သည် သူ၏နဖူးပြင်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်။ မိမိဘဝ၏ အတွင်း

ဗြာဟ္မဏ၏သား

အိမ်၏ အရိပ်၌လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းပါးရှိ လှေနာဝါများအပေါ် နေပူကျဲတဲတဲ၌ လည်းကောင်း၊ မိုးမခပင်နှင့် သဖန်းပင်များ၏ အရိပ် အောက်၌လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ၏သား လူချောလူလှ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့်အတူ လူလားမြောက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ကမ်းပါး၌ ရေချိုး မီးလုံ လုပ်သောကြောင့် သူ၏ ကြုံလိုသော ပရုံးနှစ်ဖက်မှာ နေရောင် စားပြီး မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသည်။ သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း ကစားနေသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ့မိခင် ဓမ္မသီချင်း သီဆိုနေစဉ်၌လည်းကောင်း၊ သူ့ဖခင် ပညာရှိသူခမိန်များနှင့် တရားစကား ဆွေးနွေး ပြောကြားနေသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ၏ မျက်လုံး၌ အရိပ်တွေ တရိပ်ရိပ် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ပညာရှိသူခမိန်တို့၏ တရားစကားဝိုင်း၌ ပါဝင်ဆွေးနွေးဖူးသည်မှာလည်း အကြိမ်များလှလေပြီ။ သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့် တရားစကား ငြင်းခုံဆွေးနွေးဖူးသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမကတော့ပေ။ တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်ဖူးသည်မှာလည်း များလှပြီ။ မြင့်မြတ်သော အက္ခရာစာလုံးဖြစ်သည့် 'ဥျံ' ကိုလည်း အသံမထွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုတတ်နေပြီ။ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရင်းနှင့်လည်း ထို 'ဥျံ' အက္ခရာကို ရွတ်ဆိုတတ်နေပြီ။ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သော စိတ်နှလုံး၏ အရောင်ဝန်းသည် သူ၏ နဖူးပြင်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်။ မိမိဘဝ၏ အတွင်း

သား၌ တည်ရှိနေသော နိစ္စဓူဝဖြစ်သည့် အတ္တမကိုလည်း သိတတ်မြင်တတ် ဖြစ်နေလေပြီ။

မိမိသား၏ ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံနှင့် ပညာဗဟုသုတ လိုက်စားပုံကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖခင်သည် ပီတိဖြစ်နေသည်။ မိမိသားသည် ပညာရှိ တစ်ဦးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ်၏ မကိုဋ်သရဖူ ဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖခင်က မြင်ယောင်နေသည်။

မိမိသား၏ ထပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ သွားပုံ၊ လာပုံကို တွေ့ရသောအခါ မိခင် သည် ဘဝင်မြင့်နေသည်။ တောင့်တင်းသန်မာပြီး လှပပြေပြစ်သည့် သိဒ္ဓတ္ထ သည် အလွန်တရာ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ မိခင်ကို ရိုသေသမှုပြုသည်။

မြို့တွင်းက လမ်းမများတွင် သိဒ္ဓတ္ထ လျှောက်သွားသည့်အခါ သူ၏ ထည်ဝါလျက်ရှိသော မျက်ခုံး၊ မဟာသွေးပါသော မျက်လုံး၊ ပြေပြစ်သည့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏ သမီးပျိုများသည် သိဒ္ဓတ္ထအား အငမ်းမရ ကြည့်ကြသည်။ ချစ်ကြိုက်သည့်စိတ် ပေါ်လာ ကြသည်။

ဗြာဟ္မဏ၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂေါဝိန္ဒကမူ သိဒ္ဓတ္ထကို အချစ် ဆုံးဖြစ်သည်။ ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ လှပသော မျက်လုံးနှင့် ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံကိုချစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထလမ်းသွားပုံကို နှစ်သက်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ သိမ်မွေ့သော ဟန်အမူအရာကို သဘောကျ၏။ သိဒ္ဓတ္ထလုပ်သ မျှ၊ ပြောသမျှ ဘာမဆိုအကုန်ကျေနပ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပညာ၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ထက်မြက်သည့်အတွေးအခေါ်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မြင့်မြတ်သောတရားဓမ္မစိတ်ကိုမူ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သာမန်ဗြာဟ္မဏ ရိုးရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ပေးသူ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မျက်လှည့်နှင့် ပဉ္စလက်အကြောင်း ပြောပြပြီး စီးပွားရှာ သော ငွေမက်သော ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေသည့် စာဟောဆရာ

ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စိတ်ယုတ်မာရှိသည့် ပုရောဟိတ်စဉ်းလဲ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်အုပ်ထဲက ရိုးအသည့် သိုးကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ဂေါဝိန္ဒက တွက်လေသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ယင်းအမျိုးအစားထဲက တစ်ခုခုဖြစ်လိုစိတ် မရှိပေ။ အရာအထောင်သော အခြားဗြာဟ္မဏတို့ကဲ့သို့ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လိုစိတ် မရှိပေ။

ဂေါဝိန္ဒသည် မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သော အချစ်ဆုံး သိဒ္ဓတ္ထနောက်သို့သာလျှင် လိုက်လိုသည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် နတ်ဖြစ်ပြီး နတ်ပြည်စံလျှင် ထိုအချိန်အခါ၌လည်း ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အဖော်အဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လုံတံကိုင်အဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရိပ်အဖြစ်ဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထ နောက်သို့သာလျှင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလိုလှသည်။

ယင်းသို့လျှင် သိဒ္ဓတ္ထအား အားလုံးက ချစ်ကြ မြတ်နိုးကြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကလည်း အားလုံးအား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင်၊ ပျော်ရွှင်အောင် ပြုမူသည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထကိုယ်တိုင်ကမူ ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိပေ။ သဖန်းဥယျာဉ်အတွင်းရှိ နှင်းဆီပင်များ ပွင့်လန်းဝေဆာနေသည့် လမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်သွားသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ပန်းချုံ ပန်းရုံများ၏ ညိုမှိုင်းသော အရိပ်အောက်၌ ထိုင်ပြီး တရားဘာဝနာပွားများ အားထုတ်နေသည့် အခါ၌လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးဖြူစင်ရန်အတွက် မြတ်သော ရေချိုးခြင်း ပြုလုပ်နေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ သရက်ဥယျာဉ်၏ တစ်ခဲနက် ညိုမှိုင်းနေသော အရိပ်အောက်၌ထိုင်ပြီး ယဇ်ပူဇော်နေသည့် အခါ၌လည်းကောင်း အလွန်တရာ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော အမူအရာများဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် အားလုံးအား နှစ်သိမ့်စေခဲ့သည်။ ရွှင်ပြုံးစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏နှလုံးအတွင်း၌ နှစ်သိမ့်မှုမရှိခဲ့။ ရွှင်ပြုံးမှုမရှိခဲ့။ မြစ်နဒီမှလည်းကောင်း၊ ညဉ့်အခါ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေကြသော ကြယ်တာရာ များမှလည်းကောင်း၊ နေ

မင်း၏ ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည်များမှလည်းကောင်း အိပ်မက်များ၊ ရုပ်နားခြင်းမရှိသည့် အတွေးများသည့် သူ့ထံ ဝင်လာမစဲဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်များနှင့် စိတ်နှလုံး မငြိမ်သက်မှုများသည် ယဇ်မီး၏ အခိုးအငွေ့များမှလည်းကောင်း၊ 'ရိဂဝေဒ' ၏ ဂါထာမန္တန်များမှလည်းကောင်း၊ လူကြီးသူမ ဗြာဟ္မဏများ၏ အဆုံးအမ ဥပဒေသများမှလည်းကောင်း ပေါ်ထွက်ပြီးလျှင် သူ့ထံလာနေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိသန္တာန်၌ မကျေနပ် မရောင့်ရဲမှု အစေ့များ အညွန့်အညှောက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို သိစပြုလာသည်။ သူ့မိခင် ဖခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် အခါခပ်သိမ်းပင် သူ့ကိုရွှင်ပြုံးအောင် မလုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့အား ငြိမ်းချမ်းမှုမပေး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုကျေနပ်မှု ရောင့်ရဲမှု ရအောင်မပြု ဟူ၍လည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထ နားလည်စပြုလာသည်။ သူ၏ အရည်အချင်းပြည့်ဝသည့် ဖခင်နှင့်ဆရာသမားများသည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှင် ဗြာဟ္မဏများသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ကြွယ်ဝသော ပညာကောင်း ပညာမွန်များကို သူ၏ ဆိတ်သုဉ်းနေသည့် ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ခွက်သည် ပြည့်မလာသေးပေ။ သူ၏ အသိဉာဏ်သည် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိသေးပေ။ သူ၏ဝိညာဉ်သည် ငြိမ်းချမ်းမှု မရရှိသေးပေ။ သူ၏နှလုံးသည် တည်ငြိမ်မှုမရရှိသေးပေ။ ယင်းသို့ သိဒ္ဓတ္ထ သံသယ ဖြစ်လာသည်။

မြတ်သော ရေချိုးခြင်းသည် သင့်လျော်ကောင်းမွန်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသည် ရေမျှသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခြင်းသည် မကောင်းမှုများ ပပျောက်စင်ကြယ်သွားအောင်လည်း မတတ်နိုင်ပေ။ ပူပန်နေသည့် စိတ်နှလုံးကိုလည်း အေးချမ်းရွှင်လန်းသွားအောင် မပြုနိုင်ပေ။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းနှင့် နတ်ဒေဝတာများအား ပသခြင်းများသည် မွန်မြတ်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအပြုအမူများဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီလော၊ ယဇ်ပူဇော်မှုများသည် ချမ်းသာရွှင်လန်းမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသလော။ နတ်ဒေဝတာများကကော။ ဗြဟ္မာမင်းက ကမ္ဘာလောကကို ဖန်ဆင်းသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ

၏လော။ အတ္တမသည်သာလျှင် ကမ္ဘာလောကကို ဖန်ဆင်းသည်မဟုတ်ပါလော။ နတ်ဒေဝတာတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် သင်တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကဲ့သို့ပင် မဟုတ်လော။ သူတို့တွင်လည်း ဇရာ မရဏ ရှိသည်မဟုတ်လော။ သို့ဖြစ်လျှင် နတ်ဒေဝတာများအား ယဇ်ပူဇော်ပသခြင်းသည် သင့်မြတ်ကောင်းမွန်မှန်ကန်သည့် အပြုအမူဖြစ်ပါမည်လော။ လူသည် အတ္တမတည်းဟူသော တစ်ခုတည်းသော အရာကလွဲပြီး အခြားအရာတစ်ခုခုကို ပူဇော်ပသသင့်ပါသလော။

အတ္တမကိုကော ဘယ်နေရာမှာ ရှာမည်နည်း။ အတ္တမ၏ နေရာဌာန ဘယ်မှာရှိသနည်း။ အတ္တမသည် အသား၊ အရိုး၊ မဟုတ်။ အတွေး၊ အသိမဟုတ်။ ယင်းသို့လည်း ပညာရှိများ အမိန့်ရှိထားကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အတ္တမ ဘယ်မှာရှိသနည်း။ အတ္တမရှိရာသို့ သွားဖို့ရန်အတွက် တခြားရှာဖွေသင့် ရှာဖွေအပ်သည့် လမ်းရှိသေးသလော။ ထိုလမ်းကို မည်သူမျှ မညွှန်ပြ။ ထိုလမ်းကို မည်သူမျှမသိ။ သူ့ဖခင်လည်းမသိ။ သူ့ဆရာလည်းမသိ။ မြင့်မြတ်သည့် ဓမ္မဂီတများကလည်း မသိ။ ဗြာဟ္မဏများနှင့် ယင်းတို့၏ မြင့်မြတ်သည့် ဓမ္မကျမ်းဂန်များသည် အရာဝတ္ထုအားလုံးကိုသိ၏။ ယင်းတို့သည် အရာဝတ္ထုအားလုံးအတွင်း ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်၏။ ကမ္ဘာလောကကို ဖန်ဆင်းမှု၊ စကားစတင်ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်၊ ဣန္ဒြေတို့၏ အစီအစဉ်၊ နတ်ဒေဝတာတို့၏ အပြုအမူစသည် အားလုံးကို သိ၏။ ယင်းတို့သည် ကျယ်ပြန့်သော အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သို့ရာတွင် အရေးကြီးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို၊ တစ်ခုတည်းသော အရေးကြီးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မသိလျှင် ထိုအရာဝတ္ထုအားလုံးကို သိ၍ကော ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမည်နည်း။

ဓမ္မကျမ်းဂန်များ၏ များစွာသော ဂါထာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အားလုံးထက်ပိုပြီး သာမဝေဒ၏ ဥပနိသျှဒ်တို့သည် လည်းကောင်း ယင်းအတွင်းကျသည့် အရာဝတ္ထုအကြောင်းကို ပြောပြကြသည်။ “သင်၏ ဝိညာဉ်သည် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး ဖြစ်သည်” ဟု ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ရေးသားထားကြသည်။ အိပ်ပျော်သွားလျှင် လူသည် မိမိ၏ အတွင်းသား

ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားပြီး အတ္တမ၌ နေထိုင်၏ဟူ၍ ပြောပြထားကြသည်။ ယင်းဂါထာ ပုဒ်ပါဠိများ၌ အံ့ဩဖွယ် ပညာဉာဏ်များ စုနေကြသည်။ ရသေ့သူတော်စင်တို့၏ အသိပညာအားလုံးကို ပျားများသိုမှီးထားသည့် ပျားရည်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်သန့်ပြန့်စွာ နှစ်လိုဖွယ်ဘာသာ စကားလုံးများဖြင့် ဖွင့်ပြထားကြသည်။ ဗြာဟ္မဏပညာရှိ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တို့ သိုမှီးထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည့် ယင်းကြွယ်ဝသော အသိပညာ အစုအပုံကို ခပ်လွယ်လွယ် ဥပေက္ခာပြုလိုက်၍ မဖြစ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းကြွယ်ဝသော အသိပညာကို ရရှိရုံသာလျှင် မဟုတ်။ သိမြင်ထိတွေ့ခြင်း၌ အောင်မြင်မှု ရှိကြသော ထိုဗြာဟ္မဏများ၊ ထိုပုရောဟိတ်များ၊ ထိုပညာရှင်များ ယနေ့ ဘယ်မှာရောက်ရှိနေကြသနည်း။ အိပ်ပျော်နေစဉ် အတ္တမကို ရရှိပြီး ထိုအတ္တမကို နိုးနေသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ အသက်ရှိနေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ နေရာအနှံ့အပြား စကား၌လည်းကောင်း၊ အလုပ်၌လည်းကောင်း၊ ထိန်းထားနိုင်သည့် ထိုဉာဏ်ရှင် ပညာရှင်များ ယခု ဘယ်ရောက်နေကြသနည်း။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိပ်တန်းဗြာဟ္မဏများစွာကို သိ၏။ အားလုံးထက် ပို၍ သူ့ဖခင်သည် မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သူ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးသူ၊ လေးစားအပ်သူ ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်၏ အမူအရာသည် ငြိမ်သက်၏။ မြင့်မြတ်၏။ သူ့ဖခင်၏ ဘဝသည် စင်ကြယ်ကောင်းမြတ်၏။ သူ့ဖခင်၏ စကားများသည် နက်နဲ၏။ သူ့ဖခင်၏ ဦးနှောက်၌ လှပြီးမြင့်မြတ်သော အတွေးအခေါ်များ စု၍နေ၏။ ဤရွှေ့ဤမျှ တတ်သိနားလည်နေသော သူ့ဖခင်သည်ပင်လျှင် စိတ်အေးလက်အေးနေရပြီးလော၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိပြီလော။ သူ့ဖခင်လည်း မရောင့်ရဲနိုင်သေးသော သုတေသီတစ်ယောက် ပင်မဟုတ်လော။ သူ့ဖခင်ကော မရောင့်ရဲနိုင်သည့် မွတ်သိပ်မှုဖြင့် ဓမ္မခရီးကို ဆက်မသွားဘူးလော။ ယဇ်ပူဇော်မှုများ၌ လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဂန်စာအုပ်များ၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏတို့၏ တရားအဆုံးအမ၌ လည်းကောင်း သူ့ဖခင်သည် မသိသေးသည့်အရာကို မစူးမစမ်း မရှာဖွေဘူးလော။ သူ့ဖခင်သည် အပြစ်အနာအဆာ မရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

အဘယ့်ကြောင့်မြတ်သော ရေချိုးခြင်းဖြင့် မိမိအပြစ်ကို ဆေးကြောပြီး မိမိကိုယ်ကို စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်နေသနည်း။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါမူ သူ့ဖခင်၏ အဇ္ဈတ္တိကသန္တာန်၌ အတ္တမ မရှိဘူးလော။ သူ့ဖခင်၏ နှလုံးအတွင်း၌ အချက်အလက် မရှိဘူးလော။ လူသည် မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တိက သန္တာန်တွင်းမှ သာလျှင် အချက်အလက်ကို ရယူသင့်သည်။ လူသည် အချက်အလက်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ပြုသင့်သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားသောအရာများသည် ရှာမှီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို လှည့်စားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဤကား သိဒ္ဓတ္တ၏ အတွေးဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္တ၏ မွတ်သိပ်မှုဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္တ၏ ခံစားမှုဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် ဆန္ဒောဂယ ဥပနိသျှဒ်မှ တဿဟဝါ ဧတဿ ဗြာဟ္မဏော နာမ သစ္စမိတိ။ အဟရဟဗ္ဗ ဧဝံ ဝိသဂ္ဂ လောကမေတိ ဟူသော ဂါထာပါဠိကို မကြာခဏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

နတ်ပြည်နတ်လောကသည် အနီးအနားမှာပင် ရှိသည်ဟု ထင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္တသည် ဘယ်တော့မှ ထိုနတ်ပြည်နတ် လောကသို့ မရောက်။ ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုံး မွတ်သိပ်မှုသည် ပြေမသွားခဲ့။ ထို့ပြင် သူသိသော၊ သူ့ကိုတရားအဆုံးအမ ညွှန်ကြားဟောပြောသော ပညာရှိကြီးများ ထဲကလည်း နတ်ပြည်နတ်လောကကို ရောက်ရှိသွားသူဟူ၍လည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထာဝရမွတ်သိပ်မှု ပြေငြိမ်းသွားသူဟူ၍လည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

“ဂေါဝိန္ဒ”

သိဒ္ဓတ္တသည် သူ့မိတ်ဆွေအား ခေါ်လိုက်သည်။

၁။ သိဒ္ဓတ္တ ရွတ်သောဂါထာမှာ ဆန္ဒောဂယ ဥပနိသျှဒ် အဋ္ဌမ ပဂါဋက စတုတ္ထ ခဏ္ဍဂါထာ ၄-၅ ဖြစ်သည်။ ယင်းဂါထာကို စာရေးဆရာ၏ မူရင်းစာ၌ မည်သို့ရေးသားထားသည်ကို မသိရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၌မူ အနက်အဓိပ္ပာယ်မျှကိုသာ ပြန်ထားသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား “အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဗြဟ္မဟူသောအမည်သည် သစ္စာဖြစ်၏။ ယင်းအချက်ကို တကယ်သိသူသည် နတ်ပြည်နတ်လောကသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရောက်ရှိ၏။”

မြန်မာပြန်သူ

‘ဂေါဝိန္ဒ၊ လာ ညောင်ပင်အောက် သွားကြရအောင်။ ဟိုမှာ ငါတို့ တရားထိုင်ကြမယ်’

ညောင်ပင်အောက် သွားကြပြီးလျှင် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ခွာပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ‘ဥုံ’ကို ရွတ်ရန် စနစ်တကျ ထိုင်ပြီးသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ပရဏဝေါဓန သရောဟျတ္တမာဗြဟ္မတလ္လက္ခယမုစ္စတေ၊ အပရမတေန ဝေဒ္ဓယဗျံ သရဝတ္တံ မယော ဘကေ’ ဟူသော ဂါထာပါဌ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တရားထိုင်သည့်အချိန် စေ့သွားသောအခါ ဂေါဝိန္ဒ သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ညနေဆည်းဆာ ရောက်လာလေ ပြီ။ ညနေဆည်းဆာချိန် မြတ်သော ရေချိုးခြင်းကိုပြုရန် အချိန်ရောက်လာ လေပြီ။ ဂေါဝိန္ဒ သိဒ္ဓတ္ထကို ခေါ်လိုက်၏။ သိဒ္ဓတ္ထထံမှ စကားပြန်မရ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နေရာမရွေ့ထိုင်နေရ၏။ ခရီးလှမ်းသော ရည်မှန်းချက်ရှိရာ သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရသည် ထင်ရ၏။ လျှာဖျားကလေးကို သွားကြားထဲ တော့ထား၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ရှူနေသည်ဟု မထင်ရ။ ထိုအတိုင်း ထိုင်ပြီး တရားဘာဝနာကို ပွားများရင်း၊ ‘ဥုံ’ ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်း မိမိ၏ ဝိညာဉ်ကို မြှားကဲ့သို့ ဗြဟ္မရှိရာကို ချိန်ရွယ်ထား၏။

တစ်ခါတုန်းက သမဏအချို့သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏မြို့မှ ဖြတ်သွားကြ ဖူးသည်။ ဒေသစာရီ ခရီးလှည့်လည်နေသည့် ယောဂီသုံးဦးတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ သုံးဦးစလုံးပင် ကိုယ်ကာယ ကြုံလှီခြောက်ကပ်နေသူများ ဖြစ်ကြ ၏။ အရွယ်အားဖြင့်မူ အိုလည်းမအို၊ ပျိုလည်းမပျို၊ သူတို့၏ပခုံး၌ မြေမှုန့်

၁။ သိဒ္ဓတ္ထ ရွတ်ဆိုသောဂါထာမှာ မုဏ္ဍက ဥပနိသျှဒိ ဧကဒဿမ ပပါဌက ဒုတိယ ခဏ္ဍ စတုတ္ထသုတ် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌လည်း စာရေးဆရာ၏ မူရင်းစာတွင် မည်ကဲ့သို့ ရေးထားသည်ကို မသိရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၌မူ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ပြန်ထားသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား ‘ဥုံ’သည် လေးဖြစ်၏။ မြား သည် အတ္တမဖြစ်၏။ ဗြဟ္မသည် မြား၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်၏။ လူသည် ထိုရည်မှန်း ချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ထားသင့်သည်။

မြန်မာပြန်သူ

အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ၏။ သွေးစ သွေးနု ပေကျဲနေ၏။ ကိုယ်လုံးတီးများ
 ဖြစ်ကြ၏။ နေရောင်စားသဖြင့် အသားအရေများ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေ
 ၏။ သူတစ်ပါးနှင့်လည်း ရောရောနှောနှောမရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်း
 ဖြစ်နေကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်မြို့ဖွယ်လည်းမရှိ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း
 ထဲ၌ တောရွေးပိန်များ ရောက်လာသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူတို့၏ လေးဘက်
 လေးတန်၌ ငြိမ်သက်နေသော အတွေးအသိ ပတ်ဝန်းကျင်လွမ်းနေ၏။
 သူတို့၏အကျင့်မှာ အပြုမဟုတ်။ အပျက်ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ဘဝကို အညှာ
 တာမဲ့စွာ လျစ်လျူရှုထားသူများဖြစ်ကြ၏။

ညနေဆည်းဆာချိန် တရားဘာဝနာပွားများချိန် ကုန်လွန်သွားသော
 အခါ သိဒ္ဓတ္ထက ဂေါဝိန္ဒအား ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ နက်ဖြန်ခါကျရင် သိဒ္ဓတ္ထတော့ သမဏတွေနောက်
 လိုက်သွားတော့မယ်။ သိဒ္ဓတ္ထလည်း သမဏလုပ်လိမ့်မယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ထိုစကားကို ကြားရပြီး သူ့မိတ်ဆွေ၏မျက်နှာပေါ်တွင်
 ပေါ်နေသည့် ခိုင်မြဲသောအဆုံးအဖြတ်ကို မြင်ရသောအခါ ဖြူဖပ်ဖြူရော်
 ဖြစ်သွားသည်။ လေးမှလွတ်လိုက်သော မြားကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အဆုံး
 အဖြတ်သည် ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိရေး၌ တိမ်းစောင်းသွားခဲ့
 လှသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် “အင်း
 အလုပ်တော့စပြီ” ဟု ဂေါဝိန္ဒ သဘောပေါက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည်
 မိမိလမ်း မိမိခရီးကို ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ကံကြမ္မာသည် ပေါ်
 လွင်လာလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ကံကြမ္မာနှင့်အတူတကွ သူ့ကံကြမ္မာလည်း
 ထင်ရှားပြတ်သားလာပြီ။ ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဂေါဝိန္ဒသည် ငှက်ပျော
 ဖတ်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းဖခင်က မင်းကို ခွင့်ပေးမှာတဲ့လား”

ဂေါဝိန္ဒက သိဒ္ဓတ္ထကို မေးလိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အိပ်ပျော်နေရာ
 မှ နိုးလာသည့်အလား သူ့မိတ်ဆွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ လျှပ်ပြက်သကဲ့
 သို့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဂေါဝိန္ဒ၏ စိုးရိမ်မှု၊ ကြောင့်ကြမှု၊ အားလျော့မှု
 ကို သိရှိနားလည်သွား၏။ ဖြည်းညင်းစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ စကားရှည် မနေချင်တော့ဘူး ဂေါဝိန္ဒ။ နက်ဖြန်ခါ မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ သမဏဘဝကို အစပြုတော့မယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် စကားမစရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် ဖခင် ဖြစ်သူသည် ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ဖခင်အနောက် ဘက်သွားပြီး သူ့ရောက်ရှိနေကြောင်း သူ့ဖခင် မသိမချင်း မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ သည်။ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးက မေးလိုက်သည်။

“သိဒ္ဓတ္ထလား။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက အဖြေပေးသည်။

“အဖေ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နက်ဖြန်ခါ အဖေအိမ်က ထွက်ခွာပြီး သမဏတွေ့ဆီ လိုက်သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် သမဏတစ်ဦး ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပါတယ်။ အဖေ အနေနဲ့ ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ချယုံကြည်ပါတယ်”

ကြယ်တာရာများ ထိုပြတင်းပေါက်ငယ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည် အထိ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် စကားမပြော တုဏှိဘော လုပ်နေ၏။ သား ဖြစ်သူကလည်း လက်အုပ်ချီပြီး မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဖျာပေါ်၌ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ထိုင်နေ၏။ ကြယ်တာရာများက ကောင်းကင် ပြင်၌ ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီ။ ထိုနောက်မှ ဖခင်ကပြောလေသည်။

“ဒေါသနဲ့ စကားအော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောတာ ဗြာဟ္မဏတွေ အနေနဲ့ မလျော်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နှလုံးထဲမှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ တယ်။ မင်းဆီက ဒီလိုတောင်းပန်တာမျိုး ငါ နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး”

ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထကမူ လက်အုပ်ချီလျက် မတုန်မလှုပ်ပင် ရပ်မြဲရပ်နေ၏။

“မင်း ဘာစောင့်နေတာလဲ” ဖခင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာစောင့်နေတယ်ဆိုတာ အဖေသိပါတယ်” သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ဖြေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြင့် အခန်းထဲကထွက်ပြီး

အိပ်ရာထဲ သွားလှဲအိပ်နေလိုက်သည်။

တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသွား၏။ သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်မပျော်သဖြင့် ထပြီး အိမ်ထဲ၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲက အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ငယ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်အုပ်ချီပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့မြင်ရသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဝါဖျော့သော အင်္ကျီမှာ တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ နှလုံးထဲတွင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ပြန်လှဲလိုက်ပြန်သည်။

နောက်တစ်နာရီ ကြာသွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်၍မရသဖြင့် ထပြီး အိမ်ထဲတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေပြီးနောက် အိမ်အပြင် ထွက်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ လထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်ငယ်မှ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ လက်အုပ်ချီပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရပြန်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ညိုသကျည်းပေါ်၌ လရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။ နှလုံးထဲတွင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်ရာထဲသွားလှဲလိုက်ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်နာရီအကြာတွင် တစ်ခါ၊ နှစ်နာရီအကြာတွင် တစ်ခါ ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် ထထလာပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်၏။ လရောင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကြယ်ရောင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ မှောင်ထဲ၌ လည်းကောင်း၊ မလှုပ်မယှက် ရပ်မြဲရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ချွတ်နင်း နင်းလာပြီး အခန်းထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်သာ ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရသည်။ ဗြာဟ္မဏကြီး၏ နှလုံးသားထဲတွင် ဒေါသ၊ သောက၊ ဘယ၊ ဒေါမနဿများ ပြည့်လျှံလာလေသည်။

ထို့နောက် မိုးမလင်းမီ ညဉ့်၏ အပြီးသတ်နာရီ၌ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် တစ်ဖန်လာပြီး အခန်းထဲဝင်ကြည့်ပြန်သည်။ သားလုလင်မှာ နေရာမရွေ့၊ ရပ်မြဲပင် ရပ်နေသည်။ ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် သားဖြစ်သူ

အား အရပ်အမောင်းရှည်သူတစ်ယောက်လိုလို၊ လူစိမ်းသူစိမ်း တစ်ယောက်
လိုလို ထင်မှတ်နေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်း ဘာကို စောင့်နေတာလဲ” ဖခင်က မေးလိုက်ပြန်လေ
၏။

“ဘာကို စောင့်နေတယ်ဆိုတာ အဖေသိတယ်”

“မင်း မိုးလင်းအထိ၊ မွန်းတည့်အထိ၊ ညနေအထိ ဒီလိုပဲ ရပ်စောင့်နေ
မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေမယ်”

“မင်း မောမလာဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော်လား မောလာမှာ”

“မင်း အိပ်ပျော်မသွားဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားဖို့ ဝေးပါသေးတယ်”

“မင်း သေမသွားဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော်လား သေသွားမှာ”

“အင်း ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖခင်စကားကို နားထောင်ရတာထက်
သေလိုက်ရတာကို မင်းသဘောမကျဘူးလား”

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဘယ်အခါမဆို ကိုယ့်ဖခင်စကားကို နားထောင်
ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ကိုယ့်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ပြီလား”

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ ကိုယ့်ဖခင်ပြောတာကိုပဲ လုပ်မယ်”

နေ့၏ ရောင်ခြည်ဦးသည် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ
ဒူးအတန်ငယ် တုန်လာသည်ကို ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီး တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင်
သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်နှာ၌မူ စိုးစဉ်းမျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ဝေးကွာလှသော
အရပ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိနှင့်အတူ အိမ်၌ ကြာကြာ
နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ကို စွန့်ခွာထားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီး ရိပ်မိသွား၏။

ဖခင်သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်း တောထွက်တော့မယ် ဟုတ်လား။ သမဏ လုပ်တော့မယ် ဟုတ်လား။ အကယ်၍ မင်း တောထဲမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ တရားအမြင်ကို မြင်တွေ့လိုရှိရင် ပြန်လာပြီး ငါ့ကိုလည်း ညွှန်ကြားသင်ပြပါ။ အကယ်၍ မင်း ဟိုမှာ ဘာမျှ ထူးတာကို မတွေ့ရင်လည်း ပြန်လာခဲ့ပါ။ ငါတို့တစ်ဖန် အတူ နတ်ဒေဝတာတွေကို ယဇ်ပူဇော်ကြမယ်။ ကဲ သွားပေတော့။ မင်း အမေကို နမ်းရှုပ်ပြီး မင်းဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ဦး။ ငါ့ အတွက်တော့ အခု မြစ်ထဲသွားပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ရေချိုးခြင်း ပြုလုပ်ချိန် ရောက်လာပြီ”

ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် သား၏ ပခုံးပေါ်မှ လက်ကိုရုပ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ထွက်သွားမည်ပြုသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားလိုက်ပြီးလျှင် ဖခင် အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖခင်ပြောကြားသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် မိခင်ဆီသို့ သွားသည်။

အရက်တက်ချိန်၌ အိပ်ပျော်နေသေးသည့်မြို့မှ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထုံကျဉ်နေသည့် ခြေထောက်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း၊ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ခပ်ယိုယိုအရိပ်တစ်ခုသည် နောက်ဆုံးပိတ် တဲတစ်ခုအတွင်းမှာ ပေါ်လာပြီးလျှင် ဓမ္မခရီးသည်နှင့် လာဆုံလိုက်လေသည်။

“မင်း ရောက်လာပြီလား” သိဒ္ဓတ္ထက ပြောပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အေး ငါ့ရောက်လာပြီ” ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သမဏတို့နှင့်အတူ

ထိုနေ့ညနေ ဆည်းဆာချိန်တွင် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဂေါဝိန္ဒတို့သည် သမဏများထံ ရောက်သွားကြသည်။ အတူနေခွင့်ပေးရန်နှင့် တပည့်အဖြစ် လက်ခံရန် သမဏတို့အား တောင်းပန်ကြသည်။ သူတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ၏ အဝတ်အစားများကို လမ်းမှာတွေ့သည့် ဗြာဟ္မဏသူဆင်းရဲတစ်ဦးအား ပေးပစ်လိုက်၏။ ပုဆိုးနှင့် မြေညက်ရောင် အကြမ်းထည် အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုသာ ချန်ထားသည်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သာ ထမင်းစားတော့၏။ ထမင်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မချက်တော့။ သီတင်းနှစ်ပတ်အထိ ဥပုသ်စောင့်၏။ သီတင်းလေးပတ်အထိလည်း ဥပုသ်စောင့်၏။ သူ၏ ခြေထောက်နှင့်ပါးများမှ အသားများ ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။ သူ၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး၌ အိပ်မက်ဆန်း အိပ်မက်ထူးများ ထင်ထင်လာကြ၏။ သူ၏ သေးသွယ်သော လက်ချောင်းများ၌ ရှည်လျားသော လက်သည်းကြီးများ ထွက်နေကြသည်။ သူ၏ မေးပေါ်၌ မွဲခြောက်ခြောက် ထူလျှစ် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ပေါက်နေ၏။

မိန်းမများကို တွေ့ရသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြည့်သည် စိမ်းစိမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်စားဆင်ယင် ထားကြသည့် မြို့သူမြို့သားတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်သွားရသောအခါမျိုး၌ စက်ဆုပ်ရွံရှာလွန်းလှသဖြင့် မွဲရွဲသွား၏။ ကုန်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နေကြသည့် သူဌေး

သူကြွယ်များကိုလည်းကောင်း၊ တောကစားထွက်ကြသည့် မင်းညီ
 မင်းသားများကို လည်းကောင်း၊ မသာအိမ်တွင် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်
 နေကြသူများကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ပုံအပ်နှင်းနေကြသည့် ပြည့်
 တန်ဆာမများကိုလည်းကောင်း၊ ရောဂါသည်ကို ကုသနေသည့် ဆေးဆရာ
 များကိုလည်းကောင်း၊ ပျိုးကြဲရမည့်နေ့ရက်ကို ရွေးနေကြသည့် ပုရောဟိတ်
 များကိုလည်းကောင်း၊ အချစ်ပလူးနေကြသည့် ချစ်သူများကို လည်း
 ကောင်း၊ ကလေးကို ချောမြူနေကြသည့် မိခင်များကိုလည်းကောင်း မြင်
 တွေ့ရသည်။ ယင်းအရာအားလုံးသည် တစေ့တစောင်း စောင်းငဲ့ကြည့်
 ထိုက်သည့် အရာများပင် မဟုတ်ကြ။ အားလုံး အယောင်ဆောင်များဖြစ်
 ကြ၏။ အားလုံးအလိမ်အညာများ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံး လူ့န္ဒြေတို့၏
 လှည့်စားမှု၊ သုခ၏ လှည့်စားမှု၊ အလှ၏ လှည့်စားမှုဖြစ်၏။ အားလုံး
 မချွတ် ပျက်စီးယိုယွင်းရမည်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာလောက၏ အရသာသည်
 ခါး၏။ ဘဝသည် ဒုက္ခအတိ ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္တ၏ မျက်မှောက်၌ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သာလျှင်
 ရှိနေသည်။ ထိုရည်မှန်းချက်ကား ဆိတ်သုဉ်းသွားရန် ဖြစ်သည်။ တဏှာ၊
 လောဘ၊ အာသာ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿများ ဆိတ်သုဉ်းသွားရန်
 ဖြစ်သည်။ အတ္တမကို အမြစ်ဖြုတ်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ အတ္တမမှ လွတ်မြောက်
 ခြင်း၊ ဆိတ်သုဉ်းနေသော နှလုံး၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို တွေ့ထိသိရှိခြင်း၊ ဖြူစင်
 သော အတွေးအခေါ်ကို တွေ့ထိသိမြင်ခြင်းများသည် သိဒ္ဓတ္တ၏ ရည်မှန်း
 ချက်ဖြစ်သည်။ အကြင်အခါ၌ အတ္တမကို အနိုင်ရ၏။ အကြင်အခါ၌
 အတ္တမ ကွယ်လွန်သွား၏။ အကြင်အခါ၌ အာသာဆန္ဒနှင့် လောဘ ငြိမ်း
 သွား၏။ ထိုအခါ၌ နောက်ဆုံးအရာသည် နိုးကြားလာလိမ့်မည်။ ဘဝ၏
 အတွင်းသားသည် ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ ယင်းသည် အတ္တမ မဟုတ်
 တော့ပေ။ ယင်းသည် ကြီးကျယ်သော လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် ချစ်ချစ်တောက် နေပူကျွတ်ကြီးထဲ၌ ရေကလည်းငတ်၊
 အခဲရလည်း ခက်ခက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရေငတ်ခြင်း
 နှင့် အခဲရခက်ခြင်းကို သတိမေ့သွားသည်အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

မိုးရွာကြီးထဲ၌ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ သူ၏ ဆံပင်များမှ ထုံကျဉ်
 နေသော ပခုံးအပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထုံကျဉ်နေသော တင်ပါးနှင့်
 ခြေထောက်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း မိုးရေများ တစ်စက်စက်ကျနေသည်။
 ယောဂီသည် သူ၏ ပခုံးနှင့်ခြေထောက်များ အထုံအကျဉ် ရပ်သွားသည်
 အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပခုံးနှင့်ခြေထောက်များ မလှုပ်တော့သည်
 အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆူးပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေ
 သည်။ နာကျင်လှသော အရေပြားမှ သွေးတစ်စက်စက် ကျနေသည်။ ပြည်
 ဖြစ်လာသည်။ သွေး မကျတော့သည်အထိ၊ မစူးရှ မနာကျင်တော့သည်
 အထိ တုံးလုံးပင် ဖြစ်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီးလျှင် အသက်ရှူလျှော့သည်။
 အသက်နည်းနည်း ရှူကြည့်သည်။ အသက်ရှူရပ်ကြည့်သည်။ ဝင်သက်ကို
 ရှူသည့်ခဏ၌ နှလုံးသွေးအခုန် ငြိမ်သက်သွားအောင် အလေ့အကျင့်
 ပြုလုပ်သည်။ နှလုံးသွေးအခုန်နည်းသွားအောင် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်
 သည်။ နှလုံးသွေး အခုန်ရပ်သွားသည်အထိ အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်သည်။

သမဏကြီးများ၏ ညွှန်ကြားပြောပြချက်အရ သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏ
 ထုံးတမ်းစဉ်လာအားလျော်စွာ ကိုယ်ကာယကို ဒဏ်ထားကျင့်ခြင်း၊ တရား
 ဘာဝနာပွားများခြင်းများကို ပြုလုပ်သည်။ ဥဗ္ဗိုင်းတစ်ကောင်သည် ဝါးရုံ
 တောပေါ်မှ ပျံသန်းလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥဗ္ဗိုင်း၏ ဝိညာဉ်ကို မိမိ၏
 ဝိညာဉ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီး တောနှင့်တောင်များပေါ်သို့ ပျံသန်း
 သွားသည်။ ဥဗ္ဗိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်သွားသည်။ ငါးများကို စားသည်။
 ဥဗ္ဗိုင်းဆာနည်းမျိုး ဆာလာသည်။ ဥဗ္ဗိုင်းစကားကို ပြောသည်။ ဥဗ္ဗိုင်း
 သေနည်းမျိုး သေသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် လတာပြင်ပေါ်၌ တောခွေးအသေကောင်ကို တွေ
 သည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် တောခွေးအသေကောင်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။
 တောခွေးအသေကောင် ဖြစ်သွားသည်။ လတာပြင်ပေါ်၌ လဲကျသွားသည်။
 ဖူးရောင်လာသည်။ ပုပ်ပွလာသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးသွားသည်။ ခွေးအများ
 က အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။ လင်းတများက ချီယူ

သွားသည်။ အရိုးစု အရိုးပုံသာ ကျန်တော့သည်။ မြေကြီး၊ မြေမှုန့် ဖြစ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရောနှောသွားသည်။

ထို့နောက် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဝိညာဉ်သည် တစ်ဖန်ပြန်လာသည်။ သေဆုံးသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးသည်။ မြေကြီးနှင့် ရောနှောသွားသည်။ ဘဝစက်ရဟတ်၏ ဒုက္ခအပြည့်ဖြစ်သော အပတ်များကို တွေ့ကြုံသိရှိရသည်။ ဘဝစက်ရဟတ်၏ အပတ်ပြည့်သောအခါ၌၊ အကြောင်းများ၏ အဆုံးသတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ၌၊ ဒုက္ခကင်းဝေးသော ထာဝရကာလ စတင်သောအခါ၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် ချောက်ကမ်းပါးကာဆီးနေရာဝယ် ရပ်လိုက်ရသော တောလိုက်မုဆိုးကဲ့သို့ မွတ်သိပ်ခြင်း အသစ်ဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ ဣန္ဒြေတို့ကို နှိပ်ကွပ်ပစ်သည်။ မိမိ၏ သညာကို ချိုးနှိမ်ပစ်သည်။ မိမိ၏ အတ္တမမှ အရာအထောင်သောနည်းအားဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားသည်။ တိရစ္ဆာန် အသေကောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ဖြစ်သွားသည်။ သစ်သား ဖြစ်သွားသည်။ ရေဖြစ်သွားသည်။ အကြိမ်တိုင်း အခါတိုင်း၌ အသက်ပြန်ရှင်လာသည်။ အတ္တမ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဘဝ စက်ရဟတ်အတွင်း ပြန်လည်ကျရောက်လာသည်။ မွတ်သိပ်မှု ဖြစ်လာသည်။ မွတ်သိပ်မှုကို အနိုင်ရသည်။ တစ်ဖန် မွတ်သိပ်မှုအသစ် ဖြစ်လာသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏများထံမှ များစွာ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အတ္တမကိုဖျောက်သည့် နည်းလမ်းများစွာကို သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခြင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာကို အနိုင်ရခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများမှ တစ်ဆင့် မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း လမ်းမတစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။ တရားဘာဝနာ ပွားများအား ထုတ်ခြင်း၊ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးအား အရိပ်အယောင်ကင်းခြင်းများမှ လွတ်ကင်းစေခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဒဏ်ထားခြင်း လမ်းမပေါ်လျှောက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ယင်းလမ်းများမှလည်းကောင်း၊ အခြားလမ်းများမှလည်းကောင်း၊ လမ်းအသွယ်သွယ်မှ လျှောက်သွားနည်းကို သင်ကြား

တတ်မြောက်သည်။ အကြိမ်ရာထောင်များစွာ မိမိအတ္တမကို ဖျောက်ထားပြီး နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ သုညဘဝဖြင့် နေထိုင်သည်။ ယင်းနည်းများဖြင့် အတ္တမကို ဖယ်ထားသော်လည်း အပြီးသတ်၌မူ အမြဲမပြတ်ပင် အတ္တမသည် သူ့ထံပြန်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အကြိမ်ပေါင်းရာထောင် အတ္တမမှ ပြေးထွက်သွားပြီး သုညအဖြစ်ဖြင့်နေသော်လည်း၊ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်၊ ကျောက်အဖြစ်ဖြင့် နေသော်လည်း အတ္တမသို့ ပြန်ရောက်လာမည်မှာ မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်၏။ နေပူထဲမှာဖြစ်စေ၊ လရောင်အောက်မှာဖြစ်စေ၊ အရိပ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊ မိုးရွာထဲမှာဖြစ်စေ မိမိကိုယ်ကို တစ်ဖန်ပြန်တွေ့ရမည့်ခဏမှာ မလွဲမရှောင်သာဖြစ်၏။ အတ္တမတစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်လာရမည်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခ အပြည့်ဖြစ်သော ဘဝစက်ရဟတ်၏ နှိပ်စက်မှုကို တစ်ဖန်ခံစားရမည်ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထနှင့်အတူ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရိပ်ဖြစ်သော ဂေါဝိန္ဒရှိနေသည်။ သူလည်း ခရီးတူပင် သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အလုပ်တူပင် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းမှု လိုအပ်သည့် အခါမျိုးနှင့် တရားအလေ့အကျင့်အကြောင်း ပြောလိုသည့်အခါမျိုးမှ လွဲပြီး အချင်းချင်း စကားပြောခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ စားဖို့ရန်အတွက်နှင့် မိမိတို့ ဆရာသမားများ စားဖို့ရန်အတွက် ရွာများသို့ အတူတကွ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆွမ်းခံသွားရင်း သိဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက်သည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ငါတို့ တိုးတက်မှု ရှိလာပြီ၊ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်လာပြီလို့ မင်းထင်သလား။”

ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ဖြေသည်။

“ငါတို့ အများကြီး သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလည်း သင်ကြားနေဆဲပဲ။ မင်းကြီးကျယ်တဲ့ မဟာသမဏတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိဒ္ဓတ္ထ။ မင်းဟာ လေ့ကျင့်ခန်းဟူသမျှကို ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ သင်ယူတတ်မြောက်တယ်။ သမဏကြီးများက မင်းကို မကြာခဏပဲ ချီးကျူးနေကြတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတော့ တကယ့်ထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိဒ္ဓတ္ထ”

“ငါကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး မိတ်ဆွေ။ ဒီသမဏတွေဆီက ငါ သင်ကြားတတ်မြောက်တဲ့အရာမျိုးကိုတော့ တည်းခိုစခန်းများမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ပြည့်တန်ဆာမဆီကဖြစ်ဖြစ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ကူလီအလုပ်သမားဆီ ကဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကြွေအန် ကစားသမားဆီကဖြစ်ဖြစ် အခုထက်မြန်မြန်၊ အခုထက်လွယ်လွယ် သင်ယူတတ်မြောက်နိုင်တယ်။

“သိဒ္ဓတ္ထကလည်း ကျီစယ်နေပြန်ပါပြီ။ ဒီမဟုတ်တယုတ်လူတွေ ဆီက ဘာဝနာပွားနည်းတို့၊ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနည်းတို့၊ ဆာ လောင် မွတ်သိပ်ခြင်းနဲ့ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းတို့ကို လျစ်လျူရှုနည်းတို့ မင်း သင်ယူလို့ ရပါ့မလား။”

သိဒ္ဓတ္ထက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသကဲ့သို့ပင် ဖြည်းဖြည်းအေး အေးပင် ပြောနေသည်။ “တရားဘာဝနာ ပွားများတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကိုယ်ကာယကို အလေးမပြု ဂရုမထားခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ဥပုသ်စောင့် ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မိမိကိုယ်က ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်တယ်။ အတ္တမက ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကာယရဲ့ ဝေဒနာက ကင်းလွတ်အောင် လုပ်တဲ့ ယာယီအစီအမံဖြစ်တယ်။ နာကျင်မှုနဲ့ ဘဝရဲ့ ချွတ်ယွင်းမှု ပျောက်သွားအောင်လုပ်တဲ့ ယာယီကုစားချက် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နည်းနဲ့ ယာယီကုစားနည်းမျိုးတော့ လှည်းမောင်းသမားလည်းပဲ လုပ်တတ်တာပဲ။ တည်းခိုစခန်းမှာ ဆန်အရက်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အုန်းရည်အရက် ကို ဖြစ်ဖြစ် ခွက်ဆင့်သောက်ချလိုက်တာဟာ အဲဒီနည်းမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့်အတ္တမကို သတိမရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို သတိမရ တော့ဘူး။ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခနဲ့ဘဝရဲ့ဝေဒနာဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ မှာ ဒုက္ခက ယာယီလွတ်မြောက်မှုကို ခံစားရတယ်။ သေရည် အရှိန်တက် နေတဲ့အခါ သူလည်းပဲ သိဒ္ဓတ္ထနဲ့ ဂေါဝိန္ဒတို့ ရှည်လျားကြာမြင့်လှတဲ့ လှေ ကျင့်ခန်းများနဲ့ မိမိတို့ကိုယ်က လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပြီး သုညအဖြစ်နဲ့ နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ တွေ့တဲ့အရာမျိုးကို သူလည်းပဲ တွေ့တာပါပဲ”

“သိဒ္ဓတ္ထကလည်း လှည်းမောင်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ သမဏတွေက

လည်း အရက်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မင်း ဒီလိုပြောတယ်။ အရက်သမားတစ်ယောက်ဟာလည်း ဒုက္ခက လွတ်မြောက်မှုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ယာယီအေးချမ်းမှု ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အေးချမ်းမှု လွတ်မြောက်မှုဟာ တဒင်္ဂမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ခဏအတွင်းမှာ ပျောက်သွားပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်တာပဲ။ အရက်သောက်တဲ့အတွက် ပညာဉာဏ်လည်း ရင့်သန်မလာဘူး။ ဗဟုသုတလည်း တိုးမလာဘူး။ မြင့်ရာသို့လည်း ရောက်မလာဘူး။”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ဘယ်တော့မှ အရက်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လှေကျင့်ခန်းတွေနဲ့ ငါ့ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှုတွေမှာ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့ ငါဟာ တိုတောင်းလှတဲ့ အေးချမ်းမှုကိုသာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့တော့ ဗိုက်ထဲမှာ ပဋိသန္ဓေတည်စ ကလေး ဝေးသလောက်ပဲ ငါလည်း ဝေးတာပဲ။ အဲဒါကို ငါကောင်းကောင်း နားလည်တယ် ဂေါဝိန္ဒ။”

မိမိတို့၏ သီတင်းသုံးဖော်နှင့် မိမိတို့၏ ဆရာသမားများအတွက် ဆွမ်းခံထွက်သော တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သိဒ္ဓတ္ထက စကားစပြန်လေသည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ငါတို့ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်နေတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါတို့ အသိဉာဏ် ရရှိရဲ့လား။ ငါတို့ နိဗ္ဗာန်အနီးကို ရောက်လာရဲ့လား။ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်က လွတ်မြောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလမ်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ ငါတို့ဟာ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်ထဲမှာပဲ လည်နေရတယ် မဟုတ်လား။”

“ငါတို့ အများကြီး သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးပြီ သိဒ္ဓတ္ထ။ နောက်ထပ်သင်ကြားတတ်မြောက်ဖို့လည်း အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ငါတို့ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်ထဲမှာ လည်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ကို တက်နေကြခြင်းသာဖြစ်တယ်။ လမ်းကကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်းပဲ။ ငါတို့အထစ်တွေအများကြီး ကျော်တက်လာပြီးပြီ။”

“ငါတို့ရဲ့ အတော်ဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ အကြီးဆုံး သမဏဟာ အသက် ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။”

“ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ အကြီးဆုံးသမဏဟာ အသက် ခြောက် ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

“သူ အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုအထိ နိဗ္ဗာန်ကို မရရှိသေးဘူး။ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ရှိလာလိမ့်မယ်။ အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိလာ လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ငါလည်းပဲ လှေကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရင်းနဲ့၊ ဥပုသ်တွေစောင့် သုံးရင်းနဲ့၊ တရားဘာဝနာတွေကို စီးဖြန်းပွားများရင်းနဲ့ သူ့လိုပဲ ကြီးလာ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ သူလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသမဏတွေထဲက တစ် ယောက်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ငါတို့ နှစ် သိမ့်မှုကိုသာ ရရှိတယ်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိပြန်လှည့်စားတဲ့ နည်းပရိယာယ် ကိုသာ ငါတို့ သင်ကြားတတ်မြောက်တယ်။ လိုအပ်တဲ့အရာ၊ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းကိုတော့ ငါတို့ရရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလို ထိတ်လန့်စရာ စကားတွေကို မပြောစမ်းပါနဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ။ ဒါ လောက်များတဲ့ ပညာရှင်တွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ ဗြာဟ္မဏတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ တရားရှင် သမဏတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ သုတေ သီတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ ဘဝရဲ့အတွင်းသားကို ရှာမှီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေနဲ့ ယောဂီတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လမ်းမှန်ကို မတွေ့ဘူး ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သိဒ္ဓတ္ထက စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် ပြက်ရယ်ပြုခြင်း ရောနှောနေသည့် အသံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ပျော့ပျောင်းသော သူ၏ စကားတွင် ဝမ်းနည်း သံပါသလောက်ပင် သရော်သံလည်း ပါနေသည်။

“မင်းနဲ့အတူ ကြာမြင့်စွာ လျှောက်လာခဲ့တဲ့ ဒီသမဏတွေရဲ့ လမ်း ကိုတော့ မင်းမိတ်ဆွေ မကြာခင် စွန့်ရလိမ့်မယ်။ ဂေါဝိန္ဒ။ ငါ့ဆီမှာ မွတ်သိပ် မှု ရှိနေတယ်။ ဒီသမဏတွေရဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ငါ့ မွတ်သိပ်မှုဟာ လျော့နည်း မသွားခဲ့ဘူး။ ငါဟာ အခါခပ်သိမ်းပဲ အသိပညာအတွက် မွတ်သိပ်နေ တယ်။ ငါ့မှာ အမေးပုစ္ဆာတွေ၊ ပြဿနာတွေ အပြည့်ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ ငါ ဗြာဟ္မဏတွေကို မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ငါ ဝေဒကျမ်းဂန်များကို မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့တယ် ဂေါဝိန္ဒ။ ငါ ကြံ့ကို မေးခွန်းထုတ်မိရင်၊ လူဝံကို မေးခွန်းထုတ်မိရင် ကောင်းချင်ကောင်းလိမ့် ဦးမယ်။ လူဟာ ဘာကိုမျှ မသိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို သိဖို့ရန်အတွက် ငါအချိန် အများကြီး အကုန်ခံခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း အဆုံးမသတ်သေးဘူး။ ငါယုံကြည်တဲ့ အချက်တစ်ခုရှိတယ်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းရဲ့ အနှစ်သာရထဲမှာ ငါတို့သိခြင်းလို့ မခေါ်နိုင်တဲ့၊ သိခြင်းမှအပဖြစ်တဲ့ အရာဝတ္ထုအချို့ရှိတယ် မိတ်ဆွေ။ တစ်ခုတည်းသော အသိပညာသာလျှင်ရှိတယ်။ အဲဒီ အသိပညာ ဟာ အတ္တမဖြစ်တယ်။ အဲဒီအသိပညာဟာ မင်းမှာလည်းရှိတယ်။ ငါ့မှာ လည်းရှိတယ်။ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ငါ တစ်နေ့တခြား ယုံကြည်လာ တာကတော့ အဲဒီအသိပညာရဲ့ အကြီးဆုံးရန်သူဟာ ငါတို့အသိပညာရှင် လို့ ခေါ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ အသိပညာလို့ ခေါ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်”

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် လမ်းပေါ်၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ကို မြှောက်ပြီး ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဒီလိုစကားတွေပြောပြီး ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို စိတ်မကောင်း အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ တကယ်ပြောတာ။ မင်းစကားတွေကို ကြားရတာ ငါ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ တကယ်လို့ မင်းပြော သလို အသိပညာဆိုတာကို မရဘူးဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ ရှိခိုးဝတ်ပြုမှုများဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်နဲ့ သမဏတွေ ရဲ့ လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်များဟာ ဘယ်မှာလား အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ကမ္ဘာလောကရဲ့ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ ဘာဖြစ်ကုန်ကြမလဲ။ ကမ္ဘာမြေပြင် အပေါ်မှာ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုရယ်လို့ ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ”

ဂေါဝိန္ဒသည် ဥပနိသျှဒ်ထဲမှ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းနေလေသည်။

“အကြင်သူ၏ စင်ကြယ်သော နှလုံးသားသည် အတ္တမအတွင်း၌ မြုပ်နှစ်နေ၏။ ထိုသူသည် စကားဖြင့် ပြောပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော မြတ်သောသူခကို တွေ့ထိခံစားရသည်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားဆက်မပြောဘဲ ဂေါဝိန္ဒ ရွတ်ဆိုသောစာကို အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေသည်။

မှန်သည်။ စဉ်းစားနေသည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး စဉ်းစားနေသည်။ “ငါတို့ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သည်ဟု ထင်နေသော အရာတွေထဲက ဘာများ ကျန်တော့သနည်း။ ဘာများ ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ထား၍ ရတော့သနည်း” သိဒ္ဓတ္ထသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

လှလင်နှစ်ဦးသည် သမဏများနှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး သုံးနှစ်တာမျှ သမဏများ ညွှန်ကြားပြသသည့် ယောဂအကျင့်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေရင်း တစ်နေ့သောအခါ ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခုကို ကြားကြရသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟူ၍ အမည်တွင်သည့် ယောကျ်ားမြတ် အာဇာနည်တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္ဘာလောက၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဟူသမျှအပေါ်မှာ အနိုင်ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်ကို ရပ်တန့်ထားသူဖြစ်သည်။ ဒေသစာရိတ္တချီပြီး တရားဒေသနာ ဟောကြားနေသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓတွင် တပည့်တပန်းများရှိသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အိမ်ရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ၊ မိန်းမလည်းမရှိ။ ယောဂီများကဲ့သို့ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ခုံးမှာမူ ထည်ဝါလှသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏများ၊ မင်းညီမင်းသားများသည် သူ့ရှေ့တွင် ဦးညွတ်ပြီး သူ့တပည့်တပန်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုသတင်း၊ ထိုကောလာဟလ၊ ထိုအကြောင်းကို လူအများ ကြားသိနေရသည်။ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထိုသတင်း၊ ထို ကောလာဟလ၊ ထိုအကြောင်း ပျံ့နှံ့၍နေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဗြာဟ္မဏများက မြို့ပေါ်တွင် ဆွေးနွေးပြောကြားနေကြ၏။ သမဏများက တောထဲတွင် ဆွေးနွေးပြောကြားနေကြ၏။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အမည်နာမသည် လူငယ်လူရွယ်တို့၏ နားအထိ ရောက်နေသည်။ အချို့က အကောင်းပြောကြပြီး အချို့က မကောင်းပြောကြသည်။ အချို့က ချီးကျူးကြပြီး အချို့က မေးငေါကြသည်။

တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ပြည်၌ ပုလိပ်ရောဂါ ကပ်ဆိုက်လာလျှင် ကော
 လာဟလသတင်း ပြန့်တက်လာသည်။ ဘယ်လိုကောလာဟလ သတင်း
 မျိုး ပြန့်လာတတ်သနည်းဆိုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ပညာရှင်
 တစ်ယောက်ရှိသည်။ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ စကားပြောလိုက်
 ရုံမျှဖြင့် ရောဂါဝေဒနာပျောက်သည်။ သူအသက်ရှူရုံမျှဖြင့် လူမမာ လူ
 ကောင်းပကတိဖြစ်သည်။ ထိုသတင်း အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့သွား
 သည့်အခါ ထိုသတင်းကို ယုံသူလည်းရှိသည်။ မယုံသူလည်းရှိသည်။ သို့
 ရာတွင် အားလုံးက ထိုသတင်းကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အရေးတယူ ပြောကြ
 ၏။ သတင်းကြားလျှင် ကြားခြင်းကို ကယ်တင်ရှင် ယောက်ျားမြတ် အာဇာ
 နည်ကို ဖူးတွေ့ရန် အပြေးအလွှားသွားကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အများအ
 ပြားရှိသည်။

ထိုနည်းတူစွာ သကျနွယ်ဖွား ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်
 သတင်းသည်လည်း တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ ယုံကြည်သူ
 လိုလားသူများ ပြောကြသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြတ်သောဉာဏ်ရှိသူ
 ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝက
 အကြောင်းအရာများကို သိသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိသူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။
 သံသရာစက်ရဟတ်က ထွက်မြောက်လွတ်ကင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခအပြည့်
 ဖြစ်သည့် ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်အတွင်းသို့ နောက်ထက် မသက်ဆင်း၊
 မကျရောက်ရတော့။ အံ့ဩဖွယ်၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းများလည်း
 များစွာ ကြားရသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် အမျိုးမျိုးသော အံ့ဩဖွယ် တန်ခိုး
 ပြာဠိဟာများကို ပြသည်။ အစိမ်းသရဲများကို အနိုင်ရရှိသည်။ နတ်
 သိကြားများနှင့် စကားပြောသည်။

မယုံကြည်သူ၊ မလိုလားသူများကလည်း တစ်မျိုးပြောကြပြန်သည်။
 ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။ ပေါ်ကြော့နေသည်။ ယစ်
 ပူဇော်မှုများကို ရှုတ်ချသည်။ အသိပညာမရှိ။ ယောဂအကျင့်ကိုလည်း နား
 မလည်။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ကွပ်ခြင်း အကျင့်ကိုလည်း မသိ။

ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလများသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိ

သည်။ ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်နေသော သတင်းများသည် ညှို့ဓာတ်ရှိသည်။ ကမ္ဘာလောကသည် နာမကျန်းဖြစ်နေသည်။ ဘဝသည် အခက်အခဲများ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် သစ်တွေကို မြင်နေရသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ နှစ်သိမ့်ဖွယ် ဖြစ်သော၊ နူးညံ့ပြေပြစ်သော၊ အာမခံချက် အပြည့်ပါသော တရားဒေသနာ ကို ကြားနေရသည်။ နေရာအနှံ့အပြား၌ ဗုဒ္ဓသတင်းကို ပြောနေကြသည်။ မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်ရှိ လူငယ်လူရွယ်များသည် ယင်းသတင်းကို ကြားကြ သည်။ သူတို့၏ စိတ်နှလုံး၌ တမ်းတခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက် လာသည်။ မြို့များ၌ လည်းကောင်း၊ ရွာများ၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ သားသမီးများသည် သကျမုနိ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်း လာသူ ခရီးသည်များအားလည်းကောင်း၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများအား လည်းကောင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခရီးဦးကြို ပြုကြသည်။

ယင်းသတင်းသည် တောအရပ်၌ နေကြသော သမဏများထံသို့ လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဂေါဝိန္ဒထံသို့လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုပင် ရောက်ရှိလာသည်။ သတင်း၏ အစိတ်အပိုင်းတိုင်း၌ မျှော်လင့် ဖွယ်၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ် အပြည့်ရှိနေသည်။ သူတို့သည် ထိုသတင်း ဖုံးဖိထားကြ၏။ အကြောင်းမူကား အကြီးဆုံးသမဏမှာ ထိုသတင်းကို အကောင်းမထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဆိုသည်မှာ ယခင်က ယောဂီတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တောထဲတွင် နေထိုင်သည်။ ထိုနောက် လူပေါ် ကြော့တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး လောကီအာရုံတို့ကို ခံမင်လာသည်။ ဤသို့ သမဏကြီးက ကြားထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓအကြောင်း အကောင်းမထင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဂေါဝိန္ဒက သူ့ မိတ်ဆွေကို ပြောသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဒီကနေ့ ငါ ရွာထဲရောက်သွားတော့ ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးက ငါ့ကို သူ့အိမ်ထဲ ဖိတ်တယ်။ အဲဒီ ဗြာဟ္မဏအိမ်ထဲမှာ မဂကေလာတဲ့ ဗြာဟ္မဏသားတစ်ယောက် တည်းခိုနေတာ တွေ့တယ်။ သူကပြောတယ်။ ဗုဒ္ဓကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တပ်အပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်

ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆက်ဆက် ကြားခဲ့ရတယ်တဲ့။ သူ့စကား ကြားရပြီး ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာ အာသာဆန္ဒ နိုးကြားထကြွလာတယ်။ ငါနဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီယောက်ျားမြတ်အာဇာနည်ရဲ့ မုခ်ခပါဠိတရား တော်ကို နာနိုင်တဲ့ နေ့ရက်အထိ အသက်ရှည်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်း မိတယ်။ မိတ်ဆွေ၊ ငါတို့ အဲဒီကို အရောက်သွားပြီး ဗုဒ္ဓရဲ့တရားကို နာကြား ရရင် မကောင်းဘူးလား။”

“ဂေါဝိန္ဒတစ်ယောက်တော့ သမဏတွေနဲ့ ခွဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါအမြဲ တွေးတောခဲ့တယ်။ ဂေါဝိန္ဒရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အသက်ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်အိုသွားသည်အထိ သမဏတွေ သင်ကြားပြသတဲ့ ယောဂအကျင့် တွေ၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကျင့်ကြံပြုလုပ်ရန်အတွက် သက်သက်ပဲလို့ ငါ အခါခပ်သိမ်း ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွေး၊ ငါ့ယုံကြည်ချက် ဟာ တက်တက်စင် လွဲရပါပကောလား။ ဂေါဝိန္ဒရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာ ငါ လုံးဝမရိပ်မိပါကလား။ မိတ်ဆွေဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း အခု လမ်းသစ်ကို သွားဖို့ရန် ဆန္ဒ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား။ ဗုဒ္ဓထံသွားပြီး တရားဒေသနာ နာကြားချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတယ် ဟုတ်လား။”

“ငါ့ကိုသရော်တာ မင်းမှာ အရသာတွေ့နေတယ် ဟုတ်လား။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ သရော်ပါ။ ကြပ်ကြပ်သရော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ သိဒ္ဓတ္ထ။ မင်းကော ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာကို နာကြားချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ မရှိ ဘူးလား။ သမဏတွေရဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ ဘူးလို့ မင်းတစ်ခါက ငါ့ကိုပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

သိဒ္ဓတ္ထက ရယ်လိုက်သည်။ သူ၏ ရယ်သံ၌ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ပြတ်ရယ်ပြုခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးပေါ်နေသည်။ ထိုနောက် သိဒ္ဓတ္ထက ပြောလေ သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် ဂေါဝိန္ဒ။ မင်း မှတ်လည်း တော်တော် မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါပြောခဲ့တဲ့ တခြားစကားလုံးတွေလည်း မှတ်ထားဖို့သင့်တယ်။ အဆုံးအမ၊ တရားဥပဒေသတွေကို ငါပြီးငွေလာပြီ ဆရာသမားတွေရဲ့ နှုတ်ကထွက်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း ငါ အယုံအကြည်

မရှိ တော့ဘူးလို့လည်း ငါ မင်းကို ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လေ ရှိပါစေတော့။ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့တရား အဆုံးအမသစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးကို ငါတို့ မြည်းကြည့်ပြီးပြီလို့ ငါယူဆပေမယ့် အဲဒီ တရား အဆုံးအမ အသစ်ကို နာကြားဖို့ရန်အတွက် ငါလည်းပဲ အဆင်သင့်ပါပဲ ဂေါဝိန္ဒ ”

“မင်း သဘောတူတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ငါ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောစမ်းပါဦးမိတ်ဆွေ။ ဂေါတမရဲ့ တရား အဆုံး အမကို နာကြားခြင်း မပြုရသေးမီ ဂေါတမဟောကြားတဲ့ တရားအဆုံးအမ ရဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြည်းကြည့် တာလဲ ”

“အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုကို ငါတို့ ခံစားပြီး နောက်ထပ် အကျိုးကျေးဇူး များကို စောင့်မျှော်ကြစို့ ဂေါဝိန္ဒ။ အဲဒီ အကျိုးကျေးဇူးက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဂေါတမဟာ ငါတို့ကို သမဏတွေရဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက်တော့ ဂေါတမရဲ့ကျေးဇူး ငါတို့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါထက်ပိုပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူး နောက်ထပ် ရှိမရှိ တော့ ငါတို့ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ် ”

ထိုနေ့၌ပင် သိဒ္ဓတ္ထသည် အကြီးဆုံးသမဏအား သူတို့ ထွက်ခွာ သွားတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ သမဏ ကြီးအား လူငယ်တစ်ဦး၊ တပည့်တစ်ဦးပီပီ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ၊ ရိုသေ လေးစားစွာ ထိုအကြောင်းကိုပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် သမဏကြီးသည် လူငယ်နှစ်ဦး သူ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်သွားပြီး လူငယ်နှစ်ဦးအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။

ဂေါဝိန္ဒက အံ့အားသင့်သွား၏။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒ၏ နားအနီးသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒီ သမဏကြီးဆီက ငါ ဘာသင်ကြား တတ်မြောက်ထားတယ် ဆိုတာ ငါအခု သူ့ကိုပြလိုက်မယ် ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏကြီးအနီးတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ သမဏကြီး၏ မျက်လုံးထဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သမဏကြီးအား ညှို့လိုက်သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်စေသည်။ သမဏကြီး၏ စိတ်ဆန္ဒကို အနိုင်ယူလိုက်သည်။ သမဏကြီးအား သူ့အလိုရှိသလို ပြုလုပ်ရန် အသံထွက်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သမဏကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။ မျက်လုံး အရောင်တောက်နေသည်။ သူ့စိတ်တန်ခိုး စိတ်အင်အားသည် ခနော်ခန့် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ရုံးများသည် လျော့ကျသွားကြသည်။ သမဏကြီးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ စိတ်အညှို့ခံရသဖြင့် မလှုပ်သာ မလှည့်သာ ဖြစ်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြံအစည်များသည် သမဏကြီး၏ အကြံအစည်များကို လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ သမဏကြီးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြံအစည်များအတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ်ရတော့၏။ အကြိမ်များစွာ ဦးခေါင်းညွတ်သည်။ ဆုမွန်ပေးသည်။ လမ်းခရီးတွင် ခလုပ်မထိ ဆူးမငြိစေရန်လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဆုတောင်းရှာသည်။ လုလင်နှစ်ဦးသည် သမဏကြီးအား စိတ်ကောင်း စေတနာထားရှိသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထိုနောက် ပြန်လှန်အရိုအသေပြုပြီး ခွဲခွာလာခဲ့ကြ၏။

လမ်းခရီးတွင် ဂေါဝိန္ဒက ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းဟာ ငါသိထားတာထက်ပိုပြီး သမဏတွေဆီက အများကြီး သင်ကြားတတ်မြောက်ထားတာပဲ။ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ သမဏတစ်ယောက်ကို စိတ်ညှို့ဖို့ရာဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခက်တယ်။ အင်မတန်မှပဲ ခက်တယ်။ တကယ့်ကိုပြောတာပါ။ တကယ်လို့ မင်း ဒီမှာသာနေရင် မကြာခင် ရေပေါ်လျှောက်တဲ့ ပညာကိုလည်း တတ်မြောက်မှာပဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ရေပေါ် မလျှောက်ချင်ပါဘူး။ အဲဒီ အတတ်ပညာတွေ တတ်ပြီး သမဏတွေသာ သူတို့ဘာသာသူတို့ ကျေနပ်နေကြပါစေ”

ဂေါတမ

သာဝတ္ထိမြို့၌ ဗုဒ္ဓ၏ အမည်နာမကို ကလေးသူငယ်ကအစ သိကြသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း တည်ငြိမ်ကုန္တရော ဆွမ်းခံကြွကြသော ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကများ လက်ထဲက သပိတ်ထဲ ဆွမ်းလောင်းထည့်ရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ သာဝတ္ထိမြို့အနီး၌ ဇေတဝန်အမည်ရှိ ဗုဒ္ဓနှစ်မြို့က်ပျော်ပိုက်သည့် ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ရှိသည်။ ယင်းကျောင်းတိုက်သည် ဗုဒ္ဓနှင့်ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သံဃာများအား လှူဒါန်းထားသည့် ကျောင်းတိုက် ဖြစ်လေသည်။

လုလင်နှစ်ဦးသည် ဂေါတမ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာ ဌာနကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်းနှင့် ထိုအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ပထမဆုံးတွေ့သော အိမ်၏ရှေ့၌ သူတို့ ဆွမ်းရပ်ကြသည်။ ထိုအိမ်မှ ဆွမ်းရပြီးသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆွမ်းလှူဒါန်းသော အမျိုးသမီးအား မေးလိုက်၏။

“မိခင်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေထိုင်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိချင်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ တောအရပ်က ရောက်လာကြတဲ့ သမဏများ ဖြစ်ကြတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့ပြီး သူ့တရားဒေသနာကို နာကြားချင်တဲ့အတွက် ဒီကို လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

“တောအရပ်က ရောက်လာကြတဲ့ သမဏတို့၊ သင်တို့ နေရာမှန်ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါပြီ။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ အခု အနာထပိဏ်သူဌေးရဲ့ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ အို ဓမ္မခရီးသည်တို့၊ သင်တို့ အဲဒီနေရာကို

သွားပြီး ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ နေနိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာကို နာကြားဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် နေရာ ထိုင်ခင်း အလုံအလောက်ရှိပါတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ နှစ်ထောင်အားရ ဝမ်းသာလှသောအသံဖြင့် အမျိုးသမီးအား မေးလိုက်သည်။

“အော် ဒီလိုဆို ငါတို့ရည်မှန်းရာကို ရောက်ရှိလာကြပြီ။ ငါတို့ခရီး အဆုံးသတ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိခင်၊ တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြစမ်းပါဦး။ သင်မိခင် ဗုဒ္ဓကို သိပါသလား။ သင်မိခင် မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဗုဒ္ဓကို တွေ့ဖူးပါသလား။”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်များစွာ ဖူးတွေ့ဖူး ပါတယ်။ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံပြီး လက်ထဲက သပိတ် ပိုက်ပြီး စက္ကူနွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ကြွသွားတာကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖူး ပါတယ်။ အိမ်တံခါးဝမှာ ဆွမ်းရပ်ပြီး ဆွမ်းအပြည့်နဲ့ သပိတ်ကိုပိုက်ပြီး ပြန်ကြွသွားတာကိုလည်း တစ်ကြိမ်မက မြင်ဖူးပါတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် အမျိုးသမီး၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင် နေသည်။ အမျိုးသမီးအား နောက်ထပ် မေးခွန်းများထုတ်ပြီး အမျိုးသမီး ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်ချင်သည့် အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြနေသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထက သွားချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြပြီး ထွက်ခွာသွား ကြ၏။ သူတို့သည် သွားလိုသည့်လမ်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် မလိုတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ဓမ္မခရီးသည်များစွာနှင့် ရဟန်းများစွာတို့သည် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရှေးရှုသွားနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ မိုးချုပ်သွားပြီ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ခရီးသည်အာဂန္တုများ တဖွဲဖွဲ ရောက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တွင် ဆူညံနေသည်။ သို့ရာတွင် တောဘဝ တောအနေကို ကျင့်သား ရပြီးဖြစ်လာခဲ့သည့် သမဏနှစ်ဦးတို့အတွက်မှာမူ နေရာထိုင်ခင်းရဖို့

မခဲယဉ်းပေ။ နေရာတစ်နေရာ ချက်ချင်း ရရှိသွားကြပြီး ထိုနေရာ၌ မိုးလင်းသည်အထိ အပန်းဖြေ နားနေကြလေ၏။

နံနက် မိုးလင်း အိပ်ရာထသောအခါ ထိုညတွင် ထိုနေရာ၌ တည်းခိုနေကြသည့် လူထုပရိသတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးသည် အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ သာယာမွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ လမ်းများပေါ်၌ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံထားကြသည့် ရဟန်းများ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ရဟန်းအချို့မှာမူ သစ်ပင်ရင်းများ၌ထိုင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေသူတို့က ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေကြသည်။ တရားစကား ဆွေးနွေးပြောကြားနေသူတို့က တရားစကား ဆွေးနွေးပြောကြားနေကြသည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ပျားပိတုန်းများ စုရုံးသွားလာနေကြသည့် မြို့တစ်မြို့နှင့် ပမာတူနေသည်။ ရဟန်းများစွာတို့သည် တစ်နေ့လျှင် တစ်ထပ်မျှသာဖြစ်သော နေ့လယ်စာဆွမ်းအတွက် သပိတ်ပိုက်ပြီး ဆွမ်းခံတွက်သွားကြသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ပင် နံနက်ချိန်တွင် ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း နတ်ဒေဝတာ တစ်ဦးဦးက ညွှန်ပြသည့်အလား ဗုဒ္ဓမှန်း သိရှိသွား၏။ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလျက်၊ သပိတ်ပိုက်လျက် နိမ့်ချသော အမူအရာဖြင့် တည်ငြိမ်လှမြေ့ရစွာ ကြွသွားသော ဗုဒ္ဓကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟော ဟိုမှာကြည့်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓပဲ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒအား ခပ်အေးအေးပင် ပြောပြလိုက်သည်။

ဂေါဝိန္ဒသည် အဝါရောင်သင်္ကန်း ဝတ်ရုံထားသော ရဟန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုရဟန်းသည် အခြားသော အရာအထောင်ရဟန်းများနှင့် ဘာမျှမခြားပေ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဂေါဝိန္ဒသည် ရဟန်းအား တခဏအတွင်းမှာပင် ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိသွားသည်။ မှန်သည်။ သူပင်လျှင် ဗုဒ္ဓဖြစ်သည်။ သမဏနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓနောက်က လိုက်သွားပြီး ဗုဒ္ဓကို အကဲခတ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူရင်း တည်ငြိမ်လှမြေ့

ရစ္စာ သူ့လမ်းသူ ကြွတော်မူ၏။ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသော မျက်နှာတော်သည် ပြုံးလည်းမပြုံး၊ မဲ့လည်းမမဲ့။ နှလုံးသားအတွင်း၌မူ ပြုံးယောင်ယောင် ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူငယ်၏ ရိုးသားပြီး လျှို့ဝှက်သော အပြုံး မျိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓသည် စက္ခုကြွေချလျက် တည်ငြိမ်လှနေရစ္စာ ကြွသွားတော် မူသည်။ သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံလျက် အခြားသော ရဟန်းများကဲ့သို့ပင် ကြွသွား တော်မူသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မျက်နှာ၊ သူ၏ခြေလှမ်း၊ မျက်လွှာ ချထားသော ငြိမ်းချမ်းသောအကြည့်၊ အောက်သို့ချထားသော သူ၏ ငြိမ်းချမ်းသော လက်မောင်းနှင့်တကွသော လက်ချောင်းများသည် ငြိမ်းချမ်း မှုကို ပြောဆိုနေကြသည်။ ပြည့်စုံမှုကို ညွှန်ပြနေကြသည်။ ဘာကိုမျှ မလိုတော့ပေ။ ဘာကိုမျှ အတုမယူတော့ပေ။ တည်မြဲသည့် တည်ငြိမ်မှု၊ မှားမှိန်မသွားသည့် အလင်းရောင်၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးမသွားသည့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို သာလျှင် လှစ်ပြနေကြသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြို့တော်အတွင်း ဆွမ်းခံကြွသွား တော်မူ၏။ သမဏနုစဉ်းမှာမူ ကိုယ်ဟန်လက္ခဏာ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လည်းကောင်း လိုလားတောင်းတခြင်းလည်း မရှိ၊ အာသာဆန္ဒလည်း မရှိ၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အလင်းရောင်နှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု နှစ်ခုသာလျှင် ရှိသော ရုပ်ပုံတော်၏ တည်ငြိမ်မှုကိုလည်းကောင်း ကြည့်ပြီး ဗုဒ္ဓမှန်း သိရှိ နားလည်သွားကြသည်။

“ဒီနေ့တော့ ငါတို့ သူဟောတဲ့တရားကို နာကြားရတော့မယ်”

ဂေါတမဗုဒ္ဓက ပြောလိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စကားပြန်မပြော။ တရားဒေသနာ နာကြားလိုသည့် ဆန္ဒ လည်း မရှိလှ။ အသစ်အဆန်း ကြားသိရလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်။ သူနှင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ တရားဒေသနာ၏ အနှစ်သာရကို တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားဖူးထားလေပြီ။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါတမ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ကိုလည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်သော လက်တော်ကိုလည်းကောင်း အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုနေ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ လက်ဆစ်တော်ဟူသမျှသည် အသိ

ဉာဏ်စုနေပြီး သစ္စာတရားကို ပြောပြနေသည်။ အသက်ရှူနေသည်။ အရောင်လက်နေသည် ဟူ၍ပင် သိဒ္ဓတ္ထ အထင်ရှိနေသည်။ ဤလူသား၊ ဤဗုဒ္ဓသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ဘယ်တုန်းကမှ ယခုလောက် မလေးစားခဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား မည်သည့်အခါကမျှ ယခုလောက် မချစ်ခဲ့။

သမဏနှစ်ဦးသည် မြို့တော်တွင်းကြွသွားသော ဗုဒ္ဓနောက် ခရီး အတန်ကြာ လိုက်သွားကြ၏။ ထိုနောက် တိတ်တဆိတ်ပင် ပြန်လာ ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုနေ့အဖို့ ဥပုသ်စောင့်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် ကြသည်။ ဂေါတမ ပြန်ကြွလာသည်ကို သူတို့တွေ့ရသည်။ တပည့်ရဟန်း များနှင့် ဝိုင်းပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဘုဉ်းပေးသော ဆွမ်းမှာ ငှက်တစ်ကောင်စာမျှပင် မရှိပေ။ သရက်ဥယျာဉ်အရိပ်သို့ ကြွသွား တော်မူသည်ကိုလည်း သူတို့တွေ့ရသည်။

ညနေဆည်းဆာချိန် နေပူရှိန် လျော့နည်းသွားသောအခါ ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးမှာ နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် တစ်နေရာ တည်းတွင်စုရုံးကြ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက တရားဒေသနာ စတင်ဟောကြား သည်။ သမဏနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်ကို ကြားရသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်သည်လည်း ပြည့်စုံသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်ရာ ကွယ်ပျောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကိုလည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။ ဘဝသည် ဒုက္ခဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် ဒုက္ခအတိဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက် ကြောင်း နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။ အကြင်သူသည် ဗုဒ္ဓ၏ လမ်း အတိုင်း လျှောက်သွား၏။ ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော်လည်း တည်ကြည် လေးနက်လှသည်။ ဗုဒ္ဓသည် သစ္စာလေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး

ကိုလည်းကောင်း ဟောကြသည်။ ဥပမာ ဥပမေယျများ ထုတ်ပြပြီးလျှင် ဟောရိုးဟောစဉ်အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း ဟောပြတော် မူသည်။ မီးပြကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ပြင်ရှိ ကြယ်တာရာကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓ၏ ကြည်လင်ပြတ်သား လေးနက်တည်ကြည်လှသော အသံတော်သည် တရားနာပရိသတ်များထံ ရောက်ရှိသွားသည်။

တရားဒေသနာတော်ကို ဗုဒ္ဓ အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ ညပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ။ ခရီးသည်များစွာတို့မှာ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့သို့တိုးလာကြပြီးလျှင် တပည့်သားသာဝကအဖြစ် လက်ခံရန် ဗုဒ္ဓအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓက ယင်းတို့အား တပည့်သား သာဝကအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီး မိန့်တော် မူလိုက်လေသည်။

“သင်တို့ တရားဒေသနာတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ နာကြားပြီးကြပြီ။ ငါတို့နှင့်အတူ လာရောက်ပေါင်းစုပြီး ဒုက္ခကို အဆုံးသတ်အောင် ပြုလုပ်ကြ ကုန်လော့။ ထို့နောက် ချမ်းမြေ့စွာ လှည့်လည်ကြကုန်လော့”

ရှက်တတ်သော ဂေါဝိန္ဒလည်း ရှေ့သို့တိုးသွားပြီးလျှင် လျှောက်ထား လိုက်၏။

“တပည့်တော်လည်း ဗုဒ္ဓ နှင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား”

မိမိကိုလည်း တပည့်သာဝကတစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံရန် ဂေါဝိန္ဒက လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓက သူ့ကိုလည်း တပည့်သာဝကတစ်ဦး အဖြစ် လက်ခံလိုက်လေသည်။

ကျိန်းစက်တော်မူရန် ထိုနေရာမှ ဗုဒ္ဓထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာပြီးလျှင် စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားပြီးကြပြီ။ ဂေါဝိန္ဒကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားရလို့ အဲဒီ တရား ဒေသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်သွားပြီ။ မိတ်ဆွေ၊ မင်းကော နိဗ္ဗာန်

လမ်းမပေါ် ခြေမလှမ်းဘူးလား။ ဆိုင်းငံ့နေတုန်းပဲလား။ စောင့်စားနေတုန်း ပဲလား။”

ဂေါဝိန္ဒ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဂေါဝိန္ဒ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာပြောပြသည်။ သူ၏အသံ၌ လှောင်ပြောင်သရော်သည့် အရိပ်အငွေ့ မပါရှိပေ။

“မိတ်ဆွေ ဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း ရှေ့တစ်ဆင့် ခြေလှမ်းလိုက်ပြီ။ မင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရွေးလိုက်ပြီ။ မင်း ယနေ့အထိ အမြဲမပြတ် ငါ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်တော့မှမဆို ငါ ခြေလှမ်းပြီးတဲ့နောက်မှသာ မင်း ခြေလှမ်း လှမ်းတယ်။ ဂေါဝိန္ဒတစ်ယောက်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထမပါဘဲ သူ့ယုံကြည် ချက်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းမှ လှမ်းပါ့မလားလို့ ငါ မကြာခဏ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ အခု မင်းပြည့်ဝတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွား ပြီ။ မင်း ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ မင်းအဲဒီလမ်းတစ်လျှောက် အဆုံးတိုင် လျှောက်သွားနိုင်ပါစေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ထိုအချိန်အထိ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝ နားမလည်သေးသော ဂေါဝိန္ဒ သည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်ပင် ထပ်ဆင့်ပြောပြန်လေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေ၊ မင်းလည်းပဲ ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းစဉ်မှ အခြား တစ်ပါး ဘယ်လမ်းစဉ်ကိုမျှ မလိုက်နာတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒ၏ ပခုံးပေါ်တွင် သူ၏လက်ကို တင်လိုက်သည်။

“ငါ့ဆုတောင်းမေတ္တာကို ကြားရပြီမဟုတ်လား ဂေါဝိန္ဒ၊ ငါ တစ်ခါ ထပ်ပြောပါဦးမယ်။ မင်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ့်ခရီးကို အဆုံးတိုင် သွားနိုင်ပါစေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် မိတ်ဆွေသိဒ္ဓတ္ထ သူ့ကို ခွဲခွာသွားတော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိနားလည်သွားသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်စီးကျ လာသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ”

ဂေါဝိန္ဒက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် ဂေါဝိန္ဒအား ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အခု ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်သာဝက ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေ့မသွားပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ မင်းဟာ အိမ်ယာနဲ့ မိဘများကို စွန့်လိုက်ပြီ။ အမျိုးအနွယ်နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း စွန့်လိုက်ပြီ။ မိမိရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ မိမိရဲ့ အပေါင်းအသင်း အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း စွန့်လိုက်ပြီ။ အဲဒီလို စွန့်လိုက်ခြင်းဟာ တရားအဆုံးအမပင် ဖြစ်တယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အလိုဆန္ဒဖြစ်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် လိုလားနေတဲ့ အရာဖြစ်တယ် ဂေါဝိန္ဒ။ နက်ဖြန်ကျရင် ငါမင်းကို ခွဲသွားတော့မယ်”

အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် ဥယျာဉ်အတွင်းဝယ် လှည့်လည်သွားလာနေကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် လဲလျောင်းနေကြသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မပျော်ကြ။ ဂေါဝိန္ဒသည် သူ့မိတ်ဆွေ သိဒ္ဓတ္ထအား မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအဆုံးအမကို မလိုက်နာ မကျင့်ကြံနိုင်ရသနည်း ဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓ၏တရား၌ ဘယ်လိုချွတ်ယွင်းချက်ကို တွေ့ရှိသနည်း ဆိုသည့်အကြောင်းကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် မရမရ မေးကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့မေးသည့် အကြိမ်တိုင်းပင် သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားလှီးလွှဲ ပြောဆိုလေသည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ဟာ အင်မတန် ကောင်းမြတ်ပါတယ်။ အဲဒီ တရားတော်မှာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာ ငါ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

နံနက် မိုးသောက်ရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကတစ်ဦးဖြစ်သော အကြီးဆုံးရဟန်းတစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ကြွရောက်လာပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအဆုံးအမကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး တပည့်သာဝက ဖြစ်လိုကြသည့် လူသစ်များအားခေါ်၍ သင်တန်းကို ဝတ်ရုံပေးကာ တရားအဆုံးအမကို ဟောပြော၏။ ရဟန်းသံဃာ၏ ကျင့်ဝတ်စည်းမျဉ်းညွှန်ကြား၏။ ထိုအချိန်၌ ဂေါဝိန္ဒသည် သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

မိမိ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း သိဒ္ဓတ္ထအား ရင်ချင်းအပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားတွေးတောရင်း ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်သွား၏။

ယင်းသို့ လျှောက်သွားရင်းပင် ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် အမှတ်မထင် သွားဆုံ သည်ဖြစ်၍ ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ရှိခိုးဦးညွတ်လိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာ တော်၌ မြင့်မြတ်မှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ပေါ်နေသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် ရဲဝံ့လာပြီး ဗုဒ္ဓအား တစ်ခုလျှောက်ထားပါရစေ ဆိုသည့်အကြောင်း ခွင့်တောင်းလိုက် ၏။ ဗုဒ္ဓက ခွင့်ပေးကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက လျှောက်ထားလေသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ ယမန်နေ့က တပည့်တော် အရှင်ဘုရား၏ အံ့ဩဖွယ် တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ ဝေးလံလှတဲ့ ခရီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ အရှင်ဘုရား၏ တရား တော်နာကြားရန်အတွက် ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်၏ မိတ်ဆွေမှာမူ အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ နေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ သူ အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကအဖြစ် ခံယူလိုက်ပါပြီ။ တပည့်တော်ကတော့ ခရီးအသစ်ကို ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားမလို့ပါ။”

“သင် သဘောကျသလို လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဗုဒ္ဓက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

သိဒ္ဓတ္ထက လျှောက်ထားပြန်လေသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ စကားဟာ အတင့်ရဲလွန်းနေမည်လား မသိ။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်ရဲ့အတွေးကို ရိုးသားစွာ အရှင်ဘုရားအား ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားမပြဘဲနှင့် တပည့်တော် ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွား လိုစိတ် မရှိပါ။ အချိန်အနည်းငယ်ယူပြီး တပည့်တော်ရဲ့ လျှောက်ထားချက် ကို နာကြားပါမည်လား အရှင်ဘုရား။”

ဗုဒ္ဓက သဘောတူသည်ဆိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်လက်လျှောက်ထားသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ မေရင်ဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာမှာရှိတဲ့ တခြားသော အရာတွေထက် အကြောင်းအရာ တစ်ခုအတွက်နှင့်ပဲ တပည့်တော် အရှင်ဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို လေးစားမြတ်နိုး လှပါပြီ။ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ ဘာလဲဆိုလျှင် တရားဒေသနာတော်မှာ ပါရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံး ပြတ်သားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အလိုလိုပင် ထင်ရှားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာလောကဟာ အကြောင်းအကျိုးများဖြင့် ဆက်ထားတဲ့ ပြည့်ဝသော၊ မကျိုးပြတ်သော ကွင်းဆက်တစ်ခုအဖြစ်၊ ထာဝရ တည်ရှိနေတဲ့ ကွင်းဆက်တစ်ခုအဖြစ် အရှင်ဘုရားက ဖော်ပြပါတယ်။ အဲဒီလို မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာတရားမျိုးကို ယခုလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ဘယ်တုန်းကမှ တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ယခုလောက် ယုတ္တိ ယုတ္တာရှိရှိ မည်သည့်အခါကမှ ပြောပြခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အကယ်၍ ဗြာဟ္မဏတွေ ဟာ အကြားအပေါက်ဟူ၍ မရှိဘဲ လုံးဝတစ်သားတည်း ဖြစ်နေတဲ့၊ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရတဲ့၊ ကံအကြောင်းတရားနဲ့ နတ်ဒေဝတာတွေအပေါ်မှာ မှီမနေရတဲ့ ကမ္ဘာလောကဟာ ကောင်းသည် သို့မဟုတ် ဆိုးသည်ဟုပဲ ဆိုဆို၊ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခဖြစ်သည် သို့မဟုတ် သုခဖြစ်သည်ဟုပဲ ဆိုဆို၊ သို့မဟုတ် အနိစ္စဖြစ်သည်ဟုပဲဆိုဆို အဲဒီလို ပြောတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ၊ မှန်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဒါတွေက ဒါလောက်အရေးမကြီးပါ။ အမှန်တကယ် အရေးကြီးတာက ကမ္ဘာလောကရဲ့ ပေါင်းစည်းနေမှု၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အညမညဆက်စပ်နေမှု၊ တစ်သားတည်းဖြစ်နေမှု၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရာဝတ္ထုအားလုံးကို တစ်ခုတည်းသော၊ အလျင်တစ်ခုတည်းသော စီးကြောင်းမှ ခံယူမှု၊ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကြောင့် အားလုံး၏ ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဇာတိနှင့်မရဏ စက်ရဟတ်လည်မှုများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အရှင်ဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာတော်အရ လွန်စွာမှ ရှင်းလင်း ပြတ်သားသွားပါတယ် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ သို့သော်လည်း အရှင်ဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာတော်အရဖြစ်တဲ့ အရာဝတ္ထုဟူသမျှရဲ့ ပေါင်းစည်း

ဆက်စပ်နေမှုနဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ရဲ့ တက္ကဗေဒနှင့် ညီညွတ်သော အကျိုးကျေးဇူးဆိုတဲ့ သဘောတရားတွေဟာ နေရာတစ်နေရာမှာ ကျိုးပြတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သေးငယ်တဲ့ အကြားအပြတ်ကနေပြီး ပေါင်းစည်းဆက်စပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာလောကထဲကို ယခင်ကလည်း မရှိ၊ ယခုလည်း လက်တွေ့ပြလိုမရတဲ့ ဆန်းတဲ့အရာတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီအရာဟာ ဘာလဲလို့ဆိုရင်ဖြင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ ကမ္ဘာလောကအပေါ် တက်နေတဲ့၊ ကမ္ဘာလောကနဲ့ လွတ်နေတဲ့ အယူဝါဒဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ နိဗ္ဗာန်အယူဝါဒ ဖြစ်ပါတယ်။ ယင်း သေးငယ်တဲ့အကြား၊ ယင်း သေးငယ်တဲ့အပြတ်ကြောင့် ဒီ ထာဝရဖြစ်တဲ့ကွင်းဆက် ကမ္ဘာနိယာမ ဥပဒေကြီးဟာ တစ်ဖန် ကျိုးပြတ်သွားရပါတယ်။ ဒီလို လျှောက်ထား ပြောပြတဲ့အတွက် တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။”

ဂေါတမသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေတော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ စကားအဆုံး၌ ချိုသာ၊ ယဉ်ကျေးပြတ်သားသော အသံတော်ဖြင့် ပြန်ကြားမိန့်တော်မူ၏။

“ဗြာဟ္မဏ၏ သား၊ သင်သည် တရားဒေသနာတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ နာကြားခဲ့သည်။ တရားဒေသနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယခုလို နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်သည့်အတွက်၊ ယခုလို အပြစ်အနာအဆာကို ရှာဖွေထုတ်ပြသည့် အတွက် သင်သည် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ တရားဒေသနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါဦးလော့။ အသိပညာ မွတ်သိပ်နေတဲ့သင့်ကို ငါ သတိတစ်ခု ပေးချင်သည်။ အယူအဆ ဝါဒရေးရာ ငြင်းခုံမှုများကို သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ။ အယူအဆ ဝါဒဆိုသည်မှာ လှပသည်ဖြစ်စေ၊ အရပ်ဆိုသည်ဖြစ်စေ၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဉာဏ်နှင့်ကင်းသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ဦးက လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ ငြင်းပယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိ၊ အကျိုးမရှိ အချည်းနီး အလဟဿသာဖြစ်သည်။ ငါ့ထံမှ သင်ကြားနာရသည့် တရားဒေသနာသည် အယူအဆဝါဒမဟုတ်ပေ။ အဲဒီ တရားဒေသနာ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အသိပညာ မွတ်သိပ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကမ္ဘာလောက

၏ အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ အဲဒီ တရား
ဒေသနာ၏ ရည်ရွယ်ချက်က တခြားဖြစ်သည်။ အဲဒီ တရားဒေသနာ၏
ရည်မှန်းချက်က ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန် ဖြစ်သည်။ အဲဒါကိုပဲ ဂေါတမ
ဟောကြားသည်။ တခြား ဘာကိုမှ မဟောကြားပေ”

လုလင် သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်လည်လျှောက်ကြား၏။

“တပည့်တော်ကို စိတ်မရှိပါနှင့် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ အရှင်ဘုရားအား
တပည့်တော် ကြားလျှောက်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရှင်ဘုရားနှင့်
ဝါဒ ငြင်းခုံလိုတဲ့အတွက် မဟုတ်ပါ။ အယူအဆ ဝါဒဆိုသည်မှာ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်မျှမရှိ၊ အကျိုးမရှိ၊ အချည်းနှီး အလဟဿသာ ဖြစ်၏ဟု အရှင်
ဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ သင့်မြတ်လှပါတယ်။ သို့သော်လည်း
တပည့်တော် နောက်ထပ်တစ်ခု လျှောက်ထားပါရစေ။ တပည့်တော် အရှင်
ဘုရားအပေါ်မှာ တစ်ဇာတကလေးမျှပင် ယုံမှားသံသယမရှိပါ။ ထိုမှတစ်ပါး
အရှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် ရာထောင်များစွာသော
ဗြာဟ္မဏများ၊ ဗြာဟ္မဏသားများ ရောက်ဖို့ရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်
နေတဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကို အရှင်ဘုရား ရောက်ရှိနေပြီဆိုသည့်
အချက်ကိုလည်း တပည့်တော် ယုံမှားသံသယကင်းပါတယ်။ အဲဒီ ရည်မှန်း
ချက်ကို အရှင်ဘုရားဟာ မိမိ၏ ရှာမှီးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်
နည်းနှင့်ကိုယ် ကြံစည်တွေးတောခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်းအားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်နှင့် အလင်းရောင်အားဖြင့်လည်းကောင်း ရရှိခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ တရားအဆုံးအမ၊ တရားဒေသနာအားဖြင့် မည်သည့်
အရာကိုမျှ အရှင်ဘုရား မရရှိခဲ့။ သို့အတွက်ကြောင့် တရားဒေသနာအားဖြင့်
မည်သူမျှ နိဗ္ဗာန်ကို မရရှိနိုင်ဟု တပည့်တော် ထင်မြင်ယူဆပါတယ်
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ မြတ်သော အသိဉာဏ်ကို ရရှိစဉ်ခဏ၌ အရှင်ဘုရား မည်သို့
မည်ပုံ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို စကားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားဒေသနာ
အားဖြင့်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ဦးအား အရှင်ဘုရား ရှင်းလင်းပြောပြ
နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာများဟာ နယ်ပယ်ကျယ်
ဝန်းပါတယ်။ အရာများစွာကို ငုံ့မိပါတယ်။ မည်သို့မည်ပုံ အပြစ်ကင်းစွာ

နေရမည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို ရှောင်ရှား
 ရမည်ဆိုသည့် အချက်များကိုလည်း ဟောပြထားပါတယ်။ သို့သော်လည်း
 အဲဒီပြတ်သားလှတဲ့ တရားဒေသနာမြတ်ထဲမှာ မပါတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု
 ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ တရားဒေသနာထဲမှာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့တဲ့
 ကုဋေကုဋာများစွာသော လူတွေအနက်က အရှင်ဘုရားတစ်ဦးတည်းသာ
 လျှင် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မပါရှိပါ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရား
 ဒေသနာကို ကြားနာတဲ့အခါမှာ တပည့်တော် အဲဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်။
 အဲဒီလိုပဲ သဘောပေါက်မိခဲ့ပါတယ်။ သို့အတွက်ကြောင့် ငာပည့်တော်
 ကိုယ့်ခရီးကို ကိုယ်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလို ခရီးဆက်သော်
 လည်းပဲ နောက်ထပ် ပိုမိုကောင်းမြတ်တဲ့ ဝါဒတစ်ခုကို ရှာဖွေရန်အတွက်
 မဟုတ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဲဒီလို နောက်ထပ် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဝါဒ
 တစ်ခုခုရယ်လို့ မရှိဘူးဆိုတာ တပည့်တော် သိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ
 တယ်။ အမှန်စင်စစ်တော့ ဝါဒဟူသမျှ၊ တရားဒေသနာဟူသမျှကိုစွန့်ပြီး
 ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ရှိရာကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိရန်အတွက် သေဆုံးခြင်းသို့
 ရောက်ရန်အတွက် ခရီးဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တပည့်
 တော်ဟာ ဒီနေ့ဒီရက်ကိုတော့ မေ့တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ဦး
 ကို မျက်မှောက်ပြုရတဲ့ ဒီခဏ ဒီနာရီဟာဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမှတ်သညာ
 ထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် မဟုတ်ပါ။”

ဗုဒ္ဓသည် မျက်လွှာတော် ချတော်မူလိုက်လေ၏။ အကဲခတ်ဖို့
 မလွယ်သည့် မျက်နှာတော်ဝန်းသည် တည်ငြိမ်မှုကို အပြည့်အဝ လှစ်ပြ
 နေသည်။

ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာ မိန့်တော်မူ၏။

“သင့်အကြောင်းပြချက်တွေဟာ အခြေအမြစ်ကင်းတယ်လို့ ငါ
 မယူဆ။ သင် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားနိုင်
 ပါစေ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုပြောပြပါဦး။ သင် ငါ၏ တရားဒေသနာကို
 လိုက်နာကျင့်ကြံနေကြသည့် ငါ၏ ရဟန်းသံဃာတော်များ၊ ညီတော်များကို
 သင်တွေ့သည် မဟုတ်လော။ ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာတဲ့ အို သမဏ၊ အဲဒီ

ရဟန်းသံဃာတွေအားလုံး ဒီတရားဒေသနာလမ်းကြောင်းကို စွန့်ပယ်ပြီး လူ့ဘဝ၊ လူ့လောက၊ ရမက်လောကထဲကို ပြန်သွားကြလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သင် ထင်မြင်ပါသလော”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အသံကိုမြှင့်ပြီး ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

“အဲဒီလို အထင်မျိုး၊ အမြင်မျိုး တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ခဲ့ပါ။ သူတို့အားလုံး တရားဒေသနာကို လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ကြပါစေ။ သူတို့ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါစေ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ရဟတာ တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုပဲ ကိုယ်သွားရပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော် လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော် ငြင်းပယ်ရပါလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ တပည့်တော်ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝက ရဟန်းတစ်ပါးပါးသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် တပည့်တော် အပေါ်ပိုင်း မျက်နှာပြင်ကို ရောက်နေမှာကိုလည်းကောင်း၊ ငါ ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိနေပြီ၊ ငါ နိဗ္ဗာန်ရရှိနေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားမိနေမှာကိုလည်းကောင်း စိုးရိမ်ရပါတယ်။ အမှန်စင်စစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ အတ္တမဟာ ဆက်လက်ပြီး အသက်ရှင်နေပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး ကြီးထွားနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အတ္တမဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာတော်နှင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့်သံဃာ အသိုက်အဝန်းအပေါ် တပည့်တော်ရဲ့ လေးစားမှု၊ တပည့်တော်ရဲ့ ချစ်ခင်မှုအဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်”

မပွင့်တပွင့် အပြုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်လှနေရသော အရှိန်အဝါဖြင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်လှနေရသော မေတ္တာကရုဏာဖြင့်လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံဖြစ်သူ သိဒ္ဓတ္ထအား ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သိမြင်အကဲခတ်ရန် မလွယ်ကူသည့် အမူအရာဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထအား သွားခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အို သမဏ၊ သင်သည် လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်၏။ သင်သည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ စကားပြောတတ်၏။ ငါ၏ မိတ်ဆွေ၊ လိမ္မာပါးနပ်လွန်းခြင်းက

မူ အစဉ်သဖြင့် သတိပြုပါလော့”

ဗုဒ္ဓ ကြွသွားတော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓ၏အကြည့်နှင့် မပွင့်တပွင့်အပြုံးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ နှလုံးသား၌ ထာဝစဉ် စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသည် ယနေ့အထိ ယခုလို ကြည့်သော၊ ယခုလို ပြုံးသော၊ ယခုလို ထိုင်သော၊ ယခုလိုသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ငါလည်း သူ့လို ကြည့်လိုသည်။ သူ့လို ပြုံးလိုသည်။ သူ့လို ထိုင်လိုသည်။ သူ့လို သွားလိုသည်။ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်မှုရှိသနည်း။ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်သနည်း။ ဘယ်လောက် ချုပ်တည်းမှုရှိသနည်း။ ဘယ်လောက် ပွင့်လင်းသနည်း။ ဘယ်လောက် ကလေးသူငယ်ဆန်သနည်း။ ဘယ်လောက် လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေသနည်း။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အနိုင်ရထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင် ယခုလို ကြည့်နိုင်သည်။ ယခုလို သွားနိုင်သည်။ ငါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနိုင်ရအောင်လုပ်မည်။

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်လက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေ့ မှောက်တွင် ငါ၏ မျက်လွှာကို ချလိုက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ယခု တစ် ယောက်တည်းသာ ငါတွေ့ဖူးသည်။ ငါ နောက်ထပ် အခြား ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ရှေ့မှောက်မှာမှ ငါ့မျက်လွှာကို ချတော့မည်မဟုတ်ပေ။ အခြားသော တရား ဒေသနာများသည် ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူ ကား ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားဒေသနာသည် ငါ့အား ဆွဲဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်း နိုင်သောကြောင့်တည်း။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် ငါ့ကို လှသည်။ ငါ့ထံမှ လှယူသည်။ သို့သော်လည်း အဖိုးအနက္က ထိုက်တန်သည့် အရာကိုမူ ငါ့အားပေးသည်။ ငါ့ထံမှ ငါ့မိတ်ဆွေကို လှယူသည်။ ငါ့ မိတ်ဆွေသည် ငါ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မူ သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားနေလေပြီ။ ငါ့မိတ်ဆွေသည် ငါ၏ အရိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု အခါတွင်မူ သူ၏အရိပ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓသည် သိဒ္ဓတ္ထကို ငါ့အား ပေးခဲ့သည်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါ့အား ပေးခဲ့သည်။

မှန်သောအမြင် ပွင့်သောမျက်လုံး

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓနှင့် ဂေါရိန္ဒတို့နေထိုင်ရာ ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခွာလာသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ အတိတ်ဘဝလည်း နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း မိမိ၏လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးများ၊ အကြံအစည်များ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ ဘယ်အထိ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသနည်းဆိုလျှင် သူ၏အသိ၊ သူ၏အတွေးသည် သူ့ကိုလွမ်းမိုးသွားပြီး သူ့အနေဖြင့် အကြောင်းတရားများကို သိရှိနားလည်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်အထိ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ အကြောင်းမူကား အကြောင်းတရားများကို သိရှိနားလည်ခြင်းသည်သာလျှင် အမှန်တကယ် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းကို ဖြတ်ကျော်လာသည့် အသိသည်သာလျှင် အသိပညာအဖြစ်ရောက်ရှိပြီး ပျက်စီးယိုယွင်းမသွားဘဲ ပိုမိုပြီး မှန်ကန်ရင့်ကျက်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း အထင်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်သွားစဉ် သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင် နေသည်။ လူငယ်မဟုတ်လော့။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်လာသည်။ မြေအရေခွံလဲသကဲ့သို့ အရေဟောင်းကို လဲလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ခွာချလိုက်ပြီဟု စဉ်းစား

ဆင်ခြင်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့ထံတွင် မရှိတော့ပေ။ ယင်းတစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့လုလင်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူနှင့်မကွဲမကွာ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းတစ်စုံတစ်ခုမှာ ဆရာသမားများကို တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒနှင့် ဆရာသမားများထံမှ တရားဒေသနာကို နာကြားလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးဆရာဖြစ်သည့် အကြီးကျယ်ဆုံးသော၊ ပညာဉာဏ် အကြွယ်ဝဆုံးသော၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဗုဒ္ဓကိုပင်လျှင် သူ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓကိုပင်လျှင် မစွန့်ခွာလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို လက်ခံနာယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။

အတွေးသမားကြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏လမ်းမပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်၏။ ဆရာသမားများနှင့် ဆရာသမားတို့၏ တရားဒေသနာမှ သင် သင်ကြားလိုသည်မှာ မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ သူတို့ သင့်အား အမြောက်အမြား သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့ သင့်အား မသင်ကြားနိုင်သည့် အရာသည် ဘယ်လိုအရာမျိုးဖြစ်သနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါ သိလိုသည့်အရာမှာ အတ္တမဖြစ်သည်။ အတ္တမ၏ အရည်အချင်း ဖြစ်သည်။ အတ္တမ၏ သဘာဝဖြစ်သည်။ ငါသည် အတ္တမမှ လွတ်မြောက်လိုသည်။ အတ္တမကို အနိုင်ရလိုသည်။ သို့ရာတွင် အနိုင်မရ။ ငါအတ္တမကို လှည့်စားရုံသာလျှင် လှည့်စားနိုင်သည်။ အတ္တမမှ ရှောင်ဖယ်နေရုံသာလျှင် နေနိုင်သည်။ အတ္တမ မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်နေရုံသာလျှင် နေနိုင်သည်။ အမှန်စင်စစ်မှာမူ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသည့် မည်သည့် အရာဝတ္ထုမျှ အတ္တမလောက် ငါ၏ အတွေးအခေါ်ကို ချုပ်ကိုင်စိုးမိုးမှု မရှိပေ။ ငါ အသက်ရှင်နေသည်မှာ၊ ငါတစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မှာ၊ ငါ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကွဲပြားခြားနားနေသည်မှာ၊ ငါ သိဒ္ဓတ္ထဖြစ်နေသည်မှာ ပဟေဠိတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်အရာဝတ္ထု၏ အကြောင်းကိုမျှ ငါသည် မိမိကိုယ်၏ အကြောင်းလောက်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြောင်းလောက် အသိနည်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မိမိ၏ လမ်းမပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့ တိုးသွားနေရသော အတွေး သမားကြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ မပြေလည်သေးသော အတွေးကို တွေးနေရာမှ အခြားအတွေးတစ်ခုသည် ထိုအတွေးမှ ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ယင်းအတွေးကား ငါ မိမိကိုယ်၏ အကြောင်းကို အဘယ် ကြောင့် ဘာတစ်ခုမျှ မသိဘဲ ဖြစ်နေသနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ငါ့အတွက် အဘယ်ကြောင့် မသိအပ် မသိရသည့်အရာ ဖြစ်နေရသနည်းဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကား ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်ရွံ့သည်။ ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်မှ ထွက်ပြေး နေသည်။ ငါ့ဗြဟ္မကို ရှာနေသည်။ အတ္တမကို ရှာနေသည်။ ငါသည် မိမိ ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်သည့်စိတ် ရှိနေသည်။ မသိအပ်၊ မသိရသည့် အတွင်းသားထဲ၌ အရာဝတ္ထုဟူသမျှ၏ တည်ရာဖြစ်သော အတ္တမကို၊ ဇီဝကို၊ ကောင်းကင်ဘုံကို၊ ထာဝရကို ရှာဖွေရန်အတွက် မိမိကိုယ်မှ ထွက်ပြေးသွားလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အပေါ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာ၏။ ရှည်လျားသော အိပ်မက် မက်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးကြား လာသကဲ့သို့ အားကောင်းလှသော အတွေးတစ်ခုသည် သူ့ကိုယ်ကာယ အတွင်းပျံ့နှံ့ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုခဏ၌ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက် သွားသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သိထားသော ယောက်ျားကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ မှန်သည်။ ငါ သိဒ္ဓတ္ထထံမှ လွတ်မြောက်သွားရန် နောက်ထပ်မကြိုးစား တော့။ ငါအတ္တမကိုလည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာလောက၏ ပူပန်မှုများကို လည်းကောင်း မတွေးတော့။ အပျက်အစီး၊ အယိုအယွင်းများနောက်ကွယ် ၌ ရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတွေ့ရှိရန်အတွက် ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မဖျက် ဆီးတော့။ ယောဂဝေဒကို လည်းကောင်း၊ အထဗ္ဗဝေဒကို လည်းကောင်း၊

သို့မဟုတ် ယောဂအကျင့်ကိုလည်းကောင်း သို့မဟုတ် အခြားသော တရားဒေသနာများကိုလည်းကောင်း ငါမလေ့လာ။ မသင်ကြားတော့။ ငါ မိမိကိုယ်ထံမှ သင်ကြားလေ့လာတော့မည်။ ငါ မိမိကိုယ်၏ တပည့်လုပ်တော့မည်။ ငါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိမိကိုယ်မှပင် လေ့လာသင်ကြားယူတော့မည်။

ကမ္ဘာလောကကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် လှနေသည်။ ဆန်းနေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာ၌ အပြာရောင်ရှိနေသည်။ ထိုနေရာ၌ အစိမ်းရောင်ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ရှိသည်။ မြစ်ချောင်းရှိသည်။ တောတောင်ရှိသည်။ အားလုံးလှနေသည်။ အားလုံးလျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ယင်းကမ္ဘာလောက၏ အလယ်၌ နိုးကြားလာသော သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို ရှာသည့် လမ်းမ၌ လျှောက်သွားသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ရပ်လိုက်သည်။

ယင်းအရာအားလုံးသည်၊ ယင်း ဝါသော၊ ပြာသော၊ မြစ်ချောင်း၊ တောတောင်အားလုံးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအရာအားလုံးသည် ကာမဒေဝနတ်၏ ပဉ္စလက်မဟုတ်တော့ပေ။ ယင်းအရာအားလုံးသည် မောဟ၏မျက်နှာဖုံးမဟုတ်တော့ပေ။ ယင်းအရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် ဗဟိဒ္ဓ ကမ္ဘာလောက၏ အခါအခွင့်အားလျော်စွာ ကွဲပြားခြားနားနေခြင်းများ မဟုတ်တော့ပေ။ မြစ်ချောင်းသည် မြစ်ချောင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထ၌ရှိနေသော အတ္တမနှင့် ဗြဟ္မသည် ကောင်းကင်၌ လည်းကောင်း၊ မြစ်ချောင်း၌ လည်းကောင်း လျှို့ဝှက်စွာရှိနေလျှင် ကမ္ဘာလောက၌ အဝါရှိနေခြင်း၊ အပြာရှိနေခြင်း၊ ကောင်းကင်နှင့် တောတောင်ရှိနေခြင်း၊ ဤနေရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထရှိနေခြင်းမှာ ကောင်းကင်ဘုံ ဘုရားသခင်၏ အတတ်ပညာနှင့် စိတ်ဆန္ဒကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သစ္စာတရားနှင့် အမှန်တရားသည် အရာဝတ္ထုတို့၏ နောက်ကွယ်တစ်နေရာရာ၌ ပုန်းကွယ်

မနေပေ။ အရာဝတ္ထုများထဲ၌သာ ရှိနေသည်။ အားလုံးသော အရာဝတ္ထုများ ထဲ၌သာ ရှိနေသည်။

ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်သွားရင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားလေသည်။ ငါ ဘယ်လောက် အ သနည်း။ နံ့သနည်း။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်သည် သူ သင်ကြားလိုသည့် အရာတစ်ခုခုကို ဖတ်လျှင် အက္ခရာစာလုံးများနှင့် ပုဒ်များကို မရွံ့မုန်းပေ။ အက္ခရာစာလုံး များနှင့် ပုဒ်များကို အယောင်ဆောင်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မတော်တဆ ကြံကြိုက်ခြင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးမရှိသည့် အခေါင်းအခွံဟူ၍ လည်းကောင်း မပြောပေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်း အက္ခရာစာလုံးများနှင့် ပုဒ်များကို ဖတ်သည်။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖတ်သည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး နှစ်သက် သဘောကျသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာလောကစာအုပ်နှင့် မိမိကိုယ်၏ သဘာဝ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလိုသည့် ငါမူကား အက္ခရာစာလုံးနှင့် အမှတ်သင်္ကေတ များကို ရွံ့မုန်းဖို့၊ အထင်အမြင်သေးဖို့ကစပြီး စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ငါသည် ဗဟိဒ္ဓ ကမ္ဘာလောကကို မာယာ သို့မဟုတ် အယောင်ဆောင်ဟု ခေါ်ခဲ့ သည်။ ငါသည် မိမိ၏မျက်လုံးနှင့် လျှာကို မတော်တဆ ကြံကြိုက်ခြင်းဟု ပြောခဲ့သည်။ ယင်း ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ယခုအခါတွင် ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။ ငါ မျက်လုံးပွင့်လာပြီ။ နိုးကြားလာပြီ။ ယခု ငါသည် အမှန် တကယ်ပင် နိုးကြားလာပြီ။ ယနေ့ကျမှ ငါ ဖွားမြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအတွေးများ စိတ်နှလုံးအတွင်းဝယ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ရှောင်တခင် ရပ်တံ့လိုက်၏။ သူ့ရှေ့လမ်းမ၌ မြေတစ်ကောင် ကန့်လန့်ဖြတ် ရောက်လာလေသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။

ထို့နောက် အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာလည်း သူ့အဖို့ ရုတ်တရက် ပြတ်သားသွားသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးကြားလာသူနှင့်တူသော သို့မဟုတ် အသစ်ဖွားမြင်လာသူနှင့်တူသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘဝကို အသစ်တဖန် စတင် ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက်အချိန် ဗုဒ္ဓ၏ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခွာ လာခဲ့သည့် ခဏ၌၊ နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်လာသောခဏ၌၊ မိမိကိုယ်ဆီသို့

ပြန်လည်လာသောခဏ၌ သူ၏အကြံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ယောဂအကျင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးနောက် သူ့အတွက် သဘာဝကျသည့်ဟု ထင်ရသော လမ်းစဉ်မှာ သူ့အိမ်သူ့ယာနှင့်သူ့မိသူ့ဖဆီပြန်သွားဖို့ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့ရှေ့လမ်းပေါ်၌ မြေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ရပ်တံ့ လိုက်သည့်ခဏ၌မူ အကြံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ ငါသည်ယခင်က ငါ မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် ယောဂီတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် သမဏတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး မဟုတ် တော့ပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဖခင်ရှိရာ အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး ငါ ဘာလုပ်မည်နည်း။ စာပေသင်ကြားမည်လော။ ယဇ်ပူဇော်မည်လော။ တရားဘာဝနာ ပွားများ မည်လော။ ယင်းအရာများမှာ ယခုအခါ ငါ့အတွက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန် သွားပြီး ဖြစ်သည့်အရာများ ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ရုပ်နေသည်။ ရေခဲကဲ့သို့သော အအေးဓာတ်သည် ရုတ်တရက် တစ်ခဏမျှ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စိမ့်ခနဲ လွှမ်းသွားသည်။ မိမိ၏ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝကို တွေးမိသည့်အခါတွင် တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ကောင် ကဲ့သို့၊ ငှက်တစ်ကောင် သို့မဟုတ် ယုန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် နေလာခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ နေလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူ မတွေးမိခဲ့။ ယခုမူ သူတွေးမိပြီ။ ယခင် နက်နက်နဲနဲ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းစဉ်အခါ တုန်းက သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ဖခင်၏သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျိုးကြီးဆွေကြီး ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တရားသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ တွင်မူ သိဒ္ဓတ္ထလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီ။ နိုးကြားသည့်၊ မျက်စိပွင့်သည့် သိဒ္ဓတ္ထ လုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမဟုတ်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အသက်ရှူလိုက်သည်။ ထိုနောက် တစ်ခဏမျှ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့လောက် မည်သူမျှ အထီးကျန်မဖြစ်။ သူသည် မျိုးမတ်မျိုးရိုးထဲကလည်း မဟုတ်ပေ။ လက်မူပညာသည်တို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲသွားပြီး သူတို့ဘာသာဘာဝနှင့် ရောနှောပစ်လိုက်ရအောင်

ကလည်း လက်မှုပညာသည် မျိုးရိုးထဲကလည်း မဟုတ်ပေ။ ဗြာဟ္မဏ အလုပ်ကိုလုပ်သည့် ဗြာဟ္မဏလည်း မဟုတ်ပေ။ သမဏတို့နှင့် ပေါင်းဖော် နေသည့် ယောဂီတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ လူသူမနီးတောကြီးမျက်မည်း ထဲ၌ တရားအကျင့် ကျင့်ကြံနေသည့် ယောဂီတပသီသော်မှ သူ့လောက် အထီးကျန်မဟုတ်ပေ။ သီတင်းသုံးဖော်တော့ ရှိသေးသည်။

ဂေါဝိန္ဒသည် ရဟန်းဖြစ်သွားသည်။ ရာထောင်များစွာသော ရဟန်း တို့သည် သူ၏ ညီအစ်ကိုတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူဝတ်သလို ဝတ်ကြသည်။ သူယုံကြည်သလို ယုံကြည်ကြသည်။ သူပြောသလို ပြောကြ သည်။ သို့သော် သိဒ္ဓတ္ထကား ဘယ်က သိဒ္ဓတ္ထနည်း။ ဘယ်သူနေသလို နေမည်နည်း။ ဘယ်သူပြောသလို ပြောမည်နည်း။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာလောကကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသော အခါ၌၊ အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်ရှိ တစ်လုံးတည်းသာ ကြယ်တာရာပမာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရသောအခါ၌ သိဒ္ဓတ္ထ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ပျက် အားလျော့သွားသည်။ သို့ရာတွင် ယခင်ကထက်ပင် ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးလာသည်။ ယင်းအချက်သည် သူ့နိုးကြားမှု၏ အပြီးသတ် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးဖွားခြင်း၏ အပြီးသတ် ဝေဒနာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း ရှေ့သို့တစ်ဖန် လျှောက်သွားသည်။ ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ သူ့အိမ်ရှိရာသို့လည်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ဖခင် ရှိရာသို့လည်း မဟုတ်ပေ။ နောက်သို့လည်း ပြန်မကြည့်ပေ။

ကမလာ

သိဒ္ဓတ္ထသည် ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ဆန်းသစ်သောအသိ၊ ဆန်းသစ်သော အမြင်ကို ရရှိနေသည်။ အကြောင်းမူကား ကမ္ဘာလောကသည် သူ့အတွက် ပြောင်းလဲသွားပြီး မက်မောစရာ ဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။ တောနှင့်တောင်ပေါ်မှ ထွက်ပြုလာပြီး အလှမ်းဝေးကွာလှသော ထန်းတော နောက်ဘက် ဝင်သွားသောနေ့ကို သိဒ္ဓတ္ထမြင်ရသည်။ ညဉ့်အခါ၌ ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ရှိသော ကြယ်တာရာများကိုလည်းကောင်း၊ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်၌ လှေငယ်ကဲ့သို့ ရွေ့လျားနေသော တံစဉ်သဏ္ဍာန် လကိုလည်းကောင်း မြင်ရသည်။ သစ်ပင်၊ နက္ခတ်တာရာ၊ တိရစ္ဆာန်၊ မိုးတိမ် သက်တန့်၊ ကျောက်ဆောင်၊ ပေါင်းပင်၊ ပန်းပွင့်၊ မြစ်ချောင်းတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နံနက်ဆည်းဆာတွင် ပန်းချုံ၊ ပန်းရုံများပေါ်၌ တောက်ပနေကြသည့် နှင်းနှင့် နှင်းပေါက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခရီးအဝေးတွင် တည်ရှိနေကြသော စိမ်းညိုညို၊ ပြာလဲ့လဲ့ တောင်တန်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သီဆိုကျူးရင့်နေကြသော ကျေးငှက်သာရကာများနှင့် ညည်းညူမြည်တမ်းနေကြသည့် ပျားပိတုန်းတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လယ်တောနှင့် ညင်သာစွာတိုက်ခတ်နေသည့် လေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယင်းရောင်စုံကမ္ဘာလောကသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အခါခပ်သိမ်းပင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည်။

နေနှင့်လသည် အမြဲမပြတ်ပင် တောက်ပနေကြသည်။ မြစ်ချောင်းများသည် အခါခပ်သိမ်းပင် စီးဆင်းနေကြသည်။ ပျားပိတုန်းတို့သည် အစဉ်မပြတ်ပင် မြည်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအရာများသည် ယခင်အခါက သိဒ္ဓတ္ထအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ မဟုတ်ကြ။ ယင်းအရာများသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်စိရှေ့၌ လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာခံသော အတုအလိမ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ယင်းအရာများကို မယုံကြည်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် လေးစားအပ်ခြင်းနှင့် ကင်းသည်။ တွေးတောအပ်ခြင်းနှင့် ကင်းသည်။ မလေးစားအပ်။ မတွေးတောအပ်။ အကြောင်းမူကား မှန်သောအရာများ မဟုတ်ကြသောကြောင့်တည်း။ မှန်သောအရာသည် မြင်ရသော ကမ္ဘာလောက၏ ဟိုမှာဘက်မှာ ရှိသောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌မူ သိဒ္ဓတ္ထ၏အမြင်သည် သည်မှာဘက်သို့ ပြန်လည်ညွှတ်တိမ်းလာလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြင်ရသော ကမ္ဘာလောကကို မြင်တတ်ကြည့်တတ်လာပြီ။ မှတ်မိလာပြီ။ မြင်ရသော ကမ္ဘာလောက၌ မိမိ၏နေရာကို ရှာဖွေလာပြီ။ မှန်သောအရာကို မရှာတော့ပေ။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်သည် ဟိုမှာဘက်မှာ မဟုတ်တော့ပေ။ ဘာကိုမျှ မရှာဘဲနှင့် ကလေးပမာ ရိုးရိုးလေးကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကမ္ဘာလောကသည် မည်မျှ လှနေသနည်း။ လနှင့်ကြယ်တာရာများလည်း လှနေကြသည်။ ချောင်းငယ်၊ ကမ်းခြေ၊ ခင်တန်း၊ ကျောက်ဆောင်၊ ဆိတ်၊ ပိတုန်း၊ ပန်းပွင့်၊ လိပ်ပြာ အားလုံးလှနေကြသည်။ ဤမျှ ကလေးနှင့်တူစွာ၊ ဤမျှ နိုးနိုးကြားကြား၊ ဤမျှ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာလျှင် စိတ်စောပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကမ္ဘာလောကသည် ဘယ်လောက်လှနေသနည်း။ ဘယ်လောက်ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းနေသနည်း။

တစ်နေရာ၌ နေသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည်။ အခြားတစ်နေရာ၌ ခင်တန်း၏ အရိပ်ဝယ် အအေးရှိနေသည်။ အခြားတစ်နေရာ၌ ဖရုံပင်များ၊ ငှက်ပျောပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ နေနှင့်ညသည် တာဝန်လှသည်။ နာရီတိုင်းနာရီတိုင်းသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ရွက်စုံဖွင့်ထားသော

လှေသင်္ဘောကဲ့သို့ ရှိတ်ခနဲ ရှိတ်ခနဲ လွန်သွားသည်။ လှေသင်္ဘော အတွင်း၌မူ ရတနာအပြည့်နှင့်၊ ဝိတိအပြည့်နှင့်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တောနက်အတွင်း၌ မြင့်မားလှသော သစ်ကိုင်းများ ပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြသော မျောက်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရသည်။ မျောက်တို့၏ စူးစူးရှရှအော်သံကို ကြားရသည်။ သိုးထီးနှင့်သိုးမ မိတ်လိုက် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေကန်တစ်ခုအတွင်း၌ ငါးကြီးတစ်ကောင် ညနေစာအတွက် အစာနောက်လိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငါးငယ် တစ်အုပ်မှာမူ ပြာလောင်ခတ်ပြီး အသက်ဘေးကြောင့် ငါးကြီးရန်က လွတ်အောင် လှည့်ပတ်ပြေးသွားနေကြသည်။ အမျက်ထွက်နေသော ငါးကြီး၏ လက်ချက်ကြောင့် ထလာသည့် ရေလှိုင်းများ၌မူ အင်အားနှင့် လောဘသည် အရိပ်ထိုး၍ နေသည်။

ယင်းအချက်များသည် အခါခပ်သိမ်းပင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘာကိုမျှ မမြင်ခဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့။ ယခုမူ သူရှိလာပြီ။ ကမ္ဘာလောက၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ မျက်စိဖြင့် အလင်းနှင့် အရိပ်ကို မြင်ရသည်။ စိတ်ဖြင့် လနှင့် ကြယ်တာရာ များကိုမြင်ရသည်။

လမ်းခရီး၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဇေတဝန်ဥယျာဉ်၌ သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အရာများကို အားလုံးသတိရလာသည်။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓထံမှ နာကြားလာခဲ့ ရသည့် တရားဒေသနာကို သတိရလာသည်။ ဂေါဝိန္ဒနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓနှင့် စကားပြောကြားလာရသည်ကို လည်း ကောင်း သတိရလာသည်။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား သူပြန် လျှောက်ထားခဲ့သော စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ သတိရလာသည်။ အမှန်စင်စစ် သူ မသိ နားမလည်သော အကြောင်းအရာများကို ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထား ပြောပြခဲ့သည့်အတွက် သူကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား မည်သို့မည်ပုံ သူ လျှောက်ထားခဲ့သနည်း။ ဗုဒ္ဓ၏ အသိဉာဏ်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်သည် သင်ကြားပြသ၍ မရ၊ ထုတ်ဖော် ညွှန်ပြ၍ မရဟု ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အသိဉာဏ်ကို ရရှိ

သည့်ခဏ၌ ဗုဒ္ဓတွေ့ကြုံခဲ့သည့်အရာမှာ သူ့ အခု တွေ့တော့မည့်၊ တွေ့စပြု
နေသည့် အရာဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကိုယ်တိုင်အတွေ့အကြုံ ရှိရ
တော့မည်။

မိမိကိုယ်သည် အတ္တမဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာကဲ့သို့ ထာဝရတည်တံ့ သော
သဘာဝရှိသည်ဟု သိဒ္ဓတ္ထသည် ကာလကြာမြင့်စွာကစပြီး သိလာခဲ့သည်။
သို့ရာတွင် အတ္တမကို မည်သည့်အခါကမျှ အမှန်တကယ် မတွေ့ခဲ့ပေ။
အကြောင်းမူကား အတ္တမကို အတွေးကွန်ရက်ဖြင့် ထောင်ဖမ်းလိုသည့်
စိတ်ဆန္ဒ ရှိလာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယသည် အတ္တမ
မဟုတ်ပေ။ ဣန္ဒြေတို့၏ အပြုအမူ၊ အတွေး၊ အသိ၊ ဆည်းပူးရရှိသည့်
ဉာဏ်ပညာ သို့မဟုတ် အတတ်ပညာတို့သည်လည်း အတ္တမ မဟုတ်ပေ။
ယင်းအရာဝတ္ထုများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရသည်။ ယင်း
အရာဝတ္ထုများ၏ အကူအညီဖြင့် လက်ရှိအတွေးပေါ်မှာ အခြေတည်ပြီး
အတွေးသစ်ကို ပွားယူရသည်။ ဤအတွေးကမ္ဘာ လောကသည်လည်း ဤ
မှာဘက်၌ရှိနေသည်။

အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးသည် အတ္တမ၏ ဣန္ဒြေများကို
ဖျက်ဆီးပြီး ယင်းတို့ကို အတွေးများ၊ အသိပညာများ ဖြည့်ပေးလိုက်လျှင်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အတွေးသည် ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အတွေးနှင့် ဣန္ဒြေနှစ်ခုစလုံးပင် ကောင်းမြတ်သည့်အရာဝတ္ထုများ
ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းနှစ်မျိုး၏နောက်၌ နောက်ဆုံးပိတ် အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကွယ်ဝှက်နေသည်။ နှစ်ခုစလုံးကို နားထောင်ခြင်းသည် သင့်လျော်ကောင်း
မြတ်သည်။ နှစ်ခုစလုံးနှင့် အတူကစားခြင်း၊ နှစ်ခုအနက် မည်သည့်
အရာကိုမျှ အထင်မသေး၊ အထင်မကြီးခြင်း၊ နှစ်ခုစလုံး၏အသံကို စိတ်ပါ
လက်ပါ နားထောင်ခြင်းများသည်သာလျှင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

မိမိ၏ အတွင်းမှအသံက အမိန့်ပေးသည့် အတိုင်းသာလျှင် အကျင့်
စာရိတ္တကို ပုံသွင်းလိမ့်မည်။ မိမိ၏ အတွင်းမှအသံက မညွှန်ကြား မချင်း
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်နေရာမှာမှ ရပ်နားလိမ့်မည်မဟုတ်။ သမ္မာသမ္မောဓိ
ဉာဏ်ကိုရရှိသော အကြီးကျယ်ဆုံးသောခဏ၌ ဗုဒ္ဓသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌

အဘယ်ကြောင့် ထိုင်နေတော်မူသနည်း။ မိမိ၏ နှလုံးအတွင်းမှအသံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံက ထိုဗောဓိပင်ရင်း၌ ငြိမ်းချမ်းမှုရှာရန် ဗုဒ္ဓကိုအမိန့်ပေးသည်။ ကိုယ်ကာယကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းနှင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရေချိုးခြင်းနှင့် ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စားခြင်းနှင့် သောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ခြင်းနှင့် အိပ်မက်မက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အားကိုးအားထား မပြုတော့ဘဲ ဗုဒ္ဓသည် အတွင်းမှ အသံကိုသာလျှင် နားထောင်သည်။ အပြင်အပမှ ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးချက်ကို မလိုက်နာတော့ပေ။ မိမိအတွင်းမှ အသံ၏ ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးချက်ကို လိုက်နာခြင်းသည်သာလျှင် သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား ဖြစ်လာလေသည်။

ညဉ့်အချိန် ကူးတို့သမားတစ်ဦး၏ ကောက်ရိုးတဲတွင်အိပ်စဉ် သိဒ္ဓတ္ထသည် အိပ်မက်မြင်မက်သည်။ ရဟန်းများဝတ်ရုံသည့် အဝါရောင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး ဂေါဝိန္ဒ သူ့ရှေ့လာရပ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂေါဝိန္ဒ ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိ။ “မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ခွဲသွားသလဲ”ဟု ဂေါဝိန္ဒကမေးသည်။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒကို ဖက်လိုက်သည်။ ဂေါဝိန္ဒကို မိမိရင်အုပ်အတွင်း ဆွဲသွင်းပြီး နမ်းရှုပ်လိုက်သည့် အခါ ဂေါဝိန္ဒမဟုတ်တော့ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မိန်းမ၏ အင်္ကျီအတွင်းမှ မိုးမောက်သော ရင်သားအစုံသည် ထွက်ပြုလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် လဲလျောင်းပြီး နို့ချိုကိုသောက်စို့သည်။ ထိုရင်သားမှ ထွက်သောနို့သည် အရသာရှိလှသည်။ အားအင်ပြည့်ဝစေသည်။ ထိုနို့၌ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား၊ နေနှင့်တောတန်း၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်ပန်းပွင့်၊ အသီးဟူသမျှ၊ စည်းစိမ်ဟူသမျှ၏ အရသာရှိနေသည်။ ထိုနို့သည် ယဇ်မူးစေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ တဲတဲခါးအနီး၌ရှိသော ဖြူ ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သည် တလက်တက် တောက်ပနေသည်။ ခင်တန်းအတွင်း၌မူ ပြတ်သားပြီး နက်နဲသော ဥဩအော်သံသည် ပဲ့တင်ညံနေသည်။

မိုး စတင်လင်းလျှင်လင်းချင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့အိမ်ရှင် ကူးတို့သမားအား သူ့ကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ပို့ပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။ ကူးတို့ဆရာသည် သူ့ဝါးဖောင်ကလေးဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကို တစ်ဖက်ကမ်း

ပို့ပေးသည်။ နံနက်ဆည်းဆာ၏ နေရောင်ခြည်၌ ရေ၏ အထက်လွှာများ သည် ပန်းရောင်ထ၊နေကြသည်။

“သိပ်လှတဲ့ မြစ်ပဲနော်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့အဖော်အား ပြောလိုက်သည်။

ကူးတို့ဆရာက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတဲ့မြစ်ပဲ။ ကျုပ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးထဲက သူ့ကို အချစ်ဆုံးပဲ။ သူ့ဂီတသံကို ကျုပ်နားထောင် တယ်။ သူ့အလှကို ကျုပ်ကြည့်တယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သူ့ဆီက ကျုပ်တစ် ခုခု သင်ကြားနေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ မြစ်က အများကြီး သင်ယူနိုင်တယ်” သိဒ္ဓတ္ထက ကမ်းပေါ်သို့ဆင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကူးတို့ဆရာ။ ကျုပ်ဆီမှာ သင့်ကို ပေးစရာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလည်း မရှိတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျုပ် ကလေးကချေ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဗြာဟ္မဏသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သမဏတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ် သင့်ဆီက ကူးတို့ခ ပိုက်ဆံလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး။ သင် နောက်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်ကို ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“သင် အဲဒီလို ထင်သလား”

သိဒ္ဓတ္ထက အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

“ဟာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပေါ့။ ဒီသဘောကိုလည်း ကျုပ် ဒီမြစ် ကပဲ သင်ယူတတ်မြောက်တာပဲ။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ ပြန်လာရတယ်။ သမဏ၊ သင်လည်းပဲ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်လာရလိမ့်မယ်။ ကဲ သွားတော့ မယ်။ သင်နဲ့ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရတာပဲ ကျုပ်အတွက် ကူးတို့ခဖြစ်ပါစေ။ သင် နတ်ဒေဝတာတွေကို ယဇ်ပူဇော်ပသတဲ့အခါ ကျုပ်အကြောင်းကို သတိ တရ ရှိပါစေ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြုံးဖြင့် ခွဲလိုက်

ကြသည်။ ကူးတို့ဆရာ၏ ခင်မင်ပုံကိုတွေ့ရ၍ သိဒ္ဓတ္ထ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ကူးတို့ဆရာလည်း ဂေါဝိန္ဒလိုပဲဟု သိဒ္ဓတ္ထပြုံးပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ လမ်းခရီး၌ ငါတွေ့သော လူမှန်သမျှသည် ဂေါဝိန္ဒကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အလိုလိုပင် ကျေးဇူးတင်ရှိထိုက်သူများ ဖြစ်နေကြသော်လည်း ငါ့အနေဖြင့် သူတို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ထိုက်သည်။ အားလုံးပင် ငါ၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုကြသည်။ အားလုံးပင် ငါ၏အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လိုကြသည်။ အားလုံးပင် အမိန့်ကိုသာ နာခံချင်ကြသည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုကိုမူ သိပ်မလုပ်လိုလှ။ လူတို့သည် ဘယ်လောက်ကလေးနှင့် တူကြသနည်း။

နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် ရွာတစ်ရွာအတွင်းမှ ဖြတ်သွားသည်။ မြေကြီးဖြင့်ဆောက်ထားသည့် တံများ၏ရှေ့ဘက်ရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးများ၌ ကလေးသူငယ်များသည် ကခုန်နေကြသည်။ လိပ်ခွံ၊ ခရုခွံများနှင့် ကစားနေကြသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံနေကြသည်။ နပန်းလုံးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် သမဏသူစိမ်းကို တွေ့သည့်အခါ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးကြသည်။

ရွာ၏အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းသည် ချောင်းငယ်တစ်ခု၏ ကမ်းဘေးမှဖြတ်သွားရသည်။ ချောင်းငယ်၏ အဖျား၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး အဝတ်လျော်ဖွပ်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထက ထိုမိန်းမပျိုအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါ မိန်းမပျိုသည် ဦးခေါင်းမော့ပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။ မိန်းမပျို၏ တောက်ပနေသော မျက်လုံးကို သိဒ္ဓတ္ထတွေ့ရ၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ခရီးသွားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မိန်းမပျိုအား ဆုတောင်းမေတ္တာစကားတစ်ခွန်း ပြောကြားပြီး မြို့ကိုသွားသည့်လမ်း ဘယ်လောက်ဝေးသေးသနည်းဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ မိန်းမပျို၏ စိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းသည် နုပျိုသောမျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်စွဲမက်စရာဖြစ်နေသည်။

မိန်းမပျိုသည် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထအား ထမင်းစားပြီးပြီလားဟူ၍လည်းကောင်း၊ သမဏများသည် ညဉ့်အချိန် တောကြီးထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းအိပ်

ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မိန်းမများ မနေရဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလားဟူ၍ လည်းကောင်း မေးကြည့်၏။ ထိုနောက် မိန်းမပျိုသည် မိမိ၏ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကို သိဒ္ဓတ္ထ၏ ညာဘက်ခြေထောက်ပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီး အမှတ်အသားတစ်ခု လုပ်ပြလိုက်၏။ ထိုအမှတ်အသားမှာ မိန်းမတစ် ယောက်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်အား ဓမ္မကျမ်းဂန်များ တွင် 'သစ်ပင်တက်ခြင်း' ဟုခေါ်သည့် အချစ်အရသာကို စားသုံးရန် ဖိတ် ခေါ်သည့် အမှတ်အသားမျိုးဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဖိန်းခနဲ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု အောက်မေ့လိုက် သည်။ ထိုခဏ၌ မိမိ၏အိပ်မက်ထဲက မိန်းမပျိုဖြစ်နေမှန်း သတိရသည့် အခါ မိန်းမပျိုဘက်သို့ အနည်းငယ်စောင်းငဲ့လိုက်ပြီး မိန်းမပျို၏ ရင်သား အဖျားညိုညိုကလေးကို နမ်းစုပ်လိုက်လေသည်။ ဦးခေါင်းကို အပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးနေသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို တွေ့ ရသည်။ မျက်နှာ၌ အာသာရမက် ပြည့်နှက်နေသည်။ မှေးမှိန်နေသည့် မျက်လုံးက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တောင်းခံနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထလည်း စိတ်ဖောက်ပြန်လာ၏။ ကိလေသာစိတ် ကြွလာ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့အထိ မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ မထိဖူးသဖြင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏လက်ကမူ မိန်းမပျိုကို ပွေဖက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ လေပြီ။ ထိုခဏ၌ သူ၏အတွင်းမှအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံမှာ 'မလုပ်နဲ့' ဟူသောအသံဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှ တပ်မက်စွဲလမ်းဖွယ် ဟူသမျှသည် လွင့်ရှားပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ချစ်စဖွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ တက်ကြွသော အကြည့်မှတစ်ပါး သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘာကိုမျှ မမြင်တော့ပေ။ မိန်းမပျို၏ပါးကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ပွတ်ပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေ သော မိန်းမပျိုအား ခွဲခွာခဲ့ပြီး ဝါးတောထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ဆည်းဆာမရောက်မီ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြို့သို့ ရောက်သွား သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမူကား လူတွေနှင့် အတူနေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကာလအတန်ကြာမြင့်စွာ တောထဲ၌ နေလာခဲ့သည်။ ယမန်နေ့ညက သူအိပ်ခဲ့သော ကူးတို့ဆရာ၏ ကောက်ရိုးတဲက အမိုးသည် ဤရွှေ့ဤမျှသော အချိန်ကာလအထိ သူ့အပေါ်မိုးခဲ့သော ပထမဆုံးအမိုး ဖြစ်သည်။

မြို့အပြင်ဘက် ဝင်းခတ်ထားသော လှပသည့်ဥယျာဉ်တစ်ခု၏ အနီး၌ ခရီးသည်သည် အလုပ်အကျွေး မိန်းမ ယောက်ျားတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် တောင်းများကို သယ်ယူလာကြသည်။ သူတို့၏ အလယ်၌မူ ရတနာဖြယ်စီထားသည့် ဝေါတစ်ခုရှိသည်။ ဝေါကို လူလေး ယောက်က ထမ်းရွက်ထား၏။ ဝေါပေါ်ရှိ ရောင်စုံဖြယ်ထားသည့် နေကာ အမိုး၏ အောက်ဘက် ဖုံအခင်းပေါ်၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ မိန်းမပျိုမှာ သခင်မဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥယျာဉ်အပေါက်ဝတွင် မတုန်မလှုပ်ရပ်ပြီး အလုပ် အကျွေးမိန်းမ ယောက်ျားများ တန်းစီသွားကြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ တောင်းများကိုလည်းကောင်း ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ မည်းနက်သော ဆံထုံး၏ အောက်ဘက်၌ တောက်ပသော၊ ချိုသာသော၊ ကျက်သရေ ရှိသော မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ခွဲပြီးခါစ သဖန်းသီးကဲ့သို့ နီရဲသော နှုတ်ခမ်း၊ အနုပညာဆန်ဆန် မျက်ခုံး၊ တောက်ပပြီး ပါးနပ်သော မျက်လုံး နက်နှင့်တကွ သေးသွယ်သော လည်တံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဝတ်ဆင် ထားသည့် အဝတ်မှာမူ စိမ်းလဲ့လဲ့နှင့် ရွှေဝါရောင်ဖြစ်၏။ မိန်းမပျို၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ ချောမွတ်သည်။ တောင့်တင်းသည်။ ရှည်လျား သည်။ သေးသွယ်သည်။ လက်မောင်းတွင် ရွှေလက်ကောက်များ ဝတ်ဆင် ထား၏။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိန်းမပျို၏အလှကို ကွေ့ရသည်ဖြစ်၍ စိတ်လှုပ်ရှား လာသည်။ သူ့အနီးမှ ဝေါဖြတ်သွားသောအခါ ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို ပြန်ထောင်လိုက်သောအခါ တောက်ပသော မျက်နှာအလှကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကိုလည်း တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမသိသော မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ရှူရှိုက်နေ

မိသည်။

မိန်းမပျိုအလှကလည်း သိဒ္ဓတ္ထအား တစ်ခဏမျှ ပြုံးကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်လိုက်အခြေအရံများနှင့်တကွ ဥယျာဉ်တွင်း၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ငါ ဒီမြို့ရောက်လာသည်မှာ ကံကောင်းလှပေစွ တကားဟု တွေးနေသည်။ ဥယျာဉ်တွင်း ချက်ချင်းလိုက်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟုလည်း အကြံဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ အကြောင်းမူကား မိန်းမပျို၏ အလုပ်အကျွေး ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် ဥယျာဉ်အဝ၌ သူ့အားမသင်္ကာသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မနှစ်မြို့သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မောင်းထုတ်ပစ်လိုသည့်သဘောဖြင့် ကြည့်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသည် သမဏတစ်ဦးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ယောဂီတစ်ဦးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဘုန်းတောင်းယာစကား တစ်ဦးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ငါ သမဏအဖြစ်၊ ယောဂီအဖြစ်၊ ဘုန်းတောင်းယာစကား အဖြစ်နှင့်နေ၍ မဖြစ်တော့။ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ သည်အချိုးအစားနှင့် ငါဝင်၍မဖြစ်။ ထိုနောက် သူ့ဟာသူ ရယ်လိုက်သည်။

လမ်းတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသူထံမှ ဥယျာဉ်အကြောင်းနှင့် မိန်းမပျိုအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သည်။ ဥယျာဉ်မှာ နာမည်ကျော်ကချေသည်ကမလာ၏ ဥယျာဉ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဥယျာဉ်အပြင် မြို့ထဲတွင်လည်း ကမလာ၏အိမ် ရှိသေးကြောင်း ကြားသိရ၏။

ထိုနောက် သိဒ္ဓတ္ထသည် မြို့တွင်းဝင်ရောက်သွားသည်။ သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ယခုအခါတွင် တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သာရှိသည်။ ထိုရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝရေးအတွက် တစ်မြို့လုံး လှည့်လည်သည်။ လမ်းတကာ ရောက်သည်။ နေရာများစွာတို့၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ မြစ်ဆိပ်ရှိ ကျောက်လှေခါးအထစ်များပေါ်၌ တစ်အောင့်တနား နားသည်။

ညနေချမ်း ရောက်လာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ပေါင်းကူးတံတား

တစ်ခု၏ အရိပ်တွင် မုတ်ဆိတ်ရိပ်နေသော ဆတ္တာသည်တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်။ ထိုဆတ္တာသည်ကို ဘုရားရှိခိုးချိန်၌ ဗိဿနိးဘုရား ကျောင်းတွင် တစ်ဖန်တွေ့ပြန်သည်။ ထိုနေရာ၌ ဆတ္တာသည်အား ဗိဿနိး နှင့် လကျမီတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ်ကို ပြောပြသည်။

ညဉ့်အချိန်၌ မြစ်ကမ်းရှိ လှေများပေါ်တွင် အိပ်သည်။ နံနက် ဝေလီ ဝေလင်းတွင် ဆတ္တာသည်၏ဆိုင်သို့ အခြားဖောက်သည်များ ရောက် မလာခင် သွားပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများကို ရိတ်ပစ်လိုက် သည်။ ဆံပင်များကို ဘီးနှင့်ဖြီးသည်။ ဆီလိမ်းသည်။ ထိုနောက် မြစ်ထဲ ရေသွားချိုးသည်။

ညနေခင်းအချိန်တွင် အလှပျို ကမလာသည် ဝေါဖြင့် သူ၏ ဥယျာဉ်သို့ လာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥယျာဉ်တံခါး၌ ရပ်နေသည်။ ဦးညွတ်ပြီးလျှင် ကချေသည်၏ တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံယူသည်။ စိတန်းလိုက်ပါလာသူများထဲက နောက်ဆုံးမှ အလုပ်အကျွေးအား သိဒ္ဓတ္ထ သည် လက်ပြပြီးလျှင် သူ၏သခင်မအား ဗြာဟ္မဏ လုလင်ပျိုတစ်ဦးက စကားပြောလိုကြောင်းကို အကြောင်းကြားပေးပါရန် တောင်းပန် လိုက်သည်။

အချိန် အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အလုပ်အကျွေး ပြန်လာပြီး သိဒ္ဓတ္ထအား သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောသည်။ ထိုနောက် အလုပ်အကျွေး သည် သိဒ္ဓတ္ထအား သလွန်တစ်ခုပေါ်၌ ကမလာ လဲလျောင်းနေသည့် ဥယျာဉ် တဲနန်းဆောင်အတွင်းသို့ ပို့ပြီးလျှင် သူကမူ အပြင်ဘက် ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

“မနေ့ကလည်း ရှင် တံခါးဝမှာရပ်ပြီး ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်တယ် မဟုတ်လား” ကမလာက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့ကလည်း ကျုပ် ညီမကိုမြင်လို့ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မနေ့ကတော့ ရှင်မျက်နှာမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ အရှည်ကြီး မဟုတ်လား။ ခေါင်းက ဆံပင်ကလည်း ရှည်လည်းရှည်တယ်။ ဖုန်တွေလည်း

အလိမ်းလိမ်းကပ်နေတယ်”

“ညီမက သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်တာကိုး။ အားလုံးကို ညီမ မြင်လိုက်တယ်နော်။ ညီမ မနေ့ကမြင်တာက သမဏလုပ်ဖို့အတွက် အိမ်ကထွက်ခွာလာပြီး သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သမဏလုပ်လာခဲ့တဲ့ ဗြာဟ္မဏသား သိဒ္ဓတ္ထဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ် အဲဒီလမ်းစဉ်ကို စွန့်လိုက်ပြီး ဒီမြို့ကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီမြို့ထဲမဝင်ခင် ကျုပ် ပထမဆုံး စပြီးတွေ့ရသူက ညီမပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကမလာ၊ ညီမဟာ သိဒ္ဓတ္ထအနေနဲ့ မျက်လွှာကို အောက်မချဘဲ ပထမဆုံး စကားပြောတဲ့ မိန်းမဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောမလို့ ကျုပ် ဒီကိုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမလှလှကို တွေ့ရလျှင် ကျုပ် နောက်ဘယ်တော့မှ မျက်လွှာကို မချတော့ဘူး။”

ကမလာက ပြုံးနေသည်။ ဥဒေါင်းတောင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သားမြီးယပ်တောင်ဖြင့် ကစားနေသည်။ ထိုနောက် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ပြောမယ်လို့လာတာ အဲဒါ အကုန်ပဲလား”

“အဲဒါကို ပြောမလို့ ကျုပ်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ညီမကို ကျေးဇူးတင်ချင်တဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုရင် ညီမဟာ အလွန်တရာမှ ချောတဲ့၊ လှတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ် ကမလာ။ အကယ်၍ ညီမ စိတ်မရှိဘူးဆိုပါရင် ညီမ ကျုပ်မိတ်ဆွေ လည်း လုပ်ပါ။ ဆရာလည်းလုပ်ပါလို့ ကျုပ် ညီမကို တောင်းပန်ချင် ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ညီမ ဒါလောက် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက် နေတဲ့ အတတ်ပညာကို ကျုပ် ဘာတစ်ခုမျှ မသိရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ်”

ထိုအခါ ကမလာက အသံကျယ်စွာဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။

“တောအတွင်းမှ သမဏတစ်ယောက်ယောက် ကျွန်မဆီလာရောက် ပြီး ကျွန်မဆီက တစ်ခုခု သင်ယူတယ်လို့ ကျွန်မတစ်သက်တာမှာ ဘယ် တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်တဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ဆံပင်ရှည်လျားလျားနဲ့ ဘယ်သမဏမှလည်း ကျွန်မဆီကို မလာခဲ့ဖူး ပါဘူး။ ဗြာဟ္မဏသားများအပါအဝင် လှလင်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မဆီကို

လာကြဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်လာကြတယ်။ အဖိုးတန် ခြေနင်းဖိနပ်များကို စီးလာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆံပင်ကလည်း မွှေးကြိုင်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိတ်ထဲမှာလည်း အသပြာ အပြည့်နဲ့။ အို သမဏ၊ ကျွန်မဆီကို လာကြတဲ့လူမှန်သမျှဟာ အဲဒီအတိုင်း ချည်းပဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ကမလာဆီက ပညာသင်ယူခါစ ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ် မနေ့က ကမလာဆီက တစ်ခုတော့ သင်ယူရရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မှတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ကတော့ လွတ်မြောက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို ဘီးနဲ့ လည်း ဖြီးထားတယ်။ ဆီလည်း လိမ်းထားတယ်။ အခု ကျုပ် သိပ်ချို့တဲ့နေ တဲ့လူ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဝတ်ကောင်းစားလှတို့၊ အဖိုးတန်ခြေနင်း ဖိနပ်တို့၊ အသပြာတို့ဆိုတာတွေလည်း မကြာခင်ရှိလာပါလိမ့်မယ်။ သိဒ္ဓတ္ထ ဟာ အဲဒီ သိမ်ဖျင်းသေးနပ်တဲ့ အရာတွေထက် ရဖို့ရန် ခက်ခဲလှတဲ့ အရာ ဝတ္ထုတွေကို ရရှိရေးအတွက် အကျင့်တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တယ်။ အောင်မြင်မှုလည်း ရရှိခဲ့တယ်။ မနေ့က ကျုပ် အရယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့တဲ့အရာကို ဘာကြောင့်မရမှာလဲ။ ကမလာရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ကမလာဆီက အချစ်အရသာ ကျုပ်ဘာကြောင့်မရဘဲ ရှိရမှာလဲ။ ညီမ ကျုပ်ကို အရည်အချင်း ပြည့်ဝတဲ့ တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် တွေ့ပါလိမ့်မယ် ကမလာ။ ကမလာဆီက သင်ယူရရှိတဲ့ပညာထက် အဆပေါင်းများစွာ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အရာများကို ကျုပ် သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဆံပင်မှာ ဆီထည့်ထားရုံနဲ့ပဲ ဝတ်ကောင်းစားလှ မရှိပေမယ့်၊ အဖိုးတန် ခြေနင်းဖိနပ် မရှိပေမယ့်၊ အသပြာကြေးငွေ မရှိပေ မယ့် ကမလာအတွက် အဆင်မပြေနိုင်စရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

ကမလာက ရယ်ပြီး ပြောလေ၏

“ဟင့်အင်း။ အဆင်မပြေဘူး။ အဝတ်အစားရှိရမယ်။ ဝတ်ကောင်း စားကောင်းများ ရှိရမယ်။ ခြေနင်းဖိနပ် ရှိရမယ်။ အဖိုးတန် ခြေနင်းဖိနပ်များ ရှိရမယ်။ အသပြာကြေးငွေများလည်း ရှိရမယ်။ ပြီးတော့ ကမလာအတွက်

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေလည်း ရှိရမယ်။ တောထဲက ရောက်လာတဲ့ သမဏ၊
ကဲ အခု သိပြီလား။ ရှင်အခု နားလည်ပြီလား။”

သိဒ္ဓတ္ထက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ ဒါလောက်လှတဲ့နှုတ်က
ထွက်လာတဲ့စကားကို ကျုပ်နားမလည်ဘဲ ဘယ်ရှိမလဲ။ ညီမ နှုတ်ခမ်း
ဟာလေ ကမလာ၊ ခွဲပြီးစ သဖန်းသီးအတိုင်းပဲ။ ကျုပ် နှုတ်ခမ်းလည်း
နီတာပဲ။ လတ်ဆတ်တာပဲ။ ညီမနှုတ်ခမ်းနဲ့ အင်မတန် ဟပ်မိတယ်ဆိုတာ
ကမလာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါ ကမလာ အလှပျို။
အချစ်သင်ခန်းစာကို သင်ယူဖို့ တောထဲက ရောက်လာတဲ့ သမဏကို ညီမ
မကြောက်ဘူးလား။”

“ခွေးအတွေ့ဆီက ရောက်လာတဲ့၊ မိန်းမအကြောင်း ဘာမျှနားမ
လည်တဲ့ တောနေ သမဏ အ၊အ ကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရ
မှာလဲ”

“အို သမဏဟာ သိပ်အားကောင်းတယ်။ ဘာကိုမျှ မကြောက်ဘူး။
ညီမကို အနိုင်ကျင့်နိုင်တယ် အလှပျို။ ညီမကို လှနိုင်တယ်။ ညီမကို
ဒဏ်ရာရစေနိုင်တယ်”

“မကြောက်ပါဘူး သမဏ။ ကျွန်မ သမဏကို မကြောက်ပါဘူး။
သမဏ သို့မဟုတ် ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးဦးက တစ်ယောက်ယောက် သူ့ဆီ
လာပြီး ရိုက်ပုတ်မှာ၊ သူ့အသိပညာ၊ သူ့စင်ကြယ်မြင့်မြတ်မှု၊ သူ့နက်နက်
နဲနဲ တွေးနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ကို ခိုးယူသွားမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လို့ရှိသလား။
မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အဲဒီအရာတွေဟာ သူပိုင်ပစ္စည်းများ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအရာတွေကို သူကပေးမှ၊ သူကပေးချင်မှ ရနိုင်တယ်။
ကမလာဆီက အချစ်အရသာကို ရရှိဖို့ရာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကမလာရဲ့
နှုတ်ခမ်းဟာ လှတယ်။ အရုဏ်ရောင် အဆင်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအလို
မတူပဲ အဲဒီနှုတ်ခမ်းကို ထိကြည့်စမ်းပါလား။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းဟာ ချိုတဲ့
အရသာကို ပေးနည်း နားလည်ပေမယ့် ရှင် အဲဒီနှုတ်ခမ်းက ချိုတဲ့ အရသာ
ကို တစ်စက်တောင် ရဖို့ရာမလွယ်ဘူး။ ရှင်ဟာ အရည်အချင်းပြည့်တဲ့

တပည့်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် ဟောဒီအချက်ကိုလည်းသင်ထားပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကိုတောင်းယူနိုင်တယ်။ ဝယ်ယူနိုင်တယ်။ လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့လည်းရနိုင်တယ်။ ဈေးထဲမှာလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုးယူလိုတော့ မရနိုင်ဘူး။ ရှင်မှားနေတယ်။ ရှင်လိုလုပ်တဲ့ လူလင်တစ်ယောက် အမှတ်မှားနေတာဟာ သနားစရာ ကောင်းလှပါတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထ ဦးခေါင်းညိတ်ပြီး ရယ်လိုက်လေ၏။

“ညီမပြောတာ မှန်တယ် ကမလာ။ အဲဒါ သနားကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ။ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ။ ညီမ နှုတ်ခမ်းက ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်နှုတ်ခမ်းကဖြစ်စေ ချို့တဲ့အရသာတစ်စက်တောင်မှ ဘာဖြစ်လို့ အဆုံးရှုံးခံရမှာလဲ။ ကဲ ဒါဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထ တစ်နေ့ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ သူ့အခု ချို့တဲ့နေတဲ့ အဝတ်အစားတို့၊ ခြေနင်းဖိနပ်တို့၊ ငွေကြေးတို့ ရှိတဲ့အခါ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှကမလာ၊ ညီမကျုပ်ကို အကြံကလေး ဘာလေးများကော မပေးနိုင်ဘူးလား”

“အကြံဉာဏ် ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မပေးနိုင်ရမှာလဲ။ တောအတွင်း ခွေး၊အတွေ့ကြားထဲက ရောက်လာတဲ့ သနားစရာ သမဏ အ၊အ တစ်ယောက်ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဘယ်သူ အကြံဉာဏ်မပေးဘဲရှိပါ့မလဲ”

“ကမလာ၊ အဲဒီအရာဝတ္ထုသုံးမျိုးကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရရှိဖို့ အတွက် ဘယ်နေရာကိုသွားလျှင် ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေ၊ လူတွေအတော်များများဟာ အဲဒါကိုပဲ သိချင်ကြတယ်။ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားတာတွေနဲ့ အသပြာကြေးငွေတို့၊ အဝတ်အစားတို့၊ ခြေနင်းဖိနပ်တို့ရအောင် လုပ်ပါလား။ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ လူအဖို့မှာ တခြားနည်းနဲ့ ကြေးငွေအသပြာကို ရအောင် ဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျုပ် တရားထိုင်တတ်တယ်။ စောင့်ဆိုင်းကတ်တယ်။ ဥပုသ် စောင့်တတ်တယ်”

“တခြား ဘာမှ မတတ်ဘူးလား”

“ဘာမှမတတ်ဘူး။ ဪ အင်း တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျုပ် ကဗျာ

လည်း ရေးတတ်တယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်အစား ကမလာ ကျုပ်ကို အနမ်း တစ်ချက် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ရှင့်ကဗျာကို ကျွန်မ သဘောကျရင်တော့ ကျွန်မရှင်ပြောသလို ပေးနိုင်ပါတယ်။ ရှင့်ကဗျာက ဘယ်လိုတဲ့လဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး”

ခဏမျှ တွေးတောစဉ်းစားပြီးနောက် သိဒ္ဓတ္ထသည် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြလေသည်။

ကမလာအလှပျို သူ့ဥယျာဉ်သို့ လာပြီ။

ဥယျာဉ်တံခါးဝ၌ အညိုရောင် သမဏက ရပ်လျက်
ကြာပွင့်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ
သမဏက ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကမလာက ပြုံးပြီး သမဏ၏ အရိုအသေကို လက်ခံလိုက်သည်။

သမဏ လုလင်က ‘နတ်ဒေဝတာကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းထက်
ကမလာ အလှပျိုကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းက ပိုကောင်းမည်’ ဟု
အကြံပြုလိုက်သည်။

ကမလာသည် ရုတ်တရက် လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။ သူ့လက်က
လက်ကောက်များ ချွင်ခနဲ မြည်သွားကြသည်။

“ရှင့်ကဗျာ တယ်ကောင်းပါလား သမဏညို။ ရှင့်ကဗျာအတွက်
ရှင့်ကို အနမ်းတစ်ချက်ပေးရင် အရှုံးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကမလာသည် သူ၏မျက်လုံးဖြင့် သမဏအား အနီးသို့ဆွဲခေါ်လိုက်
သည်။ သမဏသည် သူ၏မျက်နှာကို ကမလာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
အပ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းကို ခွဲပြီးစ သဖန်းသီးနှင့်တူသည့်
ကမလာ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ အပ်ထားလိုက်သည်။ ကမလာက သိဒ္ဓတ္ထအား
မိမိရရ နမ်းစုပ်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။
ကမလာသည် ငါ့ကို ပညာအများကြီးပေးလိုက်ပြီ။ ကမလာ ဘယ်လောက်

ပါးနပ်လိမ္မာသနည်း။ ဘယ်လိုငါ့အပေါ် စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်လိုက်
သနည်း။ ငါ့ကို ပထမ ငြင်းဆန်နေသည်။ ထိုနောက်မှ စွဲမက်အောင်လုပ်
သည်။ အင်း ဤရှည်လျားလှသည့် အနမ်းကလည်း အခြားတစ်ခုပြီးတစ်ခု
အဆက်မပြတ်သည့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမတူသော အနမ်းပေါင်းများစွာ ရရှိဖို့
အလားအလာကို နောက်ကွယ်မှာ ဝှက်ထားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ မတုန်မလှုပ်
ရပ်လိုက်သည်။ အသက်ပြင်းစွာ ရှူနေ၏။ ထိုခဏ၌ မိမိမျက်မှောက်ရှိ
အသိပညာ၏ ကျယ်ဝန်းပုံကို တွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်နေသော ကလေး
သူငယ်နှင့် တူနေသည်။

ကမလာက စကားစလိုက်သည်။

“ရှင့်ကဗျာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မသာ သူဌေးဆိုရင်
ရှင့်ကဗျာအတွက် ရှင့်ကို ငွေကြေးအမြောက်အမြားပေးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကဗျာနဲ့ စီးပွားရှာလို့ ရှင်လိုချင်သလောက် ငွေကြေးကို ရရှိဖို့တော့ လွယ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကမလာရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ရင် ရှင့်အတွက် ငွေကြေး
အမြောက်အမြား လိုမယ်မဟုတ်လား။”

“ညည်း ဘယ်လိုများ နမ်းစုပ်လိုက်တာလဲ ကမလာ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်မဆီမှာ အဝတ်အစားတို့၊
ခြေနင်းဖိနပ်တို့၊ လက်ကောက်တို့၊ လှပတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယအမျိုးမျိုးတို့ မရှား
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ။ တရားထိုင်တာတို့၊
ဥပုသ်စောင့်တာတို့၊ ကဗျာစပ်တာတို့ကလွဲပြီး တခြား ရှင် ဘာတတ်သေး
သလဲ”

“ကျုပ် ယဇ်ပူဇော်တဲ့ သီချင်းဂီတကို သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမဆို
တတ်တော့ဘူး။ ဂါထာမန္တရားကိုလည်း တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမရွတ်
တော့ဘူး။ ကျုပ် ဓမ္မကျမ်းဂန်များကိုလည်း ဖတ်ဖူးတယ်”

“နေပါဦး။ နေပါဦး။”

ကမလာက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရဲ့လား။”

“ဘာဖြစ်လို့ မတတ်ရမှာလဲ။ ရေးတာ ဖတ်တာလောက်တော့ လူတွေ အများကြီး လုပ်တတ်ကြတာပဲ။”

“လူတွေအများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ မတတ်ဘူး။ ရှင် ရေးတတ် ဖတ်တတ်တာ သိပ်ကောင်းတယ်။ အများကြီး ကောင်းတယ်ရှင် ရှင် ဂါထာမန္တရားမန်းမှုတ်ဖို့ လိုချင်လိုလာလိမ့်မယ်”

ထိုခဏ၌ အလုပ်အကျွေးတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် သူ့သခင်မနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ကမလာက သိဒ္ဓတ္ထအား ပြောလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဘယ်သူမှ ရှင့်ကို ဒီမှာမမြင်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် ဒီကထွက်သွားပါ။ နက်ဖြန်ခါကျရင် ကျွန်မရှင့်ကို ထပ်ပြီးတွေ့ပါ့မယ်”

ကမလာသည် သူ၏အလုပ်အကျွေးအား ဗြာဟ္မဏလူတော်ကို အင်္ကျီအဖြူတစ်ထည် ပေးလိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မည်သည့်အရာဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို လုံးဝမသိရှိ မရိပ်မိဘဲ သိဒ္ဓတ္ထသည် အလုပ်အကျွေး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရာ ဝင်္ကပါလမ်းကနေပြီး ဥယျာဉ်အိပ်ဆောင်တစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုနေရာ၌ အလုပ်အကျွေးသည် သူ့ကို အင်္ကျီတစ်ထည်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ချုံတောတစ်ခုအတွင်း လွှတ်လိုက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဥယျာဉ်ထဲက မယောင်မလည်နှင့် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ထွက်သွားရန် အတိအလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့ကို ပြောပြသည့်အတိုင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်ပင် လိုက်နာပြုလုပ်လေသည်။ တောသဘာဝကို ကျင့်သားရပြီးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချုံများတောများအတွင်းမှဖြတ်ပြီး ဥယျာဉ်အပြင်ဘက် ထွက်လာပြီးလျှင် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခေါက်ထားသော အင်္ကျီကိုလည်း ချိုင်းကြားညှပ်ယူလာသည်။ ခရီးသည်များ တွေ့ဆုံကြသည့်တည်းခိုစခန်းတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင် ထမင်းတောင်းခံလိုက်သည်။ ဆန်မှန်တစ်ချပ်ရရှိသည်။ နက်ဖြန်ခါကျရင် ထမင်းစားဖို့အတွက် တောင်းရမ်းဖို့ လိုတော့မည်မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ရုတ်တရက် သိဒ္ဓတ္ထတွင် မာန်မာန လွမ်းမိုးလာသည်။ သူ ယခု သမဏမဟုတ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းတောင်းခံနေလျှင် မတင့်တယ်။ မလျှောက်ပတ်တော့ပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆန်မုန့်ကို ခွေးတစ်ကောင်အား ချကျွေးလိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာမျှမစားဘဲ အငတ်နေလိုက်၏။

သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤနေရာ၌ရှိသည့်လူများ နေကြ ထိုင်ကြသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်။ သက်သာလှသည်။ ဘာမျှ အခက်အခဲမရှိ။ ငါသမဏအဖြစ်နှင့် နေစဉ်က အရာဝတ္ထုဟူသမျှ ခက်ခဲလှသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှိလှသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်တွင် စိတ်ပျက်အားလျော့နေခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဘာမဆိုလွယ်ကူလှသည်။ ကမလာပေးသည့် အနမ်းသင်ခန်းစာကဲ့သို့ပင် အားလုံးပင် လွယ်ကူလှသည်။ ငါ အလိုရှိသော အရာမှာ အဝတ်အစားနှင့် အသပြာ ငွေကြေးသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအရာဝတ္ထုများရလျှင် တော်ပြီ။ ယင်း ရည်မှန်းချက်မှာ မည်မျှလွယ်ကူသနည်းဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ဖို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မြို့ထဲက ကမလာ၏အိမ်ကို အချိန်အတန်ကြာကပင် စုံစမ်းသိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုအိမ်သို့ သွားလေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ကမလာက ပြောလိုက်လေသည်။

“အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ ကာမဆွာမိက ရှင် သူ့ကို လာတွေ့ဖို့ လိုလားနေတယ်။ ကာမဆွာမိဆိုတာ ဒီမြို့က အချမ်းသာဆုံးကုန်သည်ဖြစ်တယ်။ ရှင် သူ့ကို သဘောကျအောင်လုပ်ရင် သူ ရှင်ကို အလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ပါးပါးနပ်နပ် ရှိပါစေ သမဏညီ။ ကျွန်မ တခြားလူများကတစ်ဆင့် ရှင်အကြောင်းသူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံပါ။ သူက အင်မတန် အာဏာတန်ခိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်ကျလည်း သိပ်မခံနဲ့။ ရှင် သူ့အလုပ်အကျွေးအဖြစ်နဲ့နေတာကို ကျွန်မ မလိုလားဘူး။ သူနဲ့ တန်းတူရည်တူနေတာကိုပဲ

ကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ရှင့်ကိုကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကာမဆွာမိဟာ အသက်ကြီးပြီ။ စွမ်းစွမ်းတမံ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ တကယ်လို့ ရှင် သူ့ကို သဘောကျအောင် လုပ်နိုင်ရင် ရှင် သူ့လူယုံတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ ယမန့်နေ့ကရော ယနေ့ပါ ထမင်းမစားရသည့်အဖြစ်ကို သိရသည့်အခါ ကမလာသည် မုန့်နှင့်သစ်သီးများကို အယူခိုင်းပြီး သိဒ္ဓတ္ထအား ကိုယ်တိုင် ကျွေးလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ သွားမည်လုပ်သောအခါ ကမလာက ပြောလေ၏။

“ရှင်ဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ။ တံခါးတစ်ပေါက်ပြီး တစ်ပေါက် ရှင့်အတွက် ပွင့်နေတယ်။ ဘယ်လိုသဘောကြောင့်များ အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ ရှင့်ဆီမှာ အဆောင်လက်ဖွဲ့များ ရှိသလား”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် တရားထိုင်တယ်၊ စောင့်ဆိုင်းတတ်တယ်၊ ဥပုသ်စောင့်တတ်တယ်လို့ မနေ့က ကျုပ် ညည်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညည်းက အဲဒီအရည်အချင်းတွေကို အသုံးကျလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေ ဘယ်လောက်အသုံးကျတယ်ဆိုတာ ညည်းတွေရ လိမ့်မယ် ကမလာ။ တောထဲမှာနေတဲ့ သမဏ အ၊အ ဟာ အသုံးကျတဲ့ အရာများကို သိတယ်၊ တတ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ညည်းတွေရလိမ့်မယ်။ တမြန်နေ့ကအထိ ကျုပ် သမဏတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မနေ့က ကမလာကို နမ်းစုပ်ရတယ်။ မကြာခင် ကျုပ် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ညည်းတန်ဖိုးထားတဲ့ အသပြာကြေးငွေနဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ကမလာက ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

“ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ကျွန်မသာမရှိရင် ရှင် အဲဒါ တွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကမလာကသာ ရှင့်ကို အကူအညီ မပေးရင် ရှင်ဘယ်ရောက် ဘယ်ပေါက်နေမလဲ မသိဘူး”

“အချစ် ကမလာ၊ ကျုပ် ဥယျာဉ်အတွင်းက ညည်းဆီရောက်လာခြင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ပထမဆုံးခြေလှမ်းဖြစ်တယ်။ အလှဆုံး မိန်းမပျိုတစ်ဦးဆီက အချစ်အကြောင်းသင်ကြားဖို့ဆိုတာ ကျုပ်အလိုဆန္ဒဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ခဏက စပြီး ကျုပ်အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ်သိတယ်။ ပြီးတော့ ကမလာက အကူအညီပေးလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ်သိတယ်။ ဥယျာဉ်တံခါးဝမှာ ပထမဆုံးစပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့ ကမလာရဲ့အကြည့်ကို တွေ့ရကတည်းက ကျုပ်ကိုကမလာ အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“အင်း ဒါဖြင့် ကျွန်မက မလိုလားလို့ရှိရင်”

“ညည်းလိုလားပါတယ်။ နားထောင်ပါကမလာ၊ တကယ်လို့ ညည်းရေထဲ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီကျောက်ခဲဟာ စုပ်ခနဲ အောက်ခြေကို ကျသွားတယ်မဟုတ်လား။ သိဒ္ဓတ္ထအနေနဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ထားလို့ရှိရင် အဲဒီနည်းအတိုင်းဖြစ်မှာပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ စဉ်းစားနေတယ်။ ဥပုသ်စောင့်နေတယ်။ သို့သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့၊ ဘာမှမလုပ်ရှားဘဲနဲ့ လူ့လောကီ ကိစ္စအရပ်ရပ်များအတွင်း ရေထဲရောက်သွားတဲ့ ကျောက်ခဲလို အောက်ခြေအထိ ရောက်သွားတယ်။ ကျောက်ခဲကို ရေအောက်ကဆွဲယူတယ်။ ကျောက်ခဲက သူ့ကိုယ်ကို မြုပ်စေတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထကိုလည်း သူ့ရည်မှန်းချက်က သူ့ထံရောက်အောင် ဆွဲယူတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် သိဒ္ဓတ္ထဟာ သူ့ရည်မှန်းချက်ကို ကဖျက်ယဖျက်လုပ်မယ့် အရာဝတ္ထုကိုမှ သူ့နှလုံးထဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ သမဏတွေဆီက သိဒ္ဓတ္ထ သင်ကြားတတ်မြောက်လာခဲ့တာ အဲဒါပဲ။ အဲဒါကိုပဲ လူအတွေ့က ပဉ္စလက်လို့ ခေါ်ကြသေးတယ်။ အဲဒါကိုပဲ အစိမ်းတိုက်တာလို့ ထင်ကြသေးတယ်။ အစိမ်းတို့၊ သရဲတို့ဆိုတာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ အစိမ်းတို့၊ သရဲတို့ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်း ပဉ္စလက်လုပ်နိုင်တယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တကယ်လို့ စဉ်းစားတွေးတောနိုင်လျှင်၊ စောင့်ဆိုင်းနိုင်လျှင်၊ ဥပုသ်စောင့်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ရည်မှန်း

ချက်ကို ရောက်ရှိနိုင်တယ်”

ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထပြောပြသည်ကို နားစိုက်ထောင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အသံကို ချစ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးကို ကြိုက်နေသည်။ ခပ်အေးအေးပင် သိဒ္ဓတ္ထအား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေ၊ ရှင်ပြောသလို ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သိဒ္ဓတ္ထ ကံကောင်းနေတာဟာ သိဒ္ဓတ္ထကိုယ်တိုင်က လူချောလူလှ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ရင်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ အကြည့်က မိန်းမများကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာကို နမ်းစုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကမလာပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါစေ၊ ကျုပ်ဆရာ။ ကျုပ်အကြည့်ဟာ ကမလာကို ထာဝစဉ် ရွှင်ပြုံးနှစ်သိမ့်နေပါစေ၊ ကောင်းသောကံကြမ္မာဟာ ကမလာထံက ကျုပ်ထံ အစဉ်ထာဝရ ရောက်လာပါစေ”

လူထု၏ အတွင်းဝယ်

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကုန်သည် ကာမဆွာမိနှင့် တွေ့ဆုံရန်သွားသည်။ သူဝင်သွားသော အိမ်မှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်။ အစေခံများက သူ့ကို အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ကော်ဇောကြီးများပေါ်မှဖြတ်ပြီး အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ထိုအခန်း၌ထိုင်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် အိမ်ရှင်ကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ကာမဆွာမိသည် အချိန်ကျသောအခါ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ကိုယ်ကာယသည် ပျော့ပျောင်းသည်။ ဆံပင်များမှာ ဖြူနေကြပြီ။ မျက်လုံး၌ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းနှင့် တတ်သိနားလည်ခြင်းပေါ်နေသည်။ ပါးစပ်၏ ပုံပန်းမှာမူ တဏှာရာဂကြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည်သည် ချစ်ခင်လေးစားသည့် အမူအရာဖြင့်ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ကုန်သည်ကြီးက စတင်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ပညာရှိတယ်၊ ကုန်သည်တစ်ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်လိုတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရတယ်။ အလုပ်လုပ်ချင်တာ ထောက်တော့ မိတ်ဆွေချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဟုတ်လား ဗြာဟ္မဏ”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း။ ကျုပ် မချို့တဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မချို့တဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် သမဏတွေဆီက လာခဲ့တာပါ။ သမဏတွေနဲ့ကျုပ် အကြာ

ကြီးနေခဲ့ပါတယ်”

“သမဏတွေ့ဆီက လာခဲ့တာဖြစ်ရင် မိတ်ဆွေ မချို့တဲ့ပါဘူးဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ သမဏတွေ့ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ဆီမှာလည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါဘူး။ သူဌေးကြီး အဲဒါကို ဆိုလိုတာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆီမှာ လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်တော့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ချို့တဲ့တယ်လို့ မယူဆဘူး”

“မိတ်ဆွေဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှမရှိရင် မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုလုပ်နေထိုင်မလဲ”

“ကျုပ် အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးတောခဲ့ဘူး သူဌေး ကြီး။ ကျုပ် သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ဘာပစ္စည်းမှမရှိဘဲနဲ့ နေလာခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ပစ္စည်းတွေနဲ့ နေထိုင်စားသောက်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျုပ်ဘယ်တုန်းက မှ မတွေးတောမစဉ်းစားခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေ တခြားလူတွေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ပဲ နေထိုင်စား သောက် လာခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့။ ကုန်သည်လည်း တခြားလူတွေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ နေထိုင် စားသောက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကုန်သည်ဟာ တစ်ခုခုမပေးဘဲ တခြားလူဆီက ဘာကိုမှ မယူဘူးဆိုတာ မိတ်ဆွေသိတယ်မဟုတ်လား။ အလဲအလှယ် သဘောနဲ့ သူ့ပစ္စည်းကိုတော့ ပေးတာပဲ”

“အဲဒါကတော့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေရဲ့ လမ်းကြောင်းသဖွယ် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ လူတိုင်းယူကြတယ်။ လူတိုင်းပေးကြတယ်။ လူ့ဘဝကိုက အဲဒီသဘောအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း။ ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှမရှိရင် မိတ်ဆွေဘာကို ပေးမလဲ”

“လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်မှာရှိတာ ပေးကြတာပဲ။ စစ်သားက အာ အစွမ်းပေးတယ်။ ကုန်သည်က ကုန်ပစ္စည်းပေးတယ်။ ဆရာက ပညာပေး တယ်။ လယ်သမားက စပါးပေးတယ်။ တံငါက ငါးပေးတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေ ဘာပေးနိုင်သလဲ။ ပေးနိုင်လောက်အောင် ဘာကိုများ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားသလဲ”

“ကျုပ် စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တယ်။ ကျုပ် စောင့်ဆိုင်းတတ်တယ်။ ကျုပ် ဥပုသ်စောင့်တတ်တယ်”

“ဒါပဲလား”

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒါပါပဲ”

“အဲဒါတွေဟာ ဘာအသုံးကျသလဲ။ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ ဥပုသ်စောင့်တာ ဘာအသုံးကျသလဲ”

“အဲဒါ သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာဖြစ်တယ် သူဌေးကြီး။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူဟာ စားစရာဘာမျှမရှိရင် ဥပုသ်စောင့်တာဟာ သူ့အတွက် ပညာသားအပါဆုံး အလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ထုတ်ပြီးပြောရလျှင် တကယ်လို့သာ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဥပုသ်မစောင့်တတ်လို့ရှိရင် ဒီကနေ့ သူဌေးကြီးဆီမှာ ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီမှာဖြစ်စေ အလုပ်တစ်ခုခုကို မရှာဘဲ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းက သူ့ကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင်လုပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ်က သိဒ္ဓတ္ထဟာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်စွာနဲ့ စောင့်နေတတ်တယ်။ ပြာလောင်ခတ်မနေဘူး။ ချို့တဲ့မနေဘူး။ လိုမနေဘူး။ အချိန်အကြာကြီး ဆာလောင်ငတ်မွတ်ခြင်းကို တခြားဖယ်ထုတ်ထားနိုင်တယ်။ ဆာလောင်ငတ်မွတ်ခြင်းကို ရယ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းဟာ အင်မတန်အသုံးကျတဲ့ အရာဝတ္ထုဖြစ်တယ် သူဌေးကြီး”

“မိတ်ဆွေပြောတာ မှန်တယ် သမဏ။ ခဏနေပါဦး”

ကာမဆွာမိသည် အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ စာလိပ်တစ်ခုယူပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။ စာလိပ်ကို ဧည့်သည်အား လှမ်းပေးပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ အဲဒါ ဖတ်တတ်သလား”

သိဒ္ဓတ္ထသည် စာလိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစာလိပ်မှာ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်ဖြစ်သည်။ စာချုပ်တွင် ရေးသားပါရှိ

သည့် အရာများကို သိဒ္ဓတ္ထက ဖတ်ပြသည်။

“တော်တယ်။ တော်တယ်။ ဟောဒီစာရွက်ပေါ်မှာ မိတ်ဆွေ ရေးပြ နိုင်ရဲ့လား။”

ကာမဆွာမိသည် စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် မင်တံတစ်ချောင်း ပေးလိုက် ၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် စာရွက်ပေါ်မှာ တစ်ခုခုကိုရေးပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ကာမဆွာမိက ဖတ်ကြည့်သည်။ “ရေးခြင်းသည် ကောင်း၏။ စဉ်း စားဆင်ခြင်ခြင်းသည် ပို၍ကောင်း၏။ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ ဇွဲရှိခြင်းသည် ပို၍ကောင်း၏။”

ကုန်သည်ကြီးက ချီးကျူးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ကောင်းကောင်းရေးတတ်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးတိုင် ပင်စရာ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့အဖို့အတွက်တော့ မိတ် ဆွေကို ကျုပ်ရဲ့ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ပဲ ကျုပ်အိမ်မှာ တည်းခိုနေပါလို့ ကျုပ် ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပါတယ်။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ကုန်သည်ကြီး၏ ဖိတ် မန္တကပြုချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။ ကုန်သည်ကြီး၏အိမ်မှာပင် နေ လိုက်သည်။ အဝတ်အစားနှင့် ခြေနင်းဖိနပ်များ သူ့အတွက် အသင့်ဖြစ်လာ သည်။ အစေခံတစ်ယောက်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့အတွက် ရေချိုးဖို့ စီစဉ် ပေးသည်။ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်သူ့ကို အထက်တန်းကျသည့် အစားအစာများ ကျွေးသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သာ စားသည်။ အသားကိုလည်း မစားပေ။ အရက်ကိုလည်း မသောက်ပေ။

ကာမဆွာမိသည် သူ့ကိုအရောင်းအဝယ် အလုပ်ကိစ္စများနှင့် ပတ် သက်ပြီး ဆွေးနွေးပြောကြားသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကုန် လှောင်ရုံများကိုလည်းကောင်း၊ စာရင်းအင်းများကိုလည်းကောင်း ပြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အသစ်အဆန်းများကို များစွာသိရသည်။ မှတ်ရသည်။ များများနားထောင်ပြီး နည်းနည်းပြောသည်။ ထို့ပြင် ကမလာ သတိပေး ထားသော စကားကိုမှတ်ထားပြီး ကုန်သည်ကြီး၏ အောက်ကိုမူ မည်သည့် အခါမျှ မကျိုးပေ။ ကုန်သည်ကြီးအား တန်းတူရည်တူအဖြစ်နှင့် ဖြစ်စေ

သို့မဟုတ် တန်းတူရည်တူထက် သာသာထိုးထိုးအဖြစ်နှင့်ဖြစ်စေ ဆက်ဆံစေသည်။

ကာမဆွာမိသည် မိမိလုပ်ငန်းများကို အထူးသတိထားပြီး လုပ်ကိုင်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြောင့်ကြဗျာပါဒလည်း ကြီးလှသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထကမူ ယင်းအရာအားလုံးကို ကစားစရာမျှလောက်သာ အောက်မေ့၏။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ရာ စည်းကမ်း နည်းလမ်းများကို ကြိုးစားပြီး တတ်သိနားလည်အောင်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအရာများသည် သူ၏ စိတ်နှလုံးကိုမူ မလှုပ်မရှား မတက်ကြွစေခဲ့ပေ။

သူ့ဆရာ ကာမဆွာမိ၏ အလုပ်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်ခါတစ်ရံ တခြားထွက်ပြီး အချိန်အကြာကြီး နေရသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကမလာက သူ့ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်လျှင် မည်သည့်အချိန်၌မဆို ကမလာဆီသို့ အရောက်သွားသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်သွားသည်။ အဖိုးတန် ခြေနင်းဖိနပ်များကိုစီးသွားသည်။ မကြာမီပင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကိုလည်း ယူသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာ၏ ပညာရှိသော နှုတ်ခမ်းနိမ္မ များစွာသင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ကမလာ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောလက်သည် သူ့အား အရာများစွာ သင်ကြားပြသပေးသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်နှုပ်စားမျှသာ ရှိသေးသည်။ အချစ်၏ နက်ရာသို့ရောက်ရန် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အာသာတငမ်းငမ်းနှင့် ငုပ်လိုက်ဖို့ရန် စိတ်စောနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကမလာက အချစ်အတွက် စွန့်လွှတ်ပေးကမ်းမှု မရှိလျှင် အချစ်အရသာကို ခံစား၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အမူအရာဟူသမျှ၊ ပွေဖက်ထိတွေ့ခြင်းဟူသမျှ၊ အကြည့်ဟူသမျှ၊ ကိုယ်ကာယ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီမှန်သမျှ၌ အချစ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိကြောင်း၊ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်သည် နားလည်သဘောပေါက်သူအား အရသာပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်းတို့ကို သင်ကြားပြသပေးသည်။

ကမလာက ဤသို့လည်း သင်ကြားပြောပြသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးသည်

ချစ်ပြီးသည့်အခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေးစားမြတ်နိုးမှုမပြုဘဲ၊ တစ်ယောက်သည် အခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အနိုင်မရဘဲ မခွဲခွာသင့်။ ယင်းသို့မပြုလုပ်လျှင် ချစ်စိတ်ပြယ်သွားတတ်ပြီး အချစ်ကို အလွဲသုံးစား ပြုမှုလည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် လိမ္မာပါးနပ်သော ကချေသည် အလှပျိုနှင့်အတူ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည့် အချိန်နာရီများကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီးလျှင် ကမလာ၏ တပည့်ဖြစ်လာသည်။ ကမလာ၏ အချစ် ဖြစ်လာသည်။ ကမလာ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်လာသည်။ ကမလာ၏ အထံ၌ သာလျှင် သူ့ဘဝတန်ဖိုးရှိနေပြီး အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝလည်း ရှိနေသည်။ ကာမဆွာမိ၏ အလုပ်ကိစ္စများတွင်မူ သူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေ သည်။

ကုန်သည်ကြီးသည် အရေးကြီးသော စာလွှာများနှင့် အမှာစာများကို သိဒ္ဓတ္ထကိုသာလျှင် အရေးခိုင်းသည်။ အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သိဒ္ဓတ္ထနှင့် မကြာခဏ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။ ဆန်စပါး၊ သိုးမွေး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ သိဒ္ဓတ္ထ သည် ဘာမျှမသိ နားမလည်သော်လည်း သူ့ထက် တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေ ရ သည်။ သူ့ထက် သမာဓိရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ သူ့ထက်သာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကုန်သည်ကြီးသည် မကြာခင် သိရှိသွားသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောပြသည်။

“ဟောဒီ ဗြာဟ္မဏဟာ အောင်မြင်မယ့် ကုန်သည်တစ်ယောက် မ ဟုတ်ဘူး။ အောင်မြင်မယ့် ကုန်သည်တစ်ယောက်လည်း ဘယ်တော့မှ မ ဖြစ်ဘူး။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုမှာ စိတ်မှမဝင်စားဘဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှု အလိုလိုရောက်လာရတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိမျိုး သူ့မှာရှိတယ်။ အဲဒါဟာ မွေးနက္ခတ်ကောင်းတဲ့အတွက်ကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် ပဉ္စလက် အတတ်လား၊ သို့မဟုတ် သမဏတွေဆီက တတ်ထားတဲ့ အတတ်လား ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ သူကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုနဲ့ အမြဲတမ်းကစားနေ သလိုပဲ။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုက သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အရှင်သခင်မ ဖြစ်ဘူး။ သူ့အရုံးကို ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး။ ရုံးပေမယ့် ဘယ်တော့မှ

စိတ်မညစ်ဘူး”

မိတ်ဆွေက ကုန်သည်ကြီးကို အကြံပေးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သူလုပ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းထဲက သုံးပုံပုံ တစ်ပုံ အမြတ်သူ့ကိုပေးပါ။ သို့သော်လည်း တကယ်လို့အရှုံးပေါ်လျှင် အရှုံးကို လည်း သုံးပုံပုံ တစ်ပုံသူခံပေစေ။ အဲဒီနည်းအတိုင်းလုပ်ရင် ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားတဲ့အလုပ်မှာ သူပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာလိမ့်မယ်”

ကာမဆွာမိသည် မိတ်ဆွေအကြံပေးသည့်အတိုင်း စီစဉ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထကမူ ထူးခြားမလား။ အကယ်၍ အမြတ်ရလျှင် အေးအေး ဆေးဆေးပင် အမြတ်ကိုယူသည်။ ရှုံးလျှင်မူကား ရယ်ပြီး “ဒီတစ်ခါတော့ ရှုံးသွားပါကလား” ဟု ပြောသည်။

အမှန်စင်စစ် သိဒ္ဓတ္ထသည် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို စိတ်မဝင် စားပေ။ တစ်ခါက ဆန်အများအပြားဝယ်ရန်အတွက် ရွာတစ်ရွာသို့ ခရီး ထွက်သည်။ ထိုရွာသို့ သူရောက်သောအခါ ဆန်များကို အခြားကုန်သည် တစ်ဦးအား ရောင်းချပြီးနေပြီ။ သို့သော် ထိုရွာ၌ နေ့ရက်များစွာ ဆက်နေပြီး လယ်သမားများအား အလှူအတန်းပေးသည်။ ကလေးများအား ပိုက်ဆံ ပေးသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခုသို့လည်း တက်ရောက်သည်။ ထိုခရီး မှ ပြန်လာသောအခါ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။ ကာမဆွာမိသည် သိဒ္ဓတ္ထအား အချိန်နှင့်ပြန်မလာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ငွေနှင့်အချိန်ကို ဖြုန်းတီးပစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မာန်မဲကြိမ်းမောင်းသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ က ပြန်ပြောသည်။

“ဆူမနေပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ဆူတဲ့အတွက် ဘာမျှအောင်မြင်ထမြောက် တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ အရှုံးရှိရင် အရှုံးကို ကျုပ်ခံပါ့မယ်။ အခုတစ် ခေါက် ခရီးထွက်ရတာ ကျုပ်အများကြီးကျေနပ်တယ်။ ကျုပ်လူတွေအများ ကြီးနဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကလေးတွေ ကျုပ်ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ကြတယ်။ လယ်သမား များက သူတို့လယ် ကျုပ်ကိုပြတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကိုကုန်သည်လို့ မထင်ဘူး”

ကာမဆွာမိက စိတ်မပျဲတပျဲနှင့် ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

“အဲဒါတွေ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ကုန်သည်ပဲ။ မိတ်ဆွေ အပျော်ခရီးထွက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်အပျော်ခရီးထွက်တာ” သိဒ္ဓတ္ထ ရယ်လိုက်သည်။

“လူတွေအများကြီးနဲ့ အရပ်ဒေသများစွာနဲ့ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ အသိအကျွမ်းမဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရတဲ့ အရသာတို့၊ ယုံကြည်စိတ်ချမှုခံရတဲ့ အရသာတို့ကို ခံစားရတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်သာ ကာမဆွာမိဖြစ်ရင် ကျုပ်ဆန်ဝယ်မရတဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးပြီး ဟိုကချက်ချင်း ပြန်လာမှာပဲ။ အဲဒီလိုအခြေအနေဖြစ်ရင် အချိန်နဲ့ငွေဟာ မုချ အလဟဿ ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ကျုပ်အချိန်ကတော့ အများကြီးတန်ဖိုးရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်အများကြီးတတ်သိနားလည်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်အများကြီးပျော်ခဲ့တယ်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးစိတ်မြန်ကိုယ်မြန်မဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိကိုယ်လည်း မထိခိုက်ဘူး။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မထိခိုက်စေခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်အဲဒီရွာကို စပါးပေါ်တဲ့အခါ ဆန်စပါးဝယ်ဖို့အတွက်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အခြားကိစ္စနဲ့ဖြစ်စေ သွားရင် အဲဒီကလူတွေဟာ ကျုပ်ကို ခင်ခင်မင်မင်ရင်းရင်းနီးနီး ကြိုဆိုဧည့်ခံကြပေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် မလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အသာထားလိုက်ပါတော့။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ သိဒ္ဓတ္ထတစ်ယောက် ငါ့အကျိုးယုတ်အောင် လုပ်နေတယ်လို့ မိတ်ဆွေ ထင်မြင် ယူဆတဲ့တစ်နေ့ကျရင် ကောင်းတစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါ။ သိဒ္ဓတ္ထ သူ့လမ်းသူ သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိတော့ ကျုပ်တို့တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နေသွားကြပါစို့။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ထမင်းကို စားနေသည်။ ကာမဆွာမိ၏ ထမင်းကို စားနေသူဟူ၍ သိဒ္ဓတ္ထအား သိရှိနားလည်စေရန် ကာမဆွာမိ၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာလည်း သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားရသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ထမင်းကို စားနေသည်။ နောက်တစ်နည်းပြောရလျှင် လူအားလုံးသည် အခြား

ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ထမင်းကို စားနေကြသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း၏ ထမင်းကို စားနေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကာမဆွာမိ၏ ဒုက္ခကို မည်သည့်အခါမျှ ဂရုမထားပေ။ ကာမဆွာမိ၌ ဒုက္ခမျိုးစုံရှိသည်။ ကုန်ပစ္စည်းဝယ်လို့မရမည့် အရိပ်အယောင် တွေရသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ပေးထားသောကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုခု ဆုံးသွားသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ကြွေးတောင်း၍ မရသည့်အခါ၌လည်းကောင်း ယင်းအရာများမှာ ဒေါသဖြစ်စရာအကြောင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကာမဆွာမိသည် မည်သည့်အခါမျှ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အား နားချ၍ မရပေ။ တစ်ခါတွင် ကာမဆွာမိက သိဒ္ဓတ္ထဆီက သူများစွာ သင်ကြားတတ်မြောက်ပါသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီလို မလှောင်ပါနဲ့။ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆီက ငါးတစ်တောင်း ဈေးဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာတို့၊ ပိုက်ဆံချေးရင် အတိုးဘယ်လောက် ယူရတယ်ဆိုတာတို့ကို သင်ယူတတ်မြောက်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ ပညာတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေကာမဆွာမိ၊ ဘယ်လိုဆင်ခြင်စဉ်းစားရတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆီက မသင်ယူဘူး။ အဲဒါတော့ မိတ်ဆွေက ကျုပ်ဆီက သင်ယူရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် စင်စစ်အားဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းကို စိတ်မပါပေ။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းသည် သူ့အဖို့ ကမလာအား အသပြာကြေးငွေပေးနိုင်ရန်အတွက်သာလျှင် အသုံးကျသည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ပြုလုပ်သည့်အတွက် ကြေးငွေများကိုလည်း လိုသည်ထက်ပိုပြီးရရှိနေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ ကိုယ်ချင်းစာနာသော၊ စိတ်ပါဝင်စားသောအရာမှာ ပြည်သူလူထုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထု၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခများ၊ အပျော်အပါးများ၊ ရိုးရာအပြုအမူများကို သူ့အနေဖြင့် ဘာမျှမသိ။ ယင်းတို့သည် သူ့ထံမှ လ,ထက်ပင် ခရီးအလှမ်းဝေးလှသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် စကားပြောရသည်မှာ လွယ်ကူလှသော်လည်း၊ ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ်နေရသည်မှာ လွယ်ကူလှသော်လည်း၊ ဘယ်သူ့

ထံတွင်ဖြစ်ဖြစ် သင်ကြားဆည်းပူးရသည်မှာ လွယ်ကူလှသော်လည်း သူ့ကို လူအပေါင်းနှင့် ခွဲခွာထားသည့် အရာတစ်ခုရှိသည်ဟု သူ အတွေးပေါက် နေပေသည်။ ယင်းအရာမှာ သူ သမဏတစ်ဦးဖြစ်နေသည့်အကြောင်း ဖြစ် သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် လူအပေါင်းတို့အား ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ယင်းနေထိုင်နည်းကို သူ ချစ်လည်းချစ်သည်။ မုန်းလည်းမုန်း သည်။ လူအပေါင်းအား ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ကြေးငွေဥစ္စာ၊ တဒင်္ဂီမျှသော အပျော်အပါး၊ သေးနပ်သိမ်ဖျင်းသော ဂုဏ်သိက္ခာများအတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အဖို့ မှာမူ ယင်းအရာဝတ္ထုများသည် ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိဖြစ်နေသည်။ လူအပေါင်း တို့အား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငြူစူစောင်းမြောင်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသည်။ လူအပေါင်း တို့အား သမဏတစ်ဦးဦးအနေဖြင့်ရယ်သော ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးကို ခံရသဖြင့် တညည်းညည်းတညူညူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် သမဏ တစ်ဦးအနေဖြင့် သိပင်မသိသည့် ချို့တဲ့မှုများအတွက် လူတွေဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် လူအပေါင်းတို့ ယူလာသမျှ ပစ္စည်းကို လက်ခံသည်။ ကုန်သည်တစ်ဦးဦးက ပိုက်ဆံချည်ထည်ကို ရောင်းဖို့ယူလာလျှင်လည်း ကြိုဆိုသည်။ လူတစ်ယောက်ယောက် ကြွေးလာချေးလျှင်လည်း ဧည့်ခံ သည်။ သူတောင်းစားတစ်ဦးဦးက ဆင်းရဲပုံ၊ ချို့တဲ့ပုံကို တစ်နာရီလောက် ထိုင်ပြောနေလျှင်လည်း လက်ခံသည်။ သူတောင်းစား ဘယ်လိုဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ သမဏတစ်ဦးလောက်တော့ မဆင်းရဲပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဒေသရပ်ခြားမှ ရောက်လာကြသည့် ကုန်သည် သူ ကြွယ်တို့အား သူ့ဆံပင်ကို ရိတ်ပေးသည့် ဆတ္တာသည်ကို ဆက်ဆံခြင်း ထက် လည်းကောင်း၊ သူ့ငှက်ပျောသီးဝယ်ခိုက် သူ့ဆီက ပိုက်ဆံအလစ် သုတ်သွားတတ်သော ငှက်ပျောသီးသည်ကို ဆက်ဆံခြင်းထက် လည်း

ကောင်း ပိုပြီးထူးထူးခြားခြား မဆက်ဆံပေ။

အကယ်၍ ကာမဆွာမိက သူ့ဒုက္ခအကြောင်းကို ပြောလျှင် လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆူဆူပူပူ လုပ်လျှင်လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။ ကာမဆွာမိကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ ကာမဆွာမိအား နားလည်အောင် ကြိုးစားသည်။ လုပ်အပ်သည်ဟု ထင်ရသော နေရာများ၌ ကာမဆွာမိ၏ အကြံပေးချက် အချို့ကို လက်ခံသည်။ ထို့နောက် သူနှင့်စကားပြောဖို့ ရောက်လာသည့် တစ်ယောက်ယောက်ဘက် မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထထံသို့ လူပေါင်းများစွာ ရောက်လာကြသည်။ အချို့မှာ သူနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် ရောက်လာကြသည်။ အချို့မှာ သူ့ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားရန်အတွက် ရောက်လာကြသည်။ အချို့မှာ သူ့စကား ပြောသည်ကို နားထောင်ရန်အတွက် ရောက်လာကြသည်။ အချို့ကား သူ၏ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကို ဖော်ထုတ်ပြောပြရန်အတွက် ရောက်လာကြသည်။ အချို့ကား သူ၏အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ရန်အတွက် ရောက်လာကြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု ပြုသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးကမ်းသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ မှု အလိမ်ခံလိုက်သည်။ ယခင်အခါက ဘုရားသခင်အကြောင်း၊ ဗြဟ္မ အကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားခဲ့သလို လူအများ၏ ကိစ္စဝိစ္စများကို တွေးတောစဉ်းစားသည်။

ရံဖန်ရံခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ရှိသော နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ထိုအသံက တိတ်တဆိတ် သူ့ကိုသတိပေးသည်။ တိတ်တဆိတ် အပြစ်တင်သည်။ ထိုအသံကိုအလွယ်တကူမူ မကြားရပေ။ ထိုအခါ၌ ထူးဆန်းသောဘဝထဲ ရောက်နေရသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကစားခြင်းသက်သက်သာဖြစ်သော အလုပ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်နေရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပျော်ကာပါးကာဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကာမဂုဏ်အာရုံ အရသာကို သိရတွေ့ရသော်လည်း စစ်မှန်သောဘဝမှာ သူ့အနီးမှဖြတ်သွားပြီး သူနှင့်မထိတွေ့ဟူ၍လည်းကောင်း ရုတ်တရက် သ

တိရလောသည်။

မိမိ၏ ဘောလုံးနှင့်ကစားသော ကစားသမားကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့အလုပ်ကိစ္စများနှင့်ကစားသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများနှင့်ကစားသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများဆီက ရွှင်လန်းမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုကိုယူသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ စစ်မှန်သော နှလုံးနှင့်အတူတကွ၊ မိမိ၏ စစ်မှန်သော သဘာဝနှင့် အတူတကွ လူအပေါင်းတို့၏အလယ်တွင် ရှိမနေပေ။ သူ၏ စစ်မှန်သော အတ္တမကမူ အခြားနေရာတစ်နေရာ၌၊ ခရီးဝေးလှသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ လှည့်လည်နေသည်။ မမြင်ရ မသိရသည့်အသွင်ဖြင့် လှည့်လည်နေသည်။ သူ့ဘဝနှင့် ဘာမျှမဆိုင် ဘာမျှမပတ်သက်ပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်ခါတစ်ရံ ယင်းအတွေးများကို ထိတ်လန့်သည်။ လူအပေါင်းတို့၏ ကလေးသူငယ်ဆန်သည့် နေ့စဉ်ကိစ္စဝိစ္စများတွင် သူလည်းစိတ်ပါလက်ပါ ပါဝင်လိုသည်။ သူလည်း လူအပေါင်းတို့နှင့် အမှန်တကယ်ပင် ရောနှောပူးပေါင်းလိုသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် နေသည့်အစား သူလည်း လူအပေါင်းတို့၏ ဘဝမျိုးဖြင့် နေလိုသည်။ အာရုံခံစားလိုသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာပျိုထံ အချိန်မှန်မှန် အလည်သွားသည်။ အချစ်အတတ်ပညာကို သင်ယူသည်။ အခြားအရာများထက်ပိုပြီး ပေးခြင်းနှင့် ယူခြင်းတစ်သားတည်းဖြစ်သော အချစ်အတတ်ပညာကိုသင်ယူသည်။ ကမလာနှင့် စကားပြောသည်။ ကမလာထံမှ သင်ကြားသည်။ ကမလာအား အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ ကမလာထံမှ အကြံဉာဏ်ယူသည်။ ကမလာသည် ဂေါဝိန္ဒထက်ပိုပြီး သူ့ကို နားလည်သည်။ သဘောပေါက်သည်။ ကမလာသည် သူနှင့်ပိုပြီးတူသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာအား ပြောပြသည်။

“ကမလာ ကျုပ်နဲ့ တော်တော်တူတယ်။ ကမလာဟာ တခြားလူတွေနဲ့ တခြားစီပဲ။ ကမလာဟာ ကမလာသာဖြစ်တယ်။ တခြားဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး။ ကမလာ့အတွင်းမှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့၊ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို ကမလာဟာ ဘယ်အချိန်မဆို ပြန်ဆုတ်သွားနိုင်

တယ်။ ကမလာ မိမိကိုယ် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အဲဒီစွမ်းရည်သတ္တိကို လူတိုင်းလွယ်လင့်တကူ ရနိုင်ပေမယ့် အဲဒီ စွမ်းရည် သတ္တိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှားတယ်”

“လူတွေ အကုန်လုံး မပါးနပ်ကြဘူး” ကမလာက ပြောလိုက်လေ သည်။

“အဲဒါ ပါးနပ်တာနဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူး ကမလာ။ ကာမဆွာမိလည်း ကျုပ်လို ပါးနပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွင်းမှာ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့နေရာ မရှိဘူး ကလေးသူငယ်နဲ့တူတဲ့ တခြားလူတွေမှာ အဲဒီအတွင်းမြင့်မြတ်စင် ကြယ်မှုရှိတယ်ကမလာ။ လူပေါင်းများစွာဟာ လေထဲမှာ ကြွေလွင့်ဝဲပျံပြီး မြေကြီးပေါ်ကျသွားတဲ့ သစ်ရွက်ကြွေနဲ့ အင်မတန်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားတဲ့ လမ်းအတိုင်းသွားတဲ့ ကြယ်တာရာများနဲ့တူတဲ့ လူတချို့လည်း ရှိတယ်။ သူတို့ဆီကို လေလည်းမရောက်ဘူး။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်အတွင်းသန္တာန်မှာ လမ်းလည်းရှိတယ်။ လမ်းညွှန်လည်းရှိတယ်။ ကျုပ် အများအပြားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဲဒီပညာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးထဲက အဲဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ပြည့်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရလောက်တဲ့သူကတော့ တစ်ဦး တည်းရှိတယ်။ ကျုပ်သူ့ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ သူဟာ တခြားလူမဟုတ် ဘူး။ သူ့တရားဒေသနာကို ဟောကြားဖြန့်ချိနေတဲ့ ဂေါတမဗုဒ္ဓဖြစ်တယ်။ လုလင်ပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာဟာ နေ့တိုင်း သူ့တရားဒေသနာကို နာနေကြတယ်။ နာရီတိုင်း သူ့တရားဓမ္မကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့အားလုံး သစ်ရွက်ကြွေတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အတွင်းမှာ အသိ ပညာလည်း မရှိဘူး၊ လမ်းညွှန်လည်းမရှိဘူး”

ကမလာက သိဒ္ဓတ္ထကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂေါတမဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ပြောပြန်ပြီလား။ သမဏအတွေး၊ သမဏအသိတွေ ပေါ်လာပြန်ပြီထင်တယ်”

သိဒ္ဓတ္ထ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည်ချစ် တမ်းကစားကြသည်။ ကမလာနားလည်သော သုံးဆယ်၊ သို့မဟုတ် လေး ဆယ်မျှသော ကစားနည်းကို ကစားကြသည်။ ကမလာ၏ ကိုယ်ကာယ

သည် ကျားသစ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မုဆိုး၏ လေးကဲ့သို့လည်းကောင်း နွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းသည်။ သူ့ထံမှအချစ်ကို သင်ကြားသူမှန်သမျှ အရသာများစွာကို သင်ယူရရှိသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်များစွာကို သင်ယူရရှိသည်။ ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထနှင့်အတူ အချိန်အတန်ကြာမျှ ကစားနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကို ငြင်းဆန်ပစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထကို လွမ်းမိုးသွားအောင်လုပ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထကို အနိုင်ရအောင်လုပ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ လုံးဝအရှုံးပေးပြီး သူ့နံဘေးတွင် လဲကျသွားမှ ကမလာသည် သူ့ပညာစွမ်းကို အားရကျေနပ်သွားသည်။

ထိုနောက် ကချေသည်သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏အပေါ် ငုံ့ပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီးကြည့်နေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းကျခြင်း လွမ်းမိုးနေသော သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးကို ကြည့်နေသည်။

ကမလာက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မ တွေ့ရတဲ့အထဲမှာတော့ အတော်ဆုံးအချစ်ပဲ။ ရှင် တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး အင်အားကောင်းတယ်။ ပိုပြီးပျော့ပျောင်းတယ်။ ပိုပြီးစိတ်ဓါတ်သန်တယ် သိဒ္ဓတ္ထ။ ရှင် ကျွန်မအတတ်ပညာကို ကောင်းကောင်းတတ်မြောက်တယ်။ ကျွန်မကြီးလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် ရှင်နဲ့ သားတစ်ယောက်ရအောင်လုပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မချစ်တဲ့သိဒ္ဓတ္ထ၊ ရှင်က သာမဏတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို အမှန်တကယ်မချစ်ဘူး။ ရှင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သိဒ္ဓတ္ထက မပြောချင် ပြောချင်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လည်း ကမလာလိုပါပဲ။ ကမလာလည်း မချစ်ဘူးမဟုတ်လား။ နို့မဟုတ်ရင် ကမလာ အချစ်ကို အတတ်ပညာအနေနဲ့ ဘယ်မှာအသုံးချလို့ရမှာလဲ။ ကျုပ်တို့လိုလူတွေဟာ မချစ်တတ်ကြပါဘူး။ ရိုးရိုးလူတွေသာ ချစ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်တယ်”

လောကသံသရာ

သိဒ္ဓတ္ထသည် လောကီလူ့ဘောင်၌ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လောကီလူ့ဘောင်နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်နေပေ။ ပြင်းထန်သည့်၊ ခက်ခဲသည့် သမဏဘဝအဖြစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေစဉ်က ချိုးနှိမ်ဖျက်ဆီးထားသည့် သူ၏ဝါသနာဘာဂီများသည် တစ်ဖန်နိုးကြားထကြွလာကြသည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံနှင့် အာဏာတန်ခိုးတို့၏ အရသာများကို ခံစားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏စိတ်နှလုံးအတွင်း၌မူ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာအထိ သမဏအဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်ရှိနေသည်။ ပါးနပ်သော ကမလာသည် ထိုအချက်ကို ရိပ်စားမိသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ဘဝသည် အခါခပ်သိမ်းပင် စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း၊ စောင့်ဆိုင်းခြင်း၊ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်း အတတ်ပညာများ၏ ပဲ့ကိုင်မှုကို ခံနေရသည်။ ကမ္ဘာလောကအတွင်းရှိ လူများသည်၊ သာမန်ရိုးရိုးလူများသည် သူနှင့် စိမ်းနေကြတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်က ထိုသူများနှင့် တစ်ဘာသာစီဖြစ်နေသည့် အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားသည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အပြည့်အဝရှိနေသော သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်တွေလတွေ ကုန်ဆုံးကျော်လွှားသွားသည်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ လူရတတ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူပိုင်အိမ်ဂေဟာရှိသည်။ သူပိုင်အခြွေအရံ အလုပ်အကျွေးများရှိသည်။ မြို့ဆင်ခြေပုံး မြစ်ကမ်းဘေး၌ သူပိုင်ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိသည်။ လူအပေါင်းတို့က

သူ့ကိုလိုလားကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။ ငွေကြေးကိုလည်းကောင်း၊ အကြံ
ဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း အလိုရှိလျှင် လူတို့သည် သူ့ထံလာကြသည်။
သို့ရာတွင် သူ့တွင် ကမလာမှတစ်ပါး အခြားရင်းရင်းနှီးနှီးမိတ်ဆွေ မရှိပေ။

တစ်ချိန်တုန်းက လုလင်ဘဝ၌ သူ့သိရှိတွေ့ကြုံခဲ့သော တောက်
ပြောင်သည့် မြင့်မြတ်သည့် နိုးကြားမှုသည် ဂေါတမ၏တရားကို နာ
ကြားပြီး ဂေါဝိန္ဒနှင့် ခွဲခွာပြီးသည့်နောက် တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို
မျှော်လင့်ချက်သည် လမ်းညွှန်ဆရာနှင့် ဝါဒသဘောတရားတို့၏ အကူ
အညီမပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းရပ်တည်နေသည့် ဂုဏ်သိက္ခာသည်၊ မိမိအ
တွင်းမှ ဘုရားသခင်အသံကို နားထောင်လိုသည့် အာသာဆန္ဒသည် တ
ဖြည်းဖြည်း အမှတ်သညာမျှလောက်သာ ကျန်ရှိပြီးလျှင် ယခုအခါတွင်
ကွယ်ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

တစ်ခါတုန်းက အနီးတွင်ရှိခဲ့သော၊ သူ၏အတွင်း၌ ကျယ်လောင်
စွာမြည်ခဲ့သော စမ်းရေသံသည် ယခုအခါတွင် အဝေးသို့ရောက်သွားသော
ပဲ့တင်သံအဖြစ်မျှလောက်သာ ကြားရတော့သည်။ သို့ရာတွင် သမဏများ
ထံမှ သင်ယူခဲ့သော ဂေါတမထံမှ သင်ယူခဲ့သော၊ ဖခင်ထံမှ သင်ယူခဲ့သော
ဗြာဟ္မာများထံမှ သင်ယူခဲ့သော အရာများစွာကိုမူ သူ ယခုအထိ ထိန်းသိမ်း
ထားသည်။ ရိုးရိုးသားသား အနေအထိုင်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း၌ အရသာ
ခံမှု၊ တရားထိုင်သော အချိန်သမယ၊ အတ္တမနှင့် ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်
သော အသိဉာဏ်၊ ကိုယ်လည်းမဟုတ်၊ စိတ်လည်းမဟုတ်သော ထာဝရ
တည်မြဲသည့် အတ္တမနှင့်ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်သော အသိဉာဏ် ယင်း
အရာများအနက် များစွာကို မိမိထံ၌ ထိန်းသိမ်းထားတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

အချို့အရာများမှာမူ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေကြသည်။ အိုးထိန်း
သည်၏စက်သည် တစ်ခါလှည့်လိုက်လျှင် အချိန်အကြာကြီး လည်နေ
သည်။ ထိုနောက်တဖြည်းဖြည်း အလည်နေသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် အ
လည်ရပ်သွားသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း သမဏဘဝသည်လည်း၊ ဆင်ခြင်
စဉ်းစားခြင်းစက်သည်လည်း၊ ဉာဏ်ပဋိဘဏ်စက်သည်လည်း သိဒ္ဓတ္တ၏
အတ္တမထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ လည်နေသည်။ ယခုလည်း လည်နေတုန်း

ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် အရှိန်မမြန်တော့။ နှေးနေပြီ။

ဓာတ်အငွေသည် သေရမည့်ဆဲဆဲဖြစ်နေသော သစ်ပင်၏ပင်စည်ထဲဝင်ပြီး သစ်ပင်အား တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးပြီး ဆွေးမြည့်သွားအောင် လုပ်သကဲ့သို့ ကမ္ဘာလောကနှင့် လှုပ်ရှားထကြွမှု ကင်းမဲ့ခြင်းအဖြစ်သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အတ္တမတွင်းဝင်ပြီး သိဒ္ဓတ္တ၏ အတ္တမကို တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးအောင် ပြုလုပ်သည်။ ဝန်ပီနေအောင် ပြုလုပ်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းရီအောင် ပြုလုပ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ အိပ်ပျော်သွားအောင်ပြုလုပ်သည်။ အခြားတစ်ဖက်၌မူ သိဒ္ဓတ္တ၏ ဣန္ဒြေများသည် နိုးကြားထကြွလာကြသည်။ အမြောက်အမြား သင်ကြားတတ်မြောက်လာကြသည်။ အမြောက်အမြား တွေ့မြင်သိရှိလာကြသည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းကို မည်သို့လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ပြည်သူလူထုအပေါ် မိမိ၏ ဩဇာအာဏာ မည်သို့လွှမ်းမိုးသွားအောင် ပြုလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ မိန်းမများနှင့် မည်သို့ပျော်ပါးရမည်ဆိုသည်ကို သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဖို့လည်း သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ အစေခံကျေးကျွန်များအား အမိန့်ဩဇာပေးဖို့လည်း သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ရေမွှေးနံ့ကြိုင်ထုံထားသည့်ရေဖြင့် ရေချိုးဖို့လည်း သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် ကျကျနန ချက်ပြုတ်ထားသော အရသာရှိသည့် အစားအစာကို စားရမှန်းလည်း သိတတ်လာသည်။ သားငါးနှင့် ဟင်းမွှေးမဆလာ၊ အရသာရှိသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားရမှန်းလည်း သိတတ်လာသည်။ သူ့ကို နမောနမဲ့ ဖြစ်စေသည့် အရက်သေစာကိုလည်း သောက်ရမှန်း သိတတ်လာသည်။ ကြွေအံနှင့်စစ်တုရ် ကစားရမှန်းလည်း သိတတ်လာသည်။ ကချေသည်များ၏ အကကိုလည်း ကြည့်ရမှန်း သိတတ်လာသည်။ ဝေါဖြင့် သွားရမှန်း၊ လာရမှန်းလည်း သိတတ်လာသည်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ဖဲမွေရာများပေါ်တွင် အိပ်ရမှန်းလည်း သိတတ်လာသည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များထက် မြင့်သည်ဟူသောအသိ ဝင်နေ၏။ လူတို့၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကို အနည်းငယ် မနှစ်မြို့သည့် အမြင်ဖြင့်သာ အစဉ်သဖြင့် ကြည့်သည်။ ယင်းမနှစ်မြို့မှုသည် လောကီလူသားတို့အား တွေ့ရသည့်အခါ သမဏများအနေဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လေ့ ဖြစ်ပေါ်ထရှိသည့် ပြက်ရယ်ပြုခြင်းမျိုးနှင့် ရောနှော၍နေသည်။

အကယ်၍ ကာမဆွာမိသည် အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ကာမဆွာမိအား အခါခပ်သိမ်းပင် ပြက်ရယ်ပြုသည့် အသွင်မျိုးဖြင့်သာ အသိအမှတ်ပြုလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ကာလ၊ ရာသီဥတုကုန်ဆုံးကျော်လွန် လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းသည် မြတ်သည်၊ သာသည်ဟူသော အသိသည် မသိလိုက် မသိဘာသာ တဖြည်းဖြည်း တစစ ယုတ်လျော့လာခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထ၏ အထံ၌ ဥစ္စာပစ္စည်း တိုးပွားများပြားလာသည်နှင့်အမျှ ရိုးရိုးလူများ၏ အချို့သောထူးခြားချက်များ၊ အချို့သော ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာများ၊ အချို့သော ပျာလောင်ခတ်မှုများလည်း ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုသူများကို မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်သည် ထိုသူတို့နှင့် တူလာလေလေ၊ သူ၏ မနာလိုဝန်တိုစိတ် တိုးလာလေလေ ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့အား သူ့တွင်မရှိသော၊ ထိုသူတို့တွင်ရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့၏ ဘဝက အရေးတကြီးထားပြီး၊ အလေးအနက်ပြုပြီး ကုန်ဆုံးကျော်လွန်ခြင်းသဘော သုခနှင့်ဒုက္ခကို နက်ရှိုင်းစွာခံစားခြင်း၊ အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုသူတို့၏ အစဉ်မပြတ်ဖြစ်နေသော စိတ်ပူနေရသော်လည်း ချိုသောပျော်ရွှင်မှု ယင်းအရာများ သူ့တွင်မရှိဟူသောအသိ ပေါ်လာသည်။

ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ ကလေးငယ်များကိုလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငွေကြေးကိုလည်းကောင်း၊ အကြံအစည်ကိုလည်းကောင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကို လည်းကောင်း

အစဉ်ထာဝရ ချစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုသူတို့ထံမှ ယင်းကလေးဆန်သည့် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် မိုက်မဲခြင်းတို့ကို မသင်ယူပေ။ ထိုသူတို့ထံမှ သူသင်ယူသောအရာမှာ သူရုံ့မုန်းသည့် မနှစ်မြို့ဖွယ်အရာများသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ညဉ့်အချိန်တွင် အပျော်လွန်သွားသည်ဖြစ်၍ အအိပ်နောက်ကျ အိပ်ရာထနောက်ကျပြီး မအိမ်သာဖြစ်နေသည့် အခါများလည်း မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကာမဆွာမိက သူ၏အပူများ၊ ကြောင့်ကြမှုများဖြင့် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည့်အခါမျိုး၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် လည်းမခံနိုင်ဘဲ ဒေါသထွက်လာတတ်သည်။ ကြောအန်လောင်းကစားရာ၌ ရှုံးသောအခါ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်တတ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထ၏မျက်နှာသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မျက်နှာထက်ပိုပြီး ပါးနပ်မှုရှိတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရယ်တော့သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် သူဌေးသူကြွယ်များ၏ မျက်နှာများတွင်ရှိသည့် အရိပ်အယောင်များသည်၊ မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်ခြင်း၊ ချူချာခြင်း၊ ပြိုင်ငြင်ခြင်း၊ ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ ချစ်မေတ္တာကင်းမဲ့ခြင်းများသည် သူ့မျက်နှာတွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ စိတ်အနာသည် သူ၏အတွင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက်လာသည်။

အဖုံးအကွယ်တစ်ခုကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြူနှင်းပါးပါးကဲ့သို့ လည်းကောင်း နွမ်းလျခြင်းသည် သိဒ္ဓတ္ထအပေါ်တွင် လွှမ်းလာသည်။ ယင်း နွမ်းလျခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထူထဲလာသည်။ တစ်လထက်တစ်လ မည်းမှောင်လာသည်။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လေးလံလာသည်။

အဝတ်သစ်သည် အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ဟောင်းနွမ်းလာသည်။ အရောင်မှိန်လာသည်။ စွန်းထင်းလာသည်။ ညစ်ထေးလာသည်။ အနားဖုတ်လာသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ အမွှေးဖွာလာသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဂေါဝိန္ဒနှင့်ခွဲခွာပြီးနောက် အစပြုလာခဲ့သည့် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဘဝသစ်သည်

လည်း ရင့်ကျက်လာသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် နှစ်တွေ၊ လတွေ ကုန်ဆုံး
လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဘဝသည် အရောင်မှိန်လာသည်။ အ
တောက်နည်းလာသည်။ အစက်တွေ ဟိုနေရာ သည်နေရာ ထင်လာလိုက်၊
ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်လာသည်။ တပ်မက်ခြင်းကင်းမှု၊ တွယ်တာခြင်း
ကင်းမှုများ အစပျိုးလာသည်။

သိဒ္ဓတ္ထကိုယ်တိုင်ကမူ ထိုအရာများကို သတိမပြုမိပေ။ သတိပြုမိ
သောအရာမှာ တစ်ခါတုန်းက သူ့အား နိုးကြားစေခဲ့သော သူ၏အမြင်ဆုံး
အကောင်းဆုံးသော အချိန်သမယများ၌ သူ့အား လမ်းညွှန်လမ်းပြ ပြုလုပ်
ခဲ့သော ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည့် အတွင်းမှအသံသည် ယခုအခါတွင်
တိတ်ဆိတ်သွားပြီဟူသော အချက်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလောကက သိဒ္ဓတ္ထကို ဖမ်းစားထားသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း
တပ်မက်ခြင်း၊ မေ့လျော့ပေါ့တန်ခြင်းအပြင် သူ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အဖြစ်
အမှတ်ထားခဲ့သည့် အပြစ်အနာအဆာတို့သည် သူ့ကိုလွှမ်းမိုးနေကြသည်။
ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ် အာရုံတို့သည်လည်း သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်။
ယင်းအရာများသည် သူ့အတွက် ကစားနည်း မဟုတ်တော့။ ကစားစရာ
မဟုတ်တော့။ ယင်းအရာများသည် သံကြီးဖြစ်လာလေပြီ။ အနှောင်အဖွဲ့
ဖြစ်လာလေပြီ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကြွေအန်ကစားခြင်းမှတစ်ဆင့် ဤဆန်းကြယ်
ကောက်ကွေသည့် ဆင်ခြင်လျှောလမ်းသို့ လျှောက်လာလေပြီ။ ယခင်အခါ
က ရိုးရိုးလူများ၏ ဓလေ့ထုံးစံအနေဖြင့် အပျင်းပြေသဘောလောက်သာ
သူကစားခဲ့သော ကြွေအန်ကစားခြင်းကို သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့နှလုံးထဲတွင်
သမဏအဖြစ် မရှိတော့သည်မှ အစပြု၍ ကြေးငွေအသပြာနှင့် ရတနာများ
အတွက် သဲသဲမဲမဲ ဖိကစားလေတော့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခုအခါတွင် တကယ်ကြောက်စရာကောင်းသည့်
ကစားသမားကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ လောင်းကြေးမှာ အဆမတန်
မြင့်လှသည်။ များလှသည်ဖြစ်၍ သူနှင့် ကစားရသူမှာ မရှိသလောက်ပင်
ဖြစ်နေသည်။ ယခုအခါတွင် နှလုံးအတွင်းမှ စေ့ဆော်ချက်အရ ကစားနေ

သည်။ ရွံ့မုန်းဖွယ် ကြေးငွေအသပြာများကို သုံးဖြုန်းကစားပစ်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ရယူသည်။ ယင်းနည်းလမ်းထက်ပိုပြီး အခြားနည်းဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းကို ရွံ့မုန်းမှု၊ သူ့ဌေးသူကြွယ်များ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည့်အရာကို အော့နှလုံးနာမှုကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဖော်ပြနိုင်ပါဦးမည်လော။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ငွေကြေးများကို ကြောက်ခမန်းလိလိ ချ၍လောင်းသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အသပြာများကို အနိုင်ရရှိသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အသပြာများကို လွှင့်ပစ်သည်။ ကြေးငွေများစွာ ရှုံးသည်။ ရတနာများစွာရှုံးသည်။ အိမ်ဂေဟာရှုံးသည်။ တစ်ဖန်ပြန်နိုင်သည်။ တစ်ဖန်ပြန်ရှုံးသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ယင်းကဲ့သို့ စိတ်ပူပန်နေရမှုကို ချစ်သည်။ ကြွေအန်လောင်းကစားစဉ် သူတွေ့ကြုံရသော ထိတ်လန့်ဖွယ် စိတ်ပူပန်မှု၊ ကြောင့်ကြမှုကို သူမြတ်နိုးသည်။ ယင်းအသိ၊ ယင်းအတွေ့အကြုံကိုချစ်သည်။ ယင်းအသိ၊ ယင်းအတွေ့အကြုံကို အသစ်အသစ်ဖြစ်လာစေရန်၊ တိုးပွားလာစေရန်၊ အားရှိလာစေရန် အမြဲမပြတ် လုံ့လပြုနေသည်။ အကြောင်းမူကား တစ်ခုတည်းသော ယင်းအသိ၊ ယင်းအတွေ့အကြုံ၌သာလျှင် ပျော်ရွှင်မှုတစ်မျိုးကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားတတ်ကြမှုတစ်မျိုးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အသက်မရှိသော၊ အရသာမရှိသော ဘဝထဲမှ မြတ်သော၊ မြင့်သော ဘဝမျိုးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကြီးအကျယ်ရှုံးသည့် အကြိမ်တိုင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင်မူ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကြေးငွေဓနအသစ် ရရှိရေးအတွက် စီးပွားရှာပြန်သည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ကို ကြိုးစားပြုလုပ်သည်။ ရစရာကြေးများကို အတင်းတောင်းယူသည်။ အကြောင်းမူကား တစ်ဖန်ကစားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သုံးဖြုန်းပစ်လိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာအား မုန်းတီးရွံ့ရှာသည့်အဖြစ်ကို တစ်ဖန် ဖော်ပြလိုသည့်စိတ် ပြင်းပြနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခုအခါတွင် ကစား၍ရှုံးသောအခါ သည်းခံ၍ မနေ

နိုင်တော့ပေ။ ကြွေး ရုတ်တရက်မပေးနိုင်သူများအား စိတ်တိုလာသည်။ ဖုန်းတောင်းယာစကားများအား သနားကြင်နာသည့် ကရုဏာစိတ် သူ့နှလုံး သားတွင် မရှိတော့။ ဒုက္ခိတများ၊ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများအား ပေးကမ်း လှူဒါန်းလိုသည့်ဆန္ဒ၊ ငွေချေးလိုသည့် ဆန္ဒလည်း သူ့တွင်မရှိတော့။

ကြွေးအန်တစ်ခါပစ်၌ ငွေတစ်သောင်းလောင်းပြီး ရယ်နိုင်သော သိဒ္ဓတ္ထသည် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၌ ပိုပြီးခက်ထန်လာသည်။ ပိုပြီး ယုတ်ညံ့သေးသိမ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ ညဉ့် အချိန်တွင် ကြေးငွေအသပြာကို အိပ်မက်မက်နေသည်။ ယင်း စက်ဆုပ် ရှုံရှာဖွယ် ဆေးမိခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုးကြားလာသောအခါ၊ မိမိအိပ်ခန်း၏ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ကြေးမုံပြင်၌ထင်နေသော ရင့်လည်းရင့် အရုပ် လည်းဆိုးသော မျက်နှာရိပ်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၊ ဟိရိုဩတ္တပွစိတ်ပေါ် လာသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်ဖန်ပြေးပြန်သည်။ တစ်ဖန် အသစ်ဖြစ် သော အလောင်းအစား အားကစားဆီသို့ ပြေးပြန်သည်။ ကာမဂုဏ်အာရုံ ဆီသို့လည်းကောင်း၊ သေရည်သေရက်ဆီသို့လည်းကောင်း ပြေးပြန်သည်။ ထိုမှပြန်လာသောအခါ ဥစ္စာဓနကို ရှာဖွေစုဆောင်းပြန်သည်။ ယင်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် စက်ရဟတ်ထဲတွင်လည်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် ပွန်းပဲ့လာ သည်။ အိုမင်းယိုယွင်းလာသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျလာသည်။

ထိုအချိန်၌ အိပ်မက်တစ်ခုက သူ့အား အတိတ်ကိုသတိရစေသည်။ ကမလာ၏ မွေလျော်ဖွယ်ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကမလာနှင့်အတူ သူရှိနေသည်။ သူတို့သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်ပြီး စကား ပြောနေကြသည်။ ကမလာသည် လေးလေးနက်နက် စကားပြောနေသည်။ သူ့စကားလုံးများ၏ နောက်ဆွယ်၌ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ပန်းလျခြင်းများ ကွယ်ဝှက်နေကြသည်။ ကမလာက သိဒ္ဓတ္ထအား ဂေါတမအကြောင်း မေး မြန်းနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထထံမှ ကြားရသည်မှာ မရောင့်ရဲမတင်းတိမ် ဖြစ်နေ သည်။ ဂေါတမ၏ မျက်လုံးတော်က ဘယ်လောက်ကြည်လင်တောက်ပ သည်။ မျက်နှာတော်ကဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းသည်။ လှပသည်။ အပြုံးက ဘယ်လောက် ကရုဏာတရားလွှမ်းမိုးနေသည်။ အမူအရာဟူသမျှ ဘယ်

လောက ငြိမ်းချမ်းမှုရှိနေသည်ဆိုတာကို ကမလာသည် ထပ်ခါထပ်ခါ နားထောင်ချင်သည့်အာသာ ရှိနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာအား ဂေါတမ ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြောဆိုနေရသည်။ ကမလာက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မဝေးလှတဲ့ တစ်နေ့သောအခါမှာ ကျွန်မလည်း အဲဒီ ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့် ဖြစ်လာကောင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ဗုဒ္ဓကို ကျွန်မဥယျာဉ် လှူဒါန်းမယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့တရား ဒေသနာတော်အတွင်းမှာ မှီခိုလဲလျောင်းမယ်”

သို့ရာတွင် အပြီးသတ်၌မူ ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထအား မြူဆွယ်လိုက်လေသည်။ ဖမ်းစားလိုက်လေသည်။ ချစ်တမ်းကစားရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထအား အားမလို အားမရ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်မှာ ပျက်ပြယ်သွားသော ယင်းအရသာမှ နောက်ဆုံးပိတ်ချိုသော အစက်ကိုပင်လျှင် တစ်ဖန်ထပ်ပြီး စုပ်ယူချင်သည့်ဆန္ဒ ပေါ်နေဟန်တူသည်။

အာသာရမက်နှင့် သေခြင်းသည် မည်မျှလောက် နီးကပ်သော ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ဆိုသည့်အချက်ကို သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခုအကြိမ်လောက် ဘယ်တုန်းကမှ မရှင်းလင်း မပြတ်သားခဲ့ဘူးပေ။ ကမလာ၏ ဘေးတွင် လဲလျောင်းနေပြီး ကမလာ၏ မျက်နှာသည် သူ၏မျက်နှာနှင့် ကပ်နေ၏။ ကမလာ၏ မျက်စိအောက်ဘက်နှင့် ကမလာ၏ ပါးစပ်ထောင့်အနီး၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ညှိုးငယ်ခြင်း အမှတ်လက္ခဏာကို တွေ့ရသည်။ ထင်ရှားပြတ်သားသော အတွန်များ၊ အကြောင်းများ ထင်နေသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို သတိရစေသည့် အမှတ်လက္ခဏာ ပေါ်နေသည်။

အသက်လေးဆယ်ထဲ ဝင်လာပြီဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထကိုယ်တိုင်သည် ပင်လျှင် သူ၏နက်မှောင်သော ဆံပင်များထဲတွင် ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ ဆံပင်များ ဖြူစင်ပြုလာပြီဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကမလာ၏ လှပသောမျက်နှာ၌ နှမ်းလျှခြင်းပေါ်နေသည်။ ယင်းနှမ်းလျှခြင်းသည် သုခနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အဆုံးမရှိ ရှည်လျားလှသော ဘဝခရီးတစ်လျှောက် အဆက်မပြတ် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နွမ်းလျခြင်းနှင့် ဇရာ၏နိဒါန်းသည် ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ မဖြစ်သည့် ကွယ်ဝှက်သောအသွင်ဖြင့် ပေါ်နေသည်။ ဘဝ၏ဇရာပိုင်းကို ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သေခြင်းကို ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ခြင်းသည် လည်းကောင်း မသိမသာ ပေါ်နေသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာထံမှ ခွဲခွာလာခဲ့သည်။ သူ၏ နှလုံး၌ စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် လျှို့ဝှက်သော ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ခြင်း လွမ်းနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုညအဖို့ အိမ်၌ ကချေသည်များနှင့် လည်းကောင်း၊ သေရည်သေရက်နှင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ချိန်လုံး ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ မိမိ၏အပေါင်းအဖော်များထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သည် ဟူ၍လည်း မိမိကိုယ်ကို ကြိုးစားပြီး ထင်မှတ်ယူနေရသည်။ အမှန်မှာ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ရာသို့ဝင်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား ပျံ့လွင့်နေသည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စို့လာသည်။ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေသည်။ ကြိုးစားပြီး အိပ်သော်လည်း အိပ်၍မပျော်။ သူ၏နှလုံးသည် ဝေဒနာအပြည့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုဝေဒနာကို ငြီးငွေ့နေသည်။

အရသာမရှိသည့် အရက်ကို သောက်ရသည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ချိုသာလွန်းပြီး သဘာဝမကျသည့် တူရိယာသံကို နားထောင်ရသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ကချေသည်တို့၏ ချိုလွန်းနေသော အပြုံးကိုတွေ့ရသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ကချေသည်တို့၏ ဆံပင်နှင့် ရင်သားတို့မှ ထွက်နေသည့် မွှေးလွန်းနေသော အနံ့ကို ရှူရှိုက်ရသည့်အခါ၌ လည်းကောင်း ငြီးငွေ့သကဲ့သို့ ငြီးငွေ့နေသည်။ အခြားသောအရာများထက် သူ့ကိုယ်ကိုသူ ပိုပြီး ငြီးငွေ့နေသည်။ သူ၏ မွှေးကြိုင်နေသော ဆံပင်ကို ငြီးငွေ့နေသည်။ သူ၏ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ကို ငြီးငွေ့နေသည်။ သူ၏ ပျော့အိန်းညံ့သော အရေပြားကို ငြီးငွေ့နေသည်။

အရက်အသောက်လွန်သော လူသည် ဒုက္ခခံပြီး အန်ပစ်လိုက်မှ

နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသကဲ့သို့ လျှပ်ပေါ်နေသော လူသည် ယင်းကြောက်မက်ဖွယ် ကာမဂုဏ် အာရုံ လှိုင်းဂယက်ထဲမှ၊ ယင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ဘဝ၏ အမူအကျင့်များမှ မိမိကိုယ်ကို လွတ်မြောက်သွားအောင် ပြုလုပ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နံနက်မိုးလင်းပြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ အိပ်ရာကနိုးပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် အချိန်ကျမှ သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်မှေးအိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုအတွင်း အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်နေသည်။

ကမလာ၏အိမ်၌ ရွှေလှောင်ချိုင့်ငယ် တစ်ခုထဲတွင်ထားသော သီချင်းဆိုတတ်သည့် ငှက်ငယ်တစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုငှက်အကြောင်းကို သိဒ္ဓတ္ထ အိပ်မက်မက်နေသည်။ များသောအားဖြင့် နံနက်အချိန်တွင် သီချင်းဆိုလေ့ဆိုထရှိသော ထိုငှက်ငယ်ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို မကြားရပေ။ ထိုအချင်းအရာကို တွေ့ရသည့်အခါ အံ့အားသင့်သွားပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် လှောင်ချိုင့်အနီးသွားပြီး အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်သည်။ ငှက်ငယ်ကလေးသည် သေဆုံးနေပြီး ငှက်ငယ်ကလေး၏ကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တောင့်တင်းနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုငှက်ငယ်ကလေးကို လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ အပြင်သို့ထုတ်ပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှ လက်ဖြင့်ကိုင်ထားသည်။ ထို့နောက် လမ်းပေါ်လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထ တထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ မိမိကိုယ်တွင်ရှိသည့် ကောင်းသော၊ အဖိုးတန်သော အရာဝတ္ထုအားလုံးကို ထိုငှက်နှင့်အတူတကွ လွင့်ပစ်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ သူ၏နှလုံးသည် နာကျင်ခံခက် ဖြစ်နေသည်။

အိပ်မက်မှ နိုးကြားလာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် အချည်းနီး အလဟဿ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အချိန်တွေ ဖြုန်းပစ်နေသည်။ အရေးကြီးသော၊ အကျိုးရှိသော၊ တန်ဖိုးရှိသော မည်သည့်အရာ မိမိထံ၌ ကျန်ခဲ့သနည်း။ ကမ်းပါးတွင် ရပ်နေသော သင်္ဘောပျက်သကဲ့သို့ မိမိသည် တစ်ကိုယ်တည်းရပ်နေရသည်။ ယင်းသို့ တွေးမိသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် စိတ်လက်မကြည်မသာဖြင့် ဥယျာဉ်သို့သွားသည်။

ဥယျာဉ်တွင်း ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်တံခါးပိတ်ပြီးလျှင် သရက်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ နှလုံးထဲတွင် ကြောက်ခြင်းနှင့် သေခြင်းဟူသော အသိတရားဝင်ရောက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း အတိတ်က အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်လိုက်သည်။ မှတ်မိသမျှ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်ဘဝ၏ စောစောပိုင်းလောက်ကစပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ထဲက လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိသည် မည်သည့်အချိန်အခါတုန်းက အစစ်အမှန် ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသနည်း။ မည်သည့်အချိန်အခါတုန်းက စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်မှုကို တွေ့ကြုံသိမြင်ခဲ့ဖူးသနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထသည် စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်မှုကို အကြိမ်များစွာပင် တွေ့ကြုံသိမြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူငယ်ဘဝ ဗြာဟ္မဏကြီးများ၏ အချီးမွမ်းကို ခံခဲ့ရသော အခါကလည်းကောင်း၊ ကျောင်းနေဖက်များထက် ပညာအရာတွင် အပြတ်အသတ် သာလွန်သွားခဲ့သည့်အခါကလည်းကောင်း၊ ပညာရှင်များအား စောဒကတက်ပြီး မြင့်မြတ်သောတရားစာများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရွတ်ဆိုပြခဲ့သောအခါကလည်းကောင်း ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် နှလုံးသားအတွင်း၌ “သင်၏မျက်မှောက်၌ လမ်းစပေါ်နေသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရန် သင့်ကိုခေါ်နေသည်။ နတ်ဒေဝတာများက သင့်ကို စောင့်နေကြသည်”ဟူသော အသိတရားပေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင်တစ်ဖန် လုလင်ဘဝက သူ၏တက်ကြွနေသော ရည်မှန်းချက်သည် သူ့အားဘဝတူ သုတေသီအုပ်စုအတွင်းသို့ တစ်ခါတစ်ရံတွန်းပို့ပြီး ဘဝတူသုတေသီအုပ်စုတွင်းမှ တစ်ခါတစ်ရံ ဖယ်ထုတ်သည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏများ၏ အဆုံးအမ ဥပဒေသများကို သိရှိနားလည်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ အသစ်အသစ် ဆည်းပူးရရှိသည့် အသိပညာတိုင်းက မွတ်သိပ်မှုအသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ၏မွတ်သိပ်မှုများအလယ်၌၊ သူ၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများအလယ်၌ သူသည် “ရှေ့သို့ရှေ့သို့ သွားလော့။ ဤကား သင်၏လမ်းဖြစ်သည်” ဟူသောအသိ ပေါ်လာသည်။

အိမ်ကထွက်ခွာပြီး သမဏဘဝ ရောက်သွားသည့်အချိန်က သိဒ္ဓတ္ထသည် ယင်းအသံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် သမဏဘဝကို စွန့်ပြီး ဗုဒ္ဓ၏အထံသို့ သွားခဲ့သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓကိုစွန့်ခွာပြီး မသိအပ်၊ မသိရသည့်လမ်းသို့ လှမ်းခဲ့သည့်အခါ၌လည်းကောင်း သူ၏ နှလုံးတွင်း၌ ယင်းအသံကိုသာလျှင် ကြားခဲ့ရသည်။ ယင်းအသံကို ကြားခဲ့ရသည်မှာ၊ အမြင့်တစ်နေရာသို့ တက်ခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီနည်း။ သူ၏လမ်းသည် ဘယ်လောက်အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့သနည်း။ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သနည်း။

မြင့်မြတ်သော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုကို မရရှိဘဲနှင့်၊ မွတ်သိပ်ခြင်း တစ်ခုခု မရှိဘဲနှင့်၊ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုခုကို မရရှိဘဲနှင့် သေးနပ်သိမ်ဖျင်းသည့် အာရုံကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး ယင်း၌လည်း စစ်မှန်သော ကျေနပ်မှု တစ်ခုခုကိုမူ မရရှိဘဲ သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်တွေ လတွေ ဘယ်လောက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်လာခဲ့သနည်း။ ယင်းအချက်ကို မသိဘဲနှင့် ဤ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကာလကြာမြင့်စွာ ထိုထိုသူများကဲ့သို့ဖြစ်ရန်၊ ထိုထိုကလေးသူငယ်များကဲ့သို့ဖြစ်ရန် တောင့်တခဲ့သည်။ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ဘဝသည် ယင်းတို့၏ဘဝထက် ဘယ်လောက်ပိုပြီး ဆင်းရဲခဲ့သနည်း။ ချို့တဲ့ခဲ့သနည်း။ အကြောင်းမူကား ယင်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့၏ ဝမ်းနည်းခြင်းသည် သူ၏ဝမ်းနည်းခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကာမဆွာမိကဲ့သို့သော လူတို့၏လောကသည် သူ့အတွက် အခါခပ်သိမ်းပင် လူအများ ပွဲကြည့်အနေဖြင့် ကြည့်ရုံကြည့်သော ကစားခြင်း တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ ကခြင်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ အသောခန်းပြဇာတ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကမလာသည်သာလျှင် သူ၏ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် တန်ဖိုးရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကမလာသည်လည်း ယခင်အတိုင်း ရှိပါသလော။ ယခုသူသည် ကမလာကို အလိုရှိသေးသလော။ ကမလာကလည်း သူ့ကို အလိုရှိသေးသလော။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အဆုံးမရှိသည့် ကစားခြင်းတစ်ခု

ကို ကစားနေကြသည် မဟုတ်လော။ ထိုကစားခြင်းကို အစဉ်တစိုက် ကစားသွားဖို့လိုသလော။ မလိုပေ။ ထိုကစားခြင်း၏ အမည်မှာ သံသရာဟုခေါ်သည်။ ကလေးသူငယ်များအတွက် ကစားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် ဆယ်ကြိမ်လောက်ကစားက အရသာတွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်သည့် ကစားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆက်မပြတ် ကစားခြင်းဖြင့် အရသာတွေ့နေနိုင်ပါမည်လော။

ကစားခြင်းအဆုံးသတ်ပြီး နောက်ထပ်မကစားနိုင်တော့ဟု သိဒ္ဓတ္ထသဘောပေါက်သွားသည်။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ရှိသောအရာမှာ သေဆုံးသွားပြီဟူသော အသိတရား ဝင်လာသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်နေ့လုံး သရက်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဖခင်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ ဂေါဝိန္ဒအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ ကာမဆွာမိ လုပ်ရန်အတွက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ကို သူ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။

မိုးချုပ်လာသည်အထိ ထိုနေရာ၌ပင် ထိုင်နေသည်။ မိုးပေါ် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြယ်တာရာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ “ငါသည် ဤနေရာ၌ ကိုယ့်ဥယျာဉ်ထဲရှိ ကိုယ့်သရက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတာပါကလား”ဟု စဉ်းစားသည်။ အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်သည်။ ယင်းအတွေးမှာ လိုအပ်ပါသလော။ သင့်လျော်မှန်ကန်ပါသလော။ သရက်ပင်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ဥယျာဉ်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟူသော အသိကို မိမိနှလုံးထဲတွင် နေရာပေးခြင်းသည် မိုက်မဲလှသည့် အရာမျှသာ မဟုတ်ပါလော။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုအတွေးကိုလည်း အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်လေပြီ။ ထိုအတွေးသည်လည်း သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ ပျောက်ကွယ်သေဆုံးသွားလေပြီ။ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သရက်ပင်နှင့် ဥယျာဉ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့အဖို့ ဘာကိုမျှ မစားမသောက်ရသေးသည်ဖြစ်၍ အပြင်းအထန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။ မြို့ထဲတွင်ရှိသော မိမိ၏ အိမ်ဂေဟာကို သတိရလာသည်။ မိမိ၏အခန်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ

၏အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်အပြည့်နှင့် ထမင်းပွဲကိုလည်းကောင်း သတိရလာသည်။ မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယင်းအရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုည၌ပင် သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ၏ဥယျာဉ်နှင့်မြို့မှ ထွက်သွားသည်မှာ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မလာတော့ပေ။ ဓားပြများ၏ လက်ထဲရောက်သွားသည် အထင်ရှိသဖြင့် ကာမဆွာမိသည် သိဒ္ဓတ္ထအား နေ့ရက်အတန်ကြာမျှ စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့သည်။ ကမလာကမူ ကြိုးစားပမ်းစား မရှာခဲ့ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထတစ်ယောက်ပျောက်သွားပြီဟူသောသတင်းကို ကြားရစဉ်ကလည်း ကမလာသည် အနည်းငယ်မျှ အံ့ဩခြင်းမဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူအမြဲမပြတ် မျှော်လင့်မှန်းဆနေခဲ့သည်မဟုတ်လော။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏတစ်ဦးမဟုတ်လော။ အိမ်ခြေအတည်တကျမရှိသည့် ခရီးသွားတစ်ဦးမျှသာ မဟုတ်လော။ သူတို့နှစ်ဦး နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံချိန်၌ ကမလာသည် ယင်းအချက်ကို ယခင်ယခင်အခါများကထက် ပိုပြီးတွေ့မိသည်။ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရသဖြင့် စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရသည့်အထဲက ကမလာသည် ထိုနောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် သိဒ္ဓတ္ထအား ရင်ချင်းကပ်ပြီး ပွေဖက်လိုက်ရသည်ကို လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်မှုကို နှလုံးသည်းပွတ်ကြားမှ လက်ခံလိုက်ရသည်ကိုလည်းကောင်း ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

သိဒ္ဓတ္ထပျောက်သွားပြီဟူသောသတင်းကို ကြားရသည့်အခါ ကမလာသည် ရွှေလှောင်အိမ်ဖြင့်ထားသော သီချင်းဆိုငှက်ရှိရာ ပြတင်းပေါက်သို့ ကပ်သွားသည်။ လှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် လှောင်အိမ်ထဲမှ ငှက်ငယ်ကို ထုတ်ယူပြီးလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှ အစပြုပြီး ကမလာသည် ဧည့်သည်များကို လက်မခံတော့ဘဲ အိမ်တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ နေ့ရက်အတန်ကြာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံမှု၏ အကျိုးအာနိသင်အဖြစ် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာပြီဟု ကမလာသိရှိလာသည်။

မြစ်ကမ်းပါး၌

သိဒ္ဓတ္ထသည် မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးသော တောထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။ တစ်ခုတည်းကိုသာလျှင် သူနားလည်သည်။ ထိုတစ်ခုတည်းမှာ နောက်ကြောင်းပြန်၍မဖြစ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကာလအထိ အချိန်ကုန်လွန်လာခဲ့သော မိမိဘဝကို ပြန်ပြောင်းသတိရရုံမျှဖြင့်ပင် ငြီးငွေ့လာသည်။ ထိုသီချင်းဆိုငှက်သည် သေဆုံးသွားသည်။ ထိုငှက်သေဆုံးခြင်းကို အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်မက်ခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုငှက်သေဆုံးခြင်းသည် သူ၏နှလုံးထဲတွင် ရှိနေသောငှက်သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သံသရာစက်ရဟတ်ထဲတွင် သူဖမ်းမိနေခဲ့သည်။ လေးဘက်လေးတန်မှ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ သေခြင်းကိုသာလျှင် သူဆွဲငင်ယူခဲ့သည်။ ရေမပြည့်မချင်း ရေကိုစုပ်ယူသော ပင်လယ်ရေမြို့ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ၏အတွင်း၌ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ သေခြင်းများ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အား ရောင့်ရဲမှု၊ နှစ်သိမ့်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှု ပေးနိုင်သည့် အရာဝတ္ထုဟူ၍ ကမ္ဘာလောက၌ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အတိတ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ငြိမ်းအေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သေဆုံးပစ်လိုက်ချင်သည်။ အကယ်၍သာ မိုးကြိုးတစ်ချက် သူ့ကိုထိလျှင်၊ အကယ်၍သာ ကျားတစ်ကောင်လာပြီး သူ့ကိုကိုက်လိုက်လျှင်၊ အကယ်၍သာ သူ့ကို သတိမေ့လျော့စေသော မထ၊သော အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် အိပ်ပျော်စေသည့် အရက် သို့မဟုတ် အဆိပ်သာရှိခဲ့လျှင်။ သူ့ကိုယ်သူ

မစွန်းထင်း မပေကျန်ခဲ့ဖူးသည့် အညစ်အကြေးမျိုးဟူ၍ ရှိသေးသလော။ သူမကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသော အပြစ် သို့မဟုတ် မိုက်မဲမှုဟူ၍ ကျန်ရှိသေးသလော။ သူတာဝန်မရှိသည့် သူ့နှလုံးပေါ်တွင် စွန်းထင်းနေသော အမည်းစက်၊ အမည်းကွက်ဟူ၍ ရှိသေးသလော။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် အသက်ရှင်နေရန် ဖြစ်နိုင်ဦးမည်လော။ ထွက်သက်ဝင်သက် ခဏခဏရှုရန် ဖြစ်နိုင်ဦးမည်လော။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ရန်၊ တစ်ဖန်စားသောက်ရန်၊ တစ်ဖန်မိန်းမများနှင့် အတူအိပ်ရန် ဖြစ်နိုင်ဦးမည်လော။ ယင်းစက်ရဟတ်သည် သူ့အတွက် မကုန်ခန်း၊ မပြီးဆုံးတော့ပြီလော။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တောအတွင်းရှိ ရှည်လျားလှသော မြစ်ကမ်းပါးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ထိုမြစ်မှာ သူငယ်စဉ်က ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ထံမှ လာသည့်အခါ ကူးတို့သမားတစ်ဦး သူ့ကို တစ်ဖက်ကမ်း လိုက်ပို့သည့်မြစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမြစ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းပါးတွင် မရပ်ချင် ရပ်ချင်နှင့် ရပ်လိုက်သည်။ မောပန်းခြင်းနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည်။ အဘယ်မည်သော အကြောင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားမည်နည်း။ မည်သည့်နေရာသို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သွားမည်နည်း။ နောက်ထပ် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိတော့ပေ။ ဤရှုပ်ထွေးလှသော အိပ်မက်တစ်ခုလုံးကို အဆုံးသတ်ပစ်ရန်မှတစ်ပါး၊ ဤပုပ်သိုးနေသော သေရည်ကို ထွေးပစ်ရန်မှတစ်ပါး၊ ဤဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားရလှသည့် ဘဝကို အပြီးသတ်လိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာမျှ မရှိတော့ပေ။

မြစ်ကမ်းပါး၌ အုန်းပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုအုန်းပင်ကို မှီပြီး ရပ်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုန်းပင်ကို ပတ်ထားသည်။ သူ့အောက်ဘက်ရှိ စီးနေသော စိမ်းလဲ့လဲ့ရေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရေကို ကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ရေနက်ထဲ နှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒပေါ်လာသည်။ ရေ၌ရှိသော အေးလွန်းလှသည့် ဆိတ်သုဉ်းခြင်းသည် သူ့နှလုံးအတွင်း၌ရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ဆိတ်သုဉ်းခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ မှန်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခုအခါတွင် အဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ မိမိကိုယ်

ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရန်မှတစ်ပါး၊ မိမိဘဝ၏ အောင်မြင်မှုမရှိသော ပုံစံ အနေအထားကို ဖျက်ဆီးပြီး နတ်ဒေဝတာများ ပြက်ရယ်ပြုနိုင်အောင် လွှင့် ပစ်လိုက်ရန်မှတစ်ပါး တခြားဘာမျှ မရှိတော့ပေ။ ယခုအခါတွင် တစ်ခု တည်းသော အလုပ်ကိုသာလျှင် သူပြုလုပ်လိုသည်။ ထိုအလုပ်မှာ သူမုန်း တီးရွံ့ရှာနေသော ပုံစံအနေအထားကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်လိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ငါးများက သူ့ကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းပေစွ။ ဤခွေးနှင့်တူသော သိဒ္ဓတ္ထသည်၊ ဤအရူးသည်၊ ဤစက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ် ပုပ်သိုးနံ့စော်နေသော ကိုယ်ကာယသည်၊ ဤတန်ခိုးရှိန်စော်မဲ့ပြီး အသုံးမ တည့်ဖြစ်နေသည့် ဝိညာဉ်သည် ဘာအသုံးကျတော့မည်နည်း။ ငါးများနှင့် မိကျောင်းများသည် သူ့ကိုဘာကြောင့် မစားပစ်ကြသေးသနည်း။ ဘီလူး သဘက်များက သူ့ကိုဘာကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြဲမပစ်ကြ သေးသနည်း။

ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာနေမျက်နှာထားဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် ရေထဲငုံ ကြည့်လိုက်သည်။ ရေထဲ၌ပေါ်နေသော သူ့မျက်နှာအရိပ်ကို တွေ့မြင်ရ သည်။ မိမိမျက်နှာအပေါ်၌ ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ မြစ်ထဲ ခေါင်း ငိုက်စိုက် ထိုးကျသွားစေရန် အုန်းပင်ကိုပတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီးလျှင် သေမင်းဆီသို့ တိုးသွားသည်။

ထိုခဏ၌ မိမိနှလုံး၏ ဝေးလံလှသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဆီမှ မိမိ၏ မောပန်းလှသောဘဝ၏ အတိတ်ကာလဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ယင်းမှာ စကားလုံးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ငါထာဗန္ဓ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးကို စိတ်ကူးတွေ တောမနေဘဲနှင့် မပြတ်မသား ရွတ်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ဗြာဟ္မဏတို့ ရှိခိုးဆု တောင်းခြင်း၏ အစနှင့်အဆုံးဖြစ်သော 'ဥါ' ဟူသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ 'ဥါ' ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ငိုက် မျဉ်းသောဝိညာဉ်သည် ရုတ်တရက်နိုးလာပြီး မိမိအပြုအမူ၏ မိုက်မဲပုံကို သတိရသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မိမိ ဤအဆင့်သို့အထိ ရောက်ရှိလာ

ပါပကောလား။ သေခြင်းကို ရှာဖွေရလောက်အောင်ပင် ဆုံးရှုံးခဲ့ပါပကော
 လား။ နဝတိမ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပါပကောလား။ အဆင်ခြင်အစဉ်းစား လက်
 လွတ်ခဲ့ပါပကောလား။ ယင်းအလိုဆန္ဒသည်၊ ယင်းကလေးဆန်သည့် အလို
 ဆန္ဒသည် မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖျက်ဆီးပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာမှီးရန်အ
 တွက် သူ၏အတွင်း၌ သန်မာကြီးထွားလာခဲ့သည်။ မကြာသေးသော ကာ
 လက ဆင်းရဲဒုက္ခဟူသမျှ၊ စိတ်ပျက်ခြင်းဟူသမျှ၊ အားလျှော့ခြင်း ဟူသမျှ
 သည် သူ့အား 'ဥုံ'ကို ကြားရပြီး မိမိ၏ ယုတ်မာမှုနှင့်ပြစ်မှုကို သိရှိသွား
 သည့်အခါလောက် မထိခိုက်စေခဲ့ပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် 'ဥုံ'ဟူ၍ စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ဗြဟ္မာကို
 သတိရလာသည်။ ဘဝ၏ မပျက်စီး၊ မယိုယွင်းခြင်း သဘောကို မြင်ယောင်
 လာသည်။ မေ့နေသော အရာအားလုံးကို သတိရလာသည်။ လောက၏
 အပြင်ဘက်က အရာများကို၊ ကောင်းကင်ဘုံက အရာများကို စိတ်ထဲတွင်
 မြင်လာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအရာများသည် တစ်ခဏမျှသာခံသည်။ လျှပ်တစ်
 ပြက်မျှသာ ကြာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အုန်းပင်ရင်းတွင် ပင်ပန်းနွမ်းလျ
 သဖြင့် ခွေပျော့လဲကျသွားသည်။ 'ဥုံ'ဟူ၍ ညည်းညူပြီးလျှင် အုန်းပင်အမြစ်
 ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ၏ အိပ်ပျော်ခြင်းသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရှိလှသည်။ အိပ်
 မက်ဟူ၍ မြင်မက်ခြင်းမရှိ။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်မပျော်သည်မှာ အချိန်ကာလ
 ကြာမြင့်လှပေပြီ။ နာရီအတန်ကြာမျှ အိပ်ပျော်ပြီးနောက် အိပ်ရာကနိုးသော
 အခါ ဆယ်နှစ်လောက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားပြီဟု မှတ်ထင်အောက်မေ့
 နေ၏။ ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသောရေသံကို ကြားနေရသည်။ သူ ဘယ်
 နေရာ ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်အရာက သူ့ကို ထိုနေရာ
 သို့ ခေါ်လာသည်ကိုလည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထမသိပေ။ အပေါ်မော့ကြည့်
 လိုက်သည်။ မိမိ၏ ဦးခေါင်းအပေါ်၌ သစ်ပင်များနှင့် ကောင်းကင်ပြင်ကို
 တွေ့ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။ သူဘယ်နေရာ ရောက်ရှိလာသည်ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ထိုနေရာသို့ သူမည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊

သတိရလာသည်။ ထိုနေရာ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒပေါ်
 လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထတွေးတောမိသည်။ အတိတ်သည် သူ့အဖို့ အဖုံးတစ်ခု
 ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်သည့်အရာ ဖြစ်သွားပြီ။ အလွန်တရာဝေးခဲ့ပြီ။
 အနည်းငယ်မျှ အရေးပါ အရာရောက်ခြင်းမရှိတော့။ သူ၏ ယခင်ကဘဝ
 သည် (အသိတရားဝင်ရောက်လာသည့် ပထမဦးဆုံးခဏ၌ သူ၏ကုန်လွန်
 ခဲ့ပြီးသောဘဝသည် သူ့အဖို့ ရှေးအတိတ်က ဘဝတစ်ခုနှင့်တူနေသည်။
 သူ၏ ယခုအတ္တ၏ ရှေးယခင်က ဘဝတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။) အပြီးသတ်
 သွားပြီ။

ထိုယခင်က ဘဝသည် အလွန်တရာ နှလုံးနာဖွယ်၊ ဒေါသဖြစ်ဖွယ်
 ကောင်းလှသဖြင့် အဆုံးသတ်ပစ်ရန် လိုလားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်
 မြင့်မြတ်သော 'ဥုံ' ဟူသော စကားလုံးကို နှုတ်ဖြင့်ဆောင်ယူပြီး မြစ်ကမ်း
 ဘေး ဤအုန်းပင်အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် အိပ်ပျော်သွား
 သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ လူသစ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ကမ္ဘာလောကကြီးအား
 ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဥုံ' ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရွတ်ဆိုနေမိပြန်သည်။ 'ဥုံ' ကို
 ရွတ်ဆိုရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ အိပ်ပျော်နေသည့် တစ်ချိန်လုံးသည်
 'ဥုံ' ကိုလေးနက်စွာ ရှည်ရှည်လျားလျား ရွတ်ဆိုနေခြင်းဖြစ်၏ဟူ၍
 လည်းကောင်း၊ 'ဥုံ' ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဥုံ'
 အတွင်း၌ နစ်မြုပ်နေခြင်းဖြစ်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမည်နာမ မရှိသော
 လောက၏ အပြင်ဘက်ကဖြစ်သော 'ဥုံ' ကို ရွတ်ဆိုနေခြင်းဖြစ်၏ဟူ၍
 လည်းကောင်း ထင်မြင်နေမိသည်။

ယင်းအိပ်ပျော်ခြင်းသည် ဘယ်လောက်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အိပ်
 ပျော်ခြင်းဖြစ်သနည်း။ မည်သည့်အခါက အိပ်ပျော်ခြင်းမှ ယခုလောက်သို့
 အား မလန်းဆန်းစေခဲ့ပေ။ အား မသစ်စေခဲ့ပေ။ မနုပျိုစေခဲ့ပေ။ မိမိအမှတ်
 တကယ်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းများ ဖြစ်မည်လော။ နစ်မြုပ်သွားပြီး အသိ
 တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းများ ဖြစ်မည်လော မဟုတ်ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထ
 သည် သူ့ကိုယ်သူ မှတ်မိသွားသည်။ မိမိလက်၊ မိမိခြေ၊ မိမိအိပ်သည်
 နေရာ၊ မိမိနှလုံး၌ တည်ရှိသော သိဒ္ဓတ္ထ၊ မိမိစိတ်၊ မိမိကိုယ် အားလုံးက

သတိရလာသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ အသစ် ဖြစ်သွား
ပြီ။ ထူးဆန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထူးခြားစွာနိုးလာသည်။ ရွှင်လန်း
ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းအပြည့်ဖြင့် နိုးလာသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထထိုင်လိုက်သောအခါ ဖန်ရည်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ
ထားသော ဦးပြည်းရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ ထိုရဟန်းသည် အတွေး
အခေါ် သမားကြီးတစ်ဦး၏ အသွင်ဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ
သည် ဆံပင်နှင့်မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ရှင်းနေသည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကြည့်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တခြားလူမဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓအား ကိုးကွယ်
လဲလျောင်းရာအဖြစ် ခံယူသွားခဲ့သော သူ့ သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒဖြစ်နေမှန်း
သိသွားသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်မကြည့်တော့ပေ။ ဂေါဝိန္ဒလည်း
အရွယ်ထောင့်လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်နှာ၌ကား ယခင်လက္ခဏာ
ဟောင်းများဖြစ်ကြသည့် စိတ်အားထက်သန်ခြင်း၊ သစ္စာစောင့်သိခြင်း၊
တက်ကြွခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်းများ ပေါ်ထင်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ဂေါ
ဝိန္ဒ၏ ကြည့်ပုံ၊ ရှုပ်ပုံကို တွေ့ရသောအခါ ဂေါဝိန္ဒ သူ့ကို မမှတ်မိဟု သိဒ္ဓတ္ထ
သိရှိသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ နိုးလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဂေါဝိန္ဒ ဝမ်းသာ
သွားသည်။ သူ့ကို မသိသော်လည်း သူ့အနီးကို ဂေါဝိန္ဒ ထိုင်စောင့်နေသည်
မှာ အချိန်အတန်ကြာပြီ ဖြစ်ပုံရသည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စကား စလိုက်သည်။

“ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မိတ်ဆွေ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်
ရောက်လာသလဲ”

ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေ အိပ်ပျော်နေတယ်။ မြေတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ကျက်
စားနေတဲ့ အခုလိုနေရာမျိုးမှာ အိပ်ဖို့မတော်ဘူး။ ကျုပ် ဂေါတမဗုဒ္ဓ သကျ
မှန်ရဲ့ တပည့်သာဝကတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သီတင်းသုံးဖော်အချို့နဲ့ ဒေသစာရီ
ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေ ဒီအန္တရာယ်မကင်းတဲ့ နေရာမှာ အိပ်ပျော်
နေတာတွေ့လို့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ကြိုးစားပြီးနှိုးတယ်။ မိတ်ဆွေနှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ် ကျုပ် သီတင်းသုံးဖော်များ

နောက်က ချန်နေခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေအနားမှာ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အိပ်ပျော်သွားသလို ထင်မှတ်ရတယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျလွန်းတဲ့အတွက် ကျုပ်မိတ်ဆွေအနားမှာ တာဝန်ကျေကျေ စောင့်မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေအခုနိုးလာပြီ။ ကျုပ် ကျုပ်သီတင်းသုံးဖော်တွေကိုမိအောင် လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း စောင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမဏ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်သာဝကများဟာ တကယ်တမ်း မေတ္တာကရုဏာ ရှေ့ထားကြပါတယ်။ အခုတော့မိတ်ဆွေ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားနိုင်ပါပြီ”

“ကျုပ် သွားမယ်။ မိတ်ဆွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမဏ”

ဂေါဝိန္ဒသည် ဦးညွတ်ပြီးလျှင် “သွားတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ သွားတော့ ဂေါဝိန္ဒ”

ရဟန်းသည် အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“တဆိတ် မေးစမ်းပါရစေ။ မိတ်ဆွေ ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ်လိုလှ သိပါသလဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက ရယ်လိုက်၏။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ ငါ မင်းကို မင့်ဖခင်အိမ်မှာ နေကတည်းက သိတယ်။ ဗြာဟ္မဏစာသင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်ကတည်းက သိတယ်။ မင်း ယူပူဇော်ပသတဲ့ အချိန်ကတည်းက သိတယ်။ သမဏတွေနဲ့ အတူနေတဲ့ အချိန်ကတည်းက သိတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်သာဝကအဖြစ် ခံယူပြီး ဇေတဝန်ဥယျာဉ်မှာ နေကတည်းက သိတယ်”

ဂေါဝိန္ဒက အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း သိဒ္ဓတ္ထမဟုတ်လား။ အခု ငါ မင်းကို မှတ်မိပြီ။ ငါ မင်းကိုဘယ် ဖြစ်လို့ ဗြုန်းခနဲ မမှတ်မိသလဲဆိုတာ ငါနားမလည်ဘူး။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် သိဒ္ဓတ္ထ။ ငါ မင်းကို ပြန်ပြီးတွေ့ရတဲ့အတွက် အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်”

“ငါလည်း မင်းကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီးတွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း မင်း ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။ ငါ အစောင့်အရှောက် မလိုပေမယ့် မင်းကို တစ်ခါထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေ၊ အခု မင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ငါ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ ငါတို့ ရဟန်းတွေဟာ မိုးဥတုကာလ ဝါတွင်းအခါမှတစ်ပါး အခါခပ်သိမ်း လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေတယ်။ ငါတို့ဟာ အမြဲမပြတ် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာနေကြတယ်။ ဝိနည်းစည်းမျဉ်းအရ နေထိုင်ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓတရားဒေသနာကို ဟောကြားဖြန့်ဖြူးကြတယ်။ ဆွမ်းခံကြတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်သွားကြတယ်။ အစဉ်မပြတ် အဲဒီအတိုင်းပဲ။ မင်းကကော ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ သိဒ္ဓတ္ထ”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“ငါလည်းမင်းတို့နဲ့ အတူတူပဲ မိတ်ဆွေ။ ငါလည်း ဘယ်ကိုမှ သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ ဓမ္မခရီးကို သွားနေတဲ့လူဖြစ်တယ်”

“ဓမ္မခရီးကို သွားနေတယ်လို့ မင်းပြောတယ်။ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော် သိဒ္ဓတ္ထ။ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဓမ္မခရီးသည်နဲ့ မတူဘူး။ မင်းဟာ သူဌေးသူကြွယ်တွေလို အဝတ်အစား ဆင်ယင်ထားတယ်။ ခေတ်ဆန်တဲ့ လူတွေလို ဖိနပ်စီးထားတယ်။ ပြီးတော့ အမွှေးနံ့တွေ ကြိုင်နေတဲ့ မင်းဆံပင်ကလည်း ဓမ္မခရီးသည်ရဲ့ ဆံပင်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်းဆံပင်က သမဏတွေရဲ့ ဆံပင်နဲ့မှ မတူပဲ”

“မင်း အကဲခတ်တာ မှန်ပါတယ် မိတ်ဆွေ။ မင်းဟာ စူးရှတဲ့မျက်လုံးနဲ့ အားလုံးကိုမြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ သမဏဖြစ်တယ်လို့မှ မပြောဘဲ။ ငါ ဓမ္မခရီးကို သွားနေတာလို့ပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ အမှန်သားပဲ”

“မင်း ဓမ္မခရီးကို သွားနေတယ်ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအဝတ်အစားနဲ့၊ အဲဒီလိုဖိနပ်နဲ့၊ အဲဒီလိုဆံပင်နဲ့ ဓမ္မခရီးကို သွားတဲ့လူဟာ အင်မ

တန်မှနည်းတယ်။ နှစ်ရှည်လများ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ ငါဟာ အဲဒီလို ဓမ္မခရီးသည်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ငါ မင်းပြောတာ ယုံတယ် ဂေါဝီနွဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ ဒီလိုအဝတ် အစား၊ ဒီလိုဖိနပ်၊ ဒီလိုဆံပင်မျိုးနဲ့ ဓမ္မခရီးကို သွားတဲ့ခရီးသည်ကို မင်း တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေ သတိပြုပါ။ မြင်မြင်ရသမျှ လောကကြီးဟာ တာရှည်မခံဘူး။ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အဝတ်အစားပုံစံ၊ ငါတို့ရဲ့ ဆံပင်ပုံစံတွေဟာလည်း ပြောင်းလဲနေတယ်။ ငါတို့ရဲ့ဆံပင်နဲ့ ငါတို့ရဲ့ကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်တိုင်ကိုက တည်မြဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲပြီးသားနေတယ်။ မင်း အကဲခတ်မိတာ မှန်ပါတယ်။ ငါ သူဌေးသူကြွယ်တွေဝတ်တဲ့ အဝတ် အစားကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတယ်။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအဝတ်တွေကို ဝတ်ထားရသလဲဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ လူ့လောကထဲက ခေတ်မီပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ငါ ဆံပင်ဘာ ကြောင့်ထားရသလဲဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင် လူ့လောကထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက အခုဘာလဲ သိဒ္ဓတ္ထ”

“ငါ မသိဘူး။ မင်းလောက် ငါလည်း နည်းနည်းပဲ သိတာပဲ။ ငါအခု လမ်းပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ ခရီးသည်ဖြစ်တယ်။ ငါ တစ်ခါက သူဌေးသူကြွယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု မဟုတ်တော့ဘူး။ နက်ဖြန်ခါကျရင် ငါ ဘာဖြစ် မယ်ဆိုတာလည်း ငါ မသိဘူး”

“မင်း ကိုယ့်စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလာခဲ့သလား”

“ငါက စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလာခဲ့သလား”

“ငါက စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားသလား၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာက ငါ့ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားသလားဆိုတာတော့ ငါအတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ လောကရဲ့ စက်ရဟတ်က အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့လည်နေ တယ် ဂေါဝီနွဲ့။ ဗြာဟ္မဏဖြစ်ခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အခုဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။ သမဏဖြစ်ခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အခုဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။ သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ် ခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အခုဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။ အမြဲတည်မနေတဲ့ အနိစ္စတရား

တွေဟာ လျင်မြန်စွာပဲ ပြောင်းလဲနေကြတယ် ဂေါဝိန္ဒ။ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

အချိန်အတန်ကြာမျှ ဂေါဝိန္ဒသည် မိမိ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းအား သံသယမကင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်။ ထို့နောက် အဆင့်အတန်းမြင့်သူတစ်ဦးဦးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုသည့် နည်းမျိုးဖြင့်သိဒ္ဓတ္ထအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးလျှင် မိမိခရီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည်။ သစ္စာရှိသော၊ ကြောင့်ကြပူပန်တတ်သော ဂေါဝိန္ဒကို ချစ်ခင်တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌၊ ထိုလျှမ်းလျှမ်းတောက် အချိန်၌ ‘ဥုံ’ ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုအံ့ဩဖွယ် အိပ်ပျော်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်ပြီးနောက် တစ်ယောက်ယောက်သောသူကို သို့မဟုတ် တစ်ခုခုသော အရာကို သူ့အနေဖြင့် မချစ်ဘဲ နေ၍ ရနိုင်ပါဦးမည်လော။ ယင်းသည်ပင်လျှင် သူ့အိပ်ပျော်စဉ် သူ့အပေါ်တွင် အစွမ်းပြခဲ့သော ပဉ္စလက်တန်ခိုး ဖြစ်သည်။ သူ့အတွင်းတွင် ‘ဥုံ’ ရှိနေသည်။ သူ အရာဝတ္ထုဟူသမျှကို ချစ်သည်။ သူ မြင်မြင်သမျှ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို ရွှင်ပြုံးသောနှလုံးဖြင့် ချစ်သည်။ ယခင်က ဘာကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ မဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကို သူရှင်းလင်းပြတ်သားသွားသလိုလို ရှိလာသည်။ ဘယ်အရာကိုမျှ သို့မဟုတ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ သူမချစ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထွက်ခွာသွားသောရဟန်းအား ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ အိပ်ပျော်ခြင်းသည် သူ့အား အားရှိစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက်တိတိ ဘာကိုမျှမစားရ၊ မသောက်ရသောကြောင့် အပြင်းအထန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖယ်ရှားဖျောက်ဖျက်ထား၍ရသည့် အချိန်သမယမှာလည်း ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားလေပြီ။ ဒုက္ခရောက်နေသော်လည်း အရယ်မပျက်ဘဲ တစ်ချိန်ကအကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ တစ်ခါတုန်းက ကမလာအားမြင့်မြတ်သည့် အတတ်သုံးမျိုးကို တတ်ကြောင်း သူ ဝင့်ကြွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအတတ်သုံးမျိုးမှာ ဥပုသ်စောင့်

ခြင်း၊ စောင့်ဆိုင်းခြင်း၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအရာများသည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ၏သတ္တိဖြစ်ကြသည်။ သူ၏စွမ်းအားဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ ခိုင်ခံ့သောတောင်ငှားဖြစ်ကြသည်။ သူ၏လှလင်ဘဝ အပတ်တကုတ် လုံ့လစိုက်ထုတ်ခဲ့ရသော နှစ်များအတွင်း သူတတ်မြောက်ခဲ့သောအရာမှာ ယင်းအတတ်သုံးမျိုးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုအရာများကို ဆုံးရှုံးလက်လွတ်သွားခဲ့လေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥပုသ်စောင့်ခြင်းကိုလည်း မပိုင်တော့ပေ။ စောင့်ဆိုင်းခြင်းကိုလည်း မပိုင်တော့ပေ။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းကိုလည်း မပိုင်တော့ပေ။ ထိုအရာများကို စက်ဆုပ်ဖွယ်အရာများနှင့် ဖလှယ်ခဲ့သည်။ ယာယီဖြစ်သည့်အရာများနှင့် ဖလှယ်ခဲ့သည်။ ကာမဂုဏ်အာရုံများနှင့် ဖလှယ်ခဲ့သည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် ဘဝနှင့်လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်လည်းကောင်း ဖလှယ်ခဲ့သည်။ ဆန်းကြယ်သည့် လမ်းခရီးကို သိဒ္ဓတ္ထ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် အမှန်တကယ်ပင် သာမန်လူရိုးရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဟု အထင်ရှိနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစားကြည့် မလွယ်ကူကြောင်းတွေ့ရသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကို အတင်းစဉ်းစားအကြည့်ခိုင်းသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုယာယီ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် ငါ့ထံမှ တစ်ဖန် ဖယ်ကြဉ်သွားကြပြန်လေပြီ။ ငါသည် နေမင်း၏အောက်၌ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်တုန်းသကဲ့သို့ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ရပ်ရပြန်လေပြီ။ ငါ့ပစ္စည်းဘာမျှမရှိ။ ငါဘာကိုမျှမသိ။ ငါဘာကိုမျှမပိုင်ဆိုင်။ ငါဘာကိုမျှမတတ်။ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်သည့်အရာနည်း။ ငါလှလင်အရွယ် မဟုတ်တော့သည့်အချိန်၌၊ ငါ့ဆံဖြူလာပြီ ဖြစ်သည့်အချိန်၌၊ ငါ့အားအင်တွေ ကုန်ခန်းစပြုလာပြီ ဖြစ်သည့်အချိန်၌ ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ အစက ပြန်ကောက်နေရသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။

မှန်သည်။ သိဒ္ဓတ္တ၏ ကံကြမ္မာသည် ဆန်းကြယ်လှပေစွာတကား။ နောက်
 သို့ ပြန်ဆုတ်နေသည်။ ကမ္ဘာလောက၌ ဘာမျှမပိုင်သူ၊ ဘာမျှနားမလည်
 သူ လုံးချင်းအဖြစ်ဖြင့် တစ်ဖန်ရပ်ရပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း
 အတွက် ဝမ်းမနည်း။ ရယ်တောင်ရယ်ချင်သေးသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း
 ရယ်ချင်သည်။ ဤထူးဆန်းလှသည့် မိုက်မဲလှသော ကမ္ဘာလောကကြီးကို
 လည်း ရယ်ချင်သည်။

မင်းနှင့်အတူ အရာဝတ္ထုများသည် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်နေကြသည်။
 သိဒ္ဓတ္တသည် သူ့ဟာသူပြောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း
 ပြောစဉ် သူ့မျက်လုံးသည် မြစ်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ မြစ်နဒီလည်း အသံ
 ချိုသာစွာကျူးရင့်ပြီး နောက်ဘက်သို့ အဆက်မပြတ် စီးနေသည်ကို သိဒ္ဓတ္တ
 မြင်ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သူ့အား ထူးထူးခြားခြား နှစ်သိမ့်ပျော်
 ရွှင်စေသည်။ မြစ်နဒီအား တက်ကြွသောနှလုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်လိုက်၏။ ဤ
 မြစ်သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပရိစ္ဆေဒပေါင်းများစွာအလွန်က သူ့ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် နှစ်မြုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါက်လာခဲ့သည့်မြစ် မဟုတ်ဘူး
 လော။ သို့မဟုတ် ထိုကဲ့သို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးသည့် မြစ်မဟုတ်လော။

မိမိ၏ဘဝသည် ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်လှလေသနည်းဟု
 သိဒ္ဓတ္တ တွေးတောကြည့်သည်။ ဆန်းကြယ်လှသည့် လမ်းမများပေါ်မှ ငါ
 လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်အရွယ်တုန်းက နတ်ဒေဝတာများ၊ ယဇ်ပူဇော်
 ခြင်းများနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ လုလင်အရွယ်ရောက်သောအခါ သမဏ
 များနှင့်အတူ တရားဘာဝနာများ ပွားများအားထုတ်ခဲ့သည်။

ငါသည် ဗြဟ္မာကို ရှာမှီးခဲ့သည်။ အတ္တမ၌ရှိသော အဆုံးအစမရှိသည့်
 နိစ္စထာဝရကို ကိုးစားမြတ်နိုးခဲ့သည်။ လုလင်တစ်ယောက်၏ အဖြစ်ဖြင့်
 စိတ်နှလုံးစင်ကြယ်ရေးကို စိတ်ပါဝင်စားခဲ့သည်။ တောအတွင်းနေခဲ့သည်။
 အပူကိုလည်းကောင်း၊ အအေးကိုလည်းကောင်း ခံခဲ့သည်။ ဥပုသ်စောင့်သုံး
 နည်းကို ငါ သင်ကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ငါသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာများကို တအံ့တ
 ဩ ကြားနာရသည်။ အသိပညာသည်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာလောက၏

ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှုသည် လည်းကောင်း၊ ငါ၏အတွင်း၌ မိမိ၏သွေး
ကဲ့သို့ပင် လည်နေသည်ဟု ငါသိမြင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ငါ့အနေဖြင့်
ဗုဒ္ဓနှင့်မဟာအသိပညာကိုလည်း မစွန့်ခွာဘဲ နေ၍မရအောင် ဖြစ်လာခဲ့
သည်။

ကမလာနှင့် ကာမဆွာမိတို့ထံသို့ ငါသွားခဲ့သည်။ ကမလာဆီမှ
အချစ်အရသာ ခံစားနည်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဆွာမိဆီမှ ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်နည်းကိုလည်းကောင်း သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ငါငွေ
ကို စုခဲ့သည်။ ငွေကိုရေလို ဖြန်းခဲ့သည်။ အစာအာဟာရ၌ အရသာခံနည်း
ကို သင်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ ဣန္ဒြေတို့ကို ထက်မြက်အားရှိစေသည့် နည်းကို
လည်း သင်ခဲ့သည်။

မိမိ၏ အသိဉာဏ်ကို လုံးပါး ပါးသွားစေရန်အတွက် ထိုနည်းအ
တိုင်း နှစ်ရှည်လများ ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်သည့်စွမ်းရည်
ပျက်စီးဆုံးပါးသွားစေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ အရာဝတ္ထုများ၏ ပေါင်း
စည်းဆက်စပ်နေမှုအကြောင်းကို မေ့လျော့သွားစေရန်အတွက် လည်း
ကောင်း နှစ်ရှည်လများ ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စနှင့် ချွတ်ချော်တိမ်းမှားသော လမ်းများ
ကိုဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီး ငါသည် လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ သူငယ်တစ်
ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အတွေးအခေါ်သမား
တစ်ဦးအဖြစ်မှ သာမန်ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်
မဟုတ်လော။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဤလမ်းစဉ်သည် ကောင်းသောလမ်းစဉ်ဖြစ်
သည်။ ငါ၏ သန္တာန်အတွင်းရှိ ငှက်သည် မသေသေးပေ။ သို့ရာတွင်
ဤလမ်းစဉ်သည် ဘယ်လိုလမ်းစဉ်မျိုးနည်း။ ငါသည် ဤမျှလောက်သော
မိုက်မဲမှုကို၊ ဤမျှလောက်သော အပြစ်အနာအဆာများကို၊ ဤမျှလောက်
သော အမှားအယွင်းများကို၊ ဤမျှလောက်သော နှလုံးမသာယာမှုများကို၊
ဤမျှလောက်သော စိတ်ပျက်အားလျော့မှုများကို၊ ဤမျှလောက်သော စိုးရိမ်
ပူပန်မှုများကို ဘာကြောင့် အတွေ့အကြုံရှိအောင် လုပ်ရသနည်းဆိုလျှင်

ကလေးသူငယ် တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်ပြီး ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ပြန်စရန်အတွက် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သင့်လျော်ကောင်းမြတ်လှသည်။ ငါ၏ နှလုံးသားက ထိုအချက်ကို လက်ခံလေသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့မှု အတွေ့အကြုံရှိအောင် ငါ လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ စိတ်၏အနက်ဆုံးအဆင့်သို့ အထိ မြှုပ်နှစ်ပစ်ရပေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုဟူသော အတွေး သို့အထိ တွေးတောစဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ ငါ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ 'ဥုံ' ဟူသော အသံကို တစ်ဖန် နားထောင် နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပြီး တစ်ဖန် ရွှင်ရွှင် ပျပျနှင့် နိုးကြားလာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏အတွင်း၌ အတ္တမကို ရှာမှီးရန် အတွက် ငါ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး အအ၊ အမိုက် လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖန် ပြန်ပြီး အသက်ရှင်နေရန်အတွက် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရပေလိမ့်မည်။ ငါ၏ လမ်းသည် ငါ့အား ရှေ့ဘယ်ဆီ ဘယ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည်နည်း။ ဤလမ်းသည် ကွေ့ကောက်လှသည်။ ပတ်ရစ်၍ သွားသည်။ ဝိုင်းကြီး ပတ်ပတ် လှည့်နေသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်း ဘယ်ဆီ ဘယ်နေရာသို့ သွားသွား ငါလိုက်သွားမည်။

သူ၏သန္တာန်၌ ကြီးကျယ်လှသော ပီတိသောမနဿ တက်ကြွလာ သည်ဟု သိဒ္ဓတ္ထ သတိပြုမိလေသည်။

ယင်း ပီတိသောမနဿသည် ဘယ်ဆီဘယ်နေရာက ရောက်ရှိလာ သနည်း။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်သည်။ ယင်း ပီတိသော မနဿဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားသည် မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ ယင်းပီတိသောမနဿသည် ငါ့အား များစွာအကျိုးပြုခဲ့သော ငါ၏ရှည် လျား လှသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ သို့ မဟုတ် ငါ ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ်လိုက်သော 'ဥုံ' ဟူသော စကားလုံးမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် ငါ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး ငါ၏ထွက်ပြေးခြင်း အောင်မြင်ထမြောက်သွားသည်ဖြစ်သောကြောင့်ပေ လော။ သို့မဟုတ် ငါသည် အပြီးသတ်၌ တစ်ဖန်လွတ်လပ်သွားပြီး ကလေး

သူငယ်တစ်ဦး၏ အသွင်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်ပြင်အောက်မှာ ရပ်နေရသည့် အတွက်ကြောင့် ပေလော။

အင်း : ..... ဤထွက်ပြေးလာခြင်း၊ လွတ်မြောက်လာခြင်းသည် ဘယ်လောက် သင့်လျော်ကောင်းမြတ်သည့်အရာ ဖြစ်ပေသနည်း။ ငါ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့်နေရာ၌ အဆောင်အယောင် အမွမ်းတင် အလွန်အကျွံ ပေါ်ကြော့ ပတ်ဝန်းကျင်များသည်သာလျှင် အခါခပ်သိမ်း လွမ်းမိုး၍နေသည်။ ငါသည် ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သေသောက်ကြူးခြင်း၊ ကြွေအန်လောင်းကစားခြင်းများကို ဘယ်လောက် အော့နှလုံးနာခဲ့သနည်း။ ငါသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဤကမ္ဘာလောက၌ အချိန် ကြာမြင့်စွာ ရှိနေသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ရွံ့မုန်းခဲ့သနည်း။ မိမိကိုယ်ကို ဘယ်လောက် အော့နှလုံးနာခဲ့သနည်း။ ဘယ်လောက် ဖီလာ ပြုခဲ့သနည်း။ ဘယ်လောက် အဆိပ်ကို သောက်ခဲ့သနည်း။ ဘယ်လောက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့သနည်း။ ဘယ်လောက် မိမိကိုယ်ကို အိုမင်းရင့်ရော် အောင်၊ အရပ်ဆိုးအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သနည်း။

တစ်ခါတုန်းက ငါထင်သကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အလွန်တရာ လိမ္မာ ပါးနပ်သူဖြစ်သည်ဟူ၍ နောက်ဘယ်တော့မှ ငါမထင်တော့။ သို့ရာတွင် ငါပြုလုပ်သည့်ကောင်းသောအချက်တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ ထိုအချက်ကို ငါနှစ်သက်သဘောကျသည်။ ထိုအချက်ကို ငါ့အနေဖြင့် ချီးကျူးရပေလိမ့် မည်။ ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းကို အဆုံးသတ်ပစ် လိုက်ပြီ။ ထိုမိုက်မဲလှသည့် ဆိတ်သုဉ်း၍နေသောဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ် လိုက်ပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ငါ မင်းကို ချီးကျူးသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိုက်မဲပြီး သည့်နောက် မင်း အမြင်မှန်ရရှိလာသည်။ အောင်မြင်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ မိမိနှလုံး၌ နားနေသောငှက်၏ တွန်ကျူးသံကို တစ်ဖန်ကြား ရသည်။ ထိုအသံနောက်သို့ လိုက်သည်။

ယင်းသို့လျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို ချီးကျူးသည်။ မိမိကိုယ် ကို ကျေနပ်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းလှသဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တ ကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသည်ကို ဂရုပြု၍ နားထောင်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ အသိ

ဝင်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့်အတိတ်ကာလအတွင်းက သောက၏အပိုင်းကို၊ ဒုက္ခ၏အပိုင်းကို ခံစားခဲ့ရသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်း အဆင့်သို့အထိ ခံစားခဲ့ပြီး ယင်းတို့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး အကောင်းချည်းပင် ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ထိုအရာ ဖြစ်ပေါ်မလာလျှင်၊ အကယ်၍သာ စီးနေသောရေအပေါ်၌ မိမိကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး လုံးဝ စိတ်ပျက်အားလျော့သည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့မပြုလုပ်လျှင် ကာမဆွာမိနှင့်အတူ သူ နောက်ထပ်အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်သေးသည်။ ငွေကြေးကို ရှာနိုင်၊ သုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်သေးသည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အဆီတိုးအောင် လုပ်နိုင်သေးသည်။ အတ္တမကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်သေးသည်။ သူတွေ့ကြုံရသော ယင်း စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း၊ ယင်းအလွန်အလွန် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ခြင်းတို့သည် သူ့ကို မလွမ်းမိုးနိုင်ကြပေ။

သူ၏အတွင်း၌ရှိသော ငှက်၊ သူ၏အတွင်း၌ရှိသော ပြတ်သားကြည်လင်သည့် အသံသည် အသက်ရှင်နေတုန်းပင် ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် သူဝမ်းသာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် သူရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ဆံဖြူများအောက်တွင်ရှိသော သူ၏ မျက်နှာတောက်ပနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှကို မိမိ၏ အတွေ့အကြုံဖြင့် သိရှိခြင်းသည် အလွန်ကောင်းသောအရာ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ဘဝတုန်းက လောကီအာရုံများနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် အနှစ်သာရ ဘာမျှ မရှိဟု ငါ သင်ကြားနားလည်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာအထိ ငါ ထိုအချက်ကို နားလည်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခုမှ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံဖြင့် ငါ ထိုအချက်ကို သိရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌ ငါသည် ထိုအချက်ကို အသိဉာဏ်သက်သက်ဖြင့် သိခြင်းသာမဟုတ်။ ငါ၏ မျက်လုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါ၏ နှလုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ဖြင့်လည်းကောင်း သိရှိလေပြီ။ ငါထိုအချက်ကို သိရသည်မှာ သင့်တော်ကောင်းမြတ်လှပေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိအတွင်းသန္တာန်၏ အပြောင်းအလဲကို အချိန်ကြာ

မြင့်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ ၎င်း၏ တွန်ကျူးသံကို ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ အကယ်၍ သူ့သန္တာန်အတွင်း၌ ရှိသော ထိုငှက် သေဆုံးသွားလျှင် အဆုံးသတ်သွားမည်လော။ မဟုတ်ပေ။ သူ၏ သန္တာန်အတွင်း၌ တခြားတစ်စုံတစ်ခု သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာမြင့်စွာ ကာလကစပြီး သူလိုလားလာခဲ့သော အရာဝတ္ထု သေဆုံးပျက်စီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုသည် သူ သမဏဘဝ၊ ယောဂီဘဝတုန်းက ဖျက်ဆီးပစ်ရန် လိုလားခဲ့သော အရာဝတ္ထု မဟုတ်ဘူးလော။ ထိုအရာဝတ္ထုသည် သူ၏အတ္တမ မဟုတ်ဘူးလော။ သူ၏ သေးနပ်သော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ မာန်မာနရှိသော အတ္တမ မဟုတ်ဘူးလော။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နပန်းလုံးခဲ့သော်လည်း အခါခပ်သိမ်းသူက အရှုံးပေးခဲ့ရသော အတ္တမ မဟုတ်ဘူးလော။ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အတ္တမ မဟုတ်ဘူးလော။ သူ့ဆီက ရွှင်လန်းမှုကိုလှယူပြီး ကြောက်လန့်မှုပေးခဲ့သည့် အတ္တမ မဟုတ်ဘူးလော။ ထိုအရာဝတ္ထုသည် ယနေ့ တောအတွင်းကြည်နူးဖွယ် မြစ်ကမ်းပါး၌ အပြီးအပိုင် ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးလော။ သူ ကလေးသူငယ် အသွင်ကဲ့သို့ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုကင်းရှင်းစွာဖြင့် ယုံကြည်မှု၊ ရွှင်လန်းမှုများဖြင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာခြင်းမှာ ထိုအရာဝတ္ထု ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားသည့်အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ပါလော။

မိမိ ဗြာဟ္မဏဘဝ၊ သမဏဘဝနှင့် ရှိစဉ်ကာလက ထိုအတ္တမနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့စဉ် အဘယ့်ကြောင့် မအောင်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိဒ္ဓတ္ထ သဘောပေါက်သွားသည်။ လွန်ကဲလှသော အသိပညာက သူ၏လမ်းမ၌ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ များလွန်းလှသော မြင့်မြတ်သည့် ဂါထာဗန္ဓများ၊ ယဇ်ပူဇော်မှုများနှင့် လွန်ကဲလှသော ကိုယ်ကာယကို နှိပ်ကွပ်ဒဏ်ထားခြင်းများ၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းများသည် သူ့အား မအောင်မြင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မာန်မာနကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခါခပ်သိမ်း လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တတ်သိနားလည်လိုသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတစ်ပါး

ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာနေသူဖြစ်ခဲ့သည်။ အစဉ်မပြတ်ပင် သူတော်သူမြတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အတ္တမသည် သူ၏ သူတော်သူမြတ်ဘဝထဲတွင် ဝင်နေ သည်။ သူ၏မာန်မာနထဲတွင် ဝင်နေသည်။ သူ၏အသိဉာဏ်ထဲတွင် ဝင်နေသည်။ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်တရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုအတ္တမအား ဖျက်ဆီးချေမှုန်း ပစ်နေသည်ဟု သူ တွေးတောနေစဉ် ထိုအတ္တမက ထိုနေရာများ၌ ကျပ်ကျပ် တည်းတည်း ထိုင်နေပြီး ကြီးထွားလာသည်။

ယခုအခါတွင် သိဒ္ဓတ္ထထိုအချက်ကို နားလည်လာလေပြီ။ အတွင်း သားထဲက အသံသာလျှင် အမှန်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဆရာမှ သူ့အားလွတ် မြောက်မှုသို့ မပို့ဆောင်နိုင်ဟူ၍ သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုအကြောင်း ကြောင့် သူ ကမ္ဘာလောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အာဏာ တန်ခိုး၊ မိန်းမ၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေတွင် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးပါးစေခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် သူ့သန္တာန်အတွင်း၌ရှိသော ယောဂီနှင့်သမဏ မသေမချင်း သူ ကုန်သည်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြွေအန်ကစားသမား လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသောက်သမားလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူဌေးသူ ကြွယ် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ကိတ်လန့်ကြောက် ရွံ့ဖွယ် အချိန်ကာလကို ကုန်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ အဖြစ်ကို ခံစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ဆိတ်သုဉ်း သော၊ အကျိုးမရှိသော ဘဝ၏ ရူးမူးခြင်းသင်ခန်းစာကို အဆုံးအထိ၊ အပြင်းအထန် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ဖတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ ကာမဂုဏ်အာရုံ ခုံမင်သူ သိဒ္ဓတ္ထနှင့် စည်းစိမ်ရှင် သိဒ္ဓတ္ထ သေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ သေဆုံးသွားလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထအသစ်သည် သူ၏ အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးကြားပေါ်ပေါက်လာလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထအသစ်လည်း ကြီး ပြင်းလာပြီး တစ်နေ့တွင် သေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ သိဒ္ဓတ္ထလည်း အနိစ္စ ဖြစ်သည်။ အားလုံးသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့သည် အနိစ္စဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ယနေ့အဖို့တွင် သူသည် ပျိုမျစ်နုနယ်သူဖြစ်သည်။ ကလေးသူငယ်

ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထအသစ် ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထအသစ်သည် အလွန်ပျော်မြူးနေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အတွေးများသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ စိတ်နှလုံး၌ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ပြုံးပြီး မိမိ၏ဝမ်းဗိုက်ကို နားထောင်လိုက်သည်။ ပျားပိတုန်း၏ သီချင်းဆိုသံကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် နားထောင်လိုက်သည်။ ရွှင်ပြုံးသောနှလုံးဖြင့် စီးနေသောမြစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဤမြစ်လောက် ဘယ်မြစ်မှ သူ့ကိုမဆွဲဆောင်ခဲ့ပေ။ ယခုလောက် လှပသည့် ရေစီးသံနှင့် ရေစီးပုံမျိုးကို မည်သည့်အခါကမျှ သူ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

ထိုမြစ်၌ သူ့ကိုပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေသည်။ သူ မသိသေးသည့်အရာတစ်ခုခုရှိနေသည်။ သူ့ကို စောင့်နေသည့် အရာတစ်ခုခုရှိနေသည်။ ယင်းသို့ သိဒ္ဓတ္ထ အထင်ရှိနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုမြစ်ထဲတွင် မြုပ်နှစ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အိုသော၊ ဟောင်းသော၊ ပန်းသော၊ စိတ်ပျက်အားလျော့သော သိဒ္ဓတ္ထသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဤမြစ်ထဲတွင် မြုပ်နှစ်သွားလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထအသစ်ကမူ တသွင်သွင်စီးနေသည့် ဤမြစ်ရေကို ချစ်လာသည်။ ဤမြစ်မှ တော်တော်နှင့်မခွာဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ကူးတို့ဆရာ

“ငါ ဒီမြစ်နားမှာပဲ နေတော့မည်” ဟု သိဒ္ဓတ္ထ စိတ်ကူးလေသည်။ ဤမြစ်သည်မြို့သို့ ငါသွားစဉ်က ဖြတ်ကူးသွားသောမြစ် ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းသော ကူးတို့သမားတစ်ဦးက ငါ့ကို တစ်ဖက်ကမ်းပို့ပေးသည်။ ငါသူ့ဆီသွားမည်။ ငါ၏လမ်းသည် တစ်ခါတုန်းက သူ့၏တံမှ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ဦးတည်သွားခဲ့သည်။ ထိုဘဝသစ်သည် ယခုအခါတွင် ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းပြီး ပျက်စီးသေဆုံးသွားလေပြီ။ ငါ၏ ပစ္စုပ္ပန်လမ်းသည်၊ ငါ၏ဘဝသစ်သည် ထိုနေရာမှာပင် အစပြုပါစေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တသွင်သွင်စီးနေသောရေကို ကြည်နူးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ရေသည် တိုးလျှိုပေါက်မြင်ရပြီး စိမ်းလန်းသောအဆင်းရှိနေသည်။ ရေ၏ကျောက်သလင်းပမာ ကြည်လင်သော လှိုင်းကလေးများမှာ အံ့ဩဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်နေကြသည်။ မြစ်အောက်ခြေ၌ ပုလဲလုံးကလေးများ တလက်လက်တောက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးမုံပြင်၌ ရေမြှုပ်ရေပွက်ကလေးများ လူးနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေပြင်၌ ပြာသောကောင်းကင်ပြင် ထင်ဟပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသည်။ မြစ်သည် သူ့ကို မျက်စိပေါင်းတစ်ထောင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်စိများမှာ စိမ်းသည်။ ဖြူသည်။ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ ကြည်လင်သည်။ မိုးပြာအဆင်းရှိသည်။ သူ ဤမြစ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သနည်း။ ဤမြစ်သည် သူ့ကိုဘယ်လောက် စွဲမက်စေခဲ့သနည်း။ မြစ်အပေါ်မှာ သူ့ဘယ်လောက်

ကျေးဇူးရှိနေသနည်း။ မိမိ၏ နှလုံးအတွင်း၌ အသစ်နိုးကြားလာသော အသံ၏ ပြောကြားချက်ကို သူကြားရသည်။ ထိုအသံက သူ့ကိုပြောသည်။ “ဤမြစ်ကိုချစ်လော့။ ဤမြစ်အနားမှာ နေထိုင်လော့။ ဤမြစ်မှ သင်ကြားဆည်းပူးလော့” မှန်သည်။ သူထိုမြစ်မှ သင်ကြားဆည်းပူးလိုသည်။ ဤမြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤမြစ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်းကောင်း နားလည်သူသည် အရာများစွာကို နားလည်လိမ့်မည်။ လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးကို နားလည်လိမ့်မည်။ ဤသို့သူအထင်ရှိနေသည်။

ယနေ့ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြစ်၏လျှို့ဝှက်ချက်များအနက် တစ်ခုတည်းသော လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်သည် သူ၏ဝိညာဉ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူမြင်နေရသည်။ မြစ်ရေသည် အစဉ်မပြတ် စီးဆင်းနေသည်။ စီးပြီးရင်းစီးနေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုမြစ်ရေသည် အခါခပ်သိမ်းပင် ထိုနေရာ၌ရှိနေသည်။ ထိုမြစ်ရေသည် အမြဲမပြတ် တစ်မျိုးတည်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏတိုင်း၌ ထိုမြစ်ရေသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်နေသည်။ မည်သူထိုအချက်ကို နားလည်နိုင်မည်နည်း။ ထိုအချက်ကို သူနားမလည်။ မှန်မွှားသော ယုံမှားသံသယမျှလောက်ကိုသာ လျှင် သူသိသည်။ ရေးရေးမျှသော အမှတ်အသားနှင့် လောကအပြင်ဘက်ကောင်းကင်ဘုံက အသံများကိုသာလျှင် သူသတိပြုမိသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဝေဒနာသည် ခံရပ်နိုင်ဖွယ် မရှိလောက်အောင် ပြင်းထန်လာသည်။ မြစ်ကမ်းဘေး၌ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားရင်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ ရေလှိုင်းသံများကို နားထောင်နေ၏။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းက ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၏ တကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေသော အသံကို နားထောင်နေ၏။

ကူးတို့လှေနားသို့ သိဒ္ဓတ္ထရောက်လာသည်။ ကူးတို့လှေမှာ မဆွကပင် ထိုနေရာ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသည်လှေဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက လုလင်သမဏအား ကူးတို့ပို့ခဲ့သော ကူးတို့ဆရာသည် ကူးတို့လှေထဲတွင် ရပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထက သူ့ကိုမှတ်မိသည်။ သူလည်း အရွယ်အတော် ကျနေလေပြီ။

“ကျုပ်ကို တစ်ဖက်ကမ်း ပို့ပေးမလား” သိဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက် သည်။

ကူးတို့ဆရာသည် ထိုလူကြီးလူကောင်းဟု ထင်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ယောက်တည်း ခြေလျင်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။ ထို နောက် ကူးတို့လှေပေါ်တွင် သိဒ္ဓတ္ထ အတက်ခိုင်းပြီး ကူးတို့လှေကို ကမ်းမှ ခွာလာခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စကားစလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေဟာ တကယ်ခမ်းနားတဲ့ဘဝကို ရွေးပြီးနေတာပဲနော်။ ဒီ မြစ်နားမှာနေပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီလှေကို လှော်နေရတာ အင်မတန် စိတ် ချမ်းသာမှာပဲနော်”

ကူးတို့ဆရာက ပြုံးလိုက်သည်။ တက်မကို ညင်သာစွာကိုင်ပြီး လိုက် လာသည်။

“ဒီအလုပ်ဟာ မိတ်ဆွေပြောသလို စိတ်ချမ်းသာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘဝဟူသမျှ အလုပ်ဟူသမျှဟာ ဒီလို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ မိတ်ဆွေအလုပ်ကို အတော်အားကျနေတယ်”

“အို ဒီအလုပ်ရဲ့အရသာ မိတ်ဆွေအဖို့ မကြာခင် လျော့သွားမှာပဲ။ ဒီအလုပ်မျိုးဟာ အဝတ်အစားကောင်းဝတ်ထားတဲ့ လူတွေအတွက် မဟုတ် ပါဘူး”

သိဒ္ဓတ္ထက ရယ်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ပဲ ကျုပ်ရဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ကို ဆုံးဖြတ် သွားတယ်။ မသင်္ကာတဲ့အမြင်နဲ့ ကျုပ်ကိုမှတ်ချက်ချသွားတယ်။ ဒီအဝတ် အစားတွေကို မိတ်ဆွေကျုပ်ဆီက ယူမလား။ ဒီအဝတ်အစားတွေဟာ ကျုပ် အဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ရှင်းရှင်းပြောရလိမ့် မယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ မိတ်ဆွေကို ပေးစရာ ကူးတို့ခပိုက်ဆံတော့မရှိဘူး”

“မိတ်ဆွေက နောက်နေပြန်ပါပြီ” ကူးတို့ဆရာက ရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ။ မိတ်ဆွေဟာ တစ်ခါ တုန်းကလည်း ကျုပ်ကို ကူးတို့ခ မယူဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းကို ပို့ပေးခဲ့တယ်။

ဒီနေ့လည်း ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ပို့ပေးပါဦး။ ကူးတို့ခအနေနဲ့တော့ ကျုပ် အဝတ်အစားတွေကို ယူပါ”

“မိတ်ဆွေ အဝတ်မပါဘဲ ခရီးဆက်သွားမလို့လား”

“ကျုပ် ရှေ့ခရီးဆက်သွားချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို အဝတ်အစား အဟောင်းအနွမ်းကိုပေးပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေရဲ့ ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ်နဲ့ထားရင် အင်မတန်ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကူဖော်လောင်ဖက်သက်သက် အဖြစ်နဲ့မှ ကိုက်မယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က လှေတို့ဘာတို့ မလှော်တတ်သေးဘူး။”

ကူးတို့ဆရာသည် ထိုသူစိမ်းအား အချိန်အတန်ကြာမျှ စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။

“အော် ကျုပ် မှတ်မိပြီ။ မိတ်ဆွေဟာ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်တဲမှာ အိပ်သွားဖူးတယ်။ အချိန်က တော်တော်ကြာသွားမှကိုး။ အနှစ်နှစ်ဆယ် တောင် မကတော့ဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို တစ်ဖက်ကမ်းလိုက် ပို့ပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်နဲ့ ခွဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ တုန်းက မိတ်ဆွေ သမဏမဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်မိတ်ဆွေနာမည် မေ့နေ ပါတယ်”

“ကျုပ်နာမည် သိဒ္ဓတ္ထပါ။ မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို နောက်ဆုံးတွေတဲ့ အချိန်က ကျုပ် သမဏအဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်”

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မိတ်ဆွေကို ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ကျုပ်နာမည်က ဝါသုဒေဝ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း မိတ်ဆွေ ကျုပ်ရဲ့ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ် တဲမှာအိပ်ရလိမ့်မယ်။ တစ်ဆိတ်ပြောပါဦး။ မိတ်ဆွေက ဘယ်ကလာတာ လဲ။ ဒီဝတ်ကောင်းစားလှတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ငြီးငွေ့နေရတာလဲ”

မြစ်လယ် ရောက်လာကြသည်။ ရေစီးသန်သည့်နေရာသို့ ရောက် လာသောကြောင့် ဝါသုဒေဝသည် အားစိုက်ပြီး လှေကိုလှော်ခတ်နေ၏။ သန်မာထွားကျိုင်းသော လက်မောင်းကြီးများဖြင့် လှေကို ဣန္ဒြေရရပင် လှော်ခတ်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးမှာမူ လှေ၏အစွန်သို့ ရောက်နေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထကလည်း ထိုင်ပြီး ဝါသုဒေဝကို ကြည့်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ

သမဏအဖြစ်နှင့် ရှိစဉ်ကာလ တစ်ခါတုန်းက ဤပုဂ္ဂိုလ်အား ချစ်ခင်သည့် စိတ်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပုံကို သိဒ္ဓတ္ထ ပြန်လည်သတိရလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝါသုဒေဝ၏ ဖိတ်မန္တကပြုချက်ကို ကျေးဇူးတင်ရှိစွာဖြင့် လက်ခံလိုက်သည်။ ကမ်းပါးသို့ရောက်သောအခါ ဝါသုဒေဝအားကူညီပြီး လှေကိုချည်ပေးသည်။ ထိုနောက်ဝါသုဒေဝသည် သူ့ကို တံသို့ခေါ်သွားသည်။ တံသို့ ရောက်သော အခါ သောက်ရေနှင့်အတူ မုန့်ကိုပေးသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြိန်ရေရှက်ရေ စားသည်။ ဝါသုဒေဝကျွေးသော သရက်သီးကိုလည်းစားသည်။

ထိုနောက် နေဝင်စပြုလာသောအခါ မြစ်ကမ်းပါးအနီးရှိ သစ်ပင် အရင်း၌ သူတို့နှစ်ဦး ထိုင်ကြသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝါသုဒေဝအား သူ့ အတ္တပ္ပတ္တိနှင့်တကွ စိတ်ပျက်အားလျော့သည့် အချိန်ကာလ၏ နောက်ပိုင်း ယနေ့အဖို့တွင် မိမိကိုယ်ကို မည်သို့မည်ပုံ မြင်သည်ဆိုသည်ကို ပြောပြ သည်။ အတ္တပ္ပတ္တိကိုပြောရင်းနှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တိုင်သွားခဲ့သည်။

ဝါသုဒေဝသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ ၏လူဖြစ်လာပုံမှစပြီး သူငယ်ဘဝနေခဲ့ရပုံ၊ ပညာသင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ပုံ၊ စူးစမ်းရှာမှီးခဲ့ပုံ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားခဲ့ပုံများနှင့်တကွ မပြည့်မစုံ လိုနေခဲ့ပုံ များကို တစ်ခုမကျန် နားထောင်သည်။ ကူးတို့ဆရာ၌ အကြီးကျယ်ဆုံး အရည်အချင်းတစ်ခုရှိသည်။ လူအနည်းငယ်၌သာရှိသော သူတစ်ပါးပြော သည်ကို စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါသုဒေဝသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟသော်လည်း မိမိပြောပြသည့် စကားများကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှမကျန် ဆိတ်ငြိမ်စွာ၊ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် နားထောင်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကားလုံးတိုင်းကိုလည်း နားလည် သည်ဟူ၍လည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထကတွေးသည်။ ဝါသုဒေဝသည် နားမ ထောင်ချင်ထောင်ချင်နှင့် နားထောင်နေသည်လည်းမဟုတ်။ ချီးလည်းမချီး မွမ်း။ အပြစ်လည်းမတင်။ နားထောင်ရုံသာလျှင် နားထောင်နေသည်။ မိမိ ၏ဘဝ၌၊ မိမိ၏ကြိုးပမ်းမှုများ၌၊ မိမိ၏ဆင်းရဲဒုက္ခများ၌ စိတ်ပါဝင်စား သည့် ယခုလို သောတရှင်မျိုးကို တွေ့ရသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည် ဟု သိဒ္ဓတ္ထစဉ်းစားမိသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အတ္ထုပ္ပတ်၏ အပြီးသတ်အပိုင်း၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြစ်ကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြီးစွာသော စိတ်ပျက်အားလျော့ပုံကို လည်းကောင်း၊ မြင့်မြတ်သော 'ဥုံ'၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မြစ်ကို ခင်မင်လာပုံကိုလည်းကောင်း ပြောပြသည့်အခါ၌ကား ကူးတို့ဆရာသည် ပိုမိုအာရုံစိုက်နားထောင်ပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထ၏ စကားများထဲ၌ မြုပ်နစ်နေပြီး မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထက သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ အတန်ကြာစွာ စကားပြတ်သွားသည်။ ထိုနောက် ဝါသုဒေဝက စကားစသည်။ “ကျုပ် တွေးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မြစ်က မိတ်ဆွေကို ပြောပြလိုက်တာပဲ။ မြစ်က မိတ်ဆွေကိုလည်းပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတယ်။ မိတ်ဆွေကို စကားပြောတယ်။ အဲဒါကောင်းတယ်။ အလွန်ကောင်းတယ်။ မိတ်ဆွေ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ကျုပ်နဲ့ အတူတူနေပါ။ ကျုပ် မိန်းမရှိစဉ်တုန်းက သူ့အိပ်ရာနဲ့ ကျုပ်အိပ်ရာဟာ အတူယှဉ်နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူဆုံးသွားတာကြာပြီ။ ကျုပ် တစ်ကိုယ်တည်း နေလာခဲ့တာကြာပြီ။ ကျုပ်နဲ့ပဲ အတူနေပါ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးအတွက် နေစရာနေရာနဲ့ စားစရာအစားအစာ လုံလုံလောက်လောက်ရှိပါတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ် မိတ်ဆွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေဖိတ်တာကို ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်။ ဝါသုဒေဝ၊ ကျုပ်ပြောပြတဲ့စကားကို ဒါလောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ နားထောင်တဲ့အတွက်လည်း မိတ်ဆွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးပြောတာကို နားထောင်တတ်တဲ့လူဟာ အင်မတန်မှ အရေအတွက် နည်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေလို သူတစ်ပါးပြောတာကို နားထောင်တတ်သူကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အဲဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ကျုပ်မိတ်ဆွေဆီက အမြောက်အမြား သင်ကြားတတ်မြောက်လာဖို့ ရှိပါတယ်”

“မိတ်ဆွေ သင်ကြားတတ်မြောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆီက မဟုတ်ဘူး။ မြစ်က ကျုပ်ကိုနားထောင်နည်း သင်ကြားပြသပေးခဲ့တယ်။ သင်လည်းပဲ သူ့ဆီက သင်ကြားတတ်မြောက်လာပါလိမ့်မယ်။ မြစ်ကအရာအားလုံးကိုသိတယ်။ လူတွေဟာ သူ့ဆီက ဘာမဆို သင်ကြားတတ်မြောက်

နိုင်တယ်။ အောက်ဘက်ရောက်အောင် ကြိုစားခြင်းဟာ ကောင်းမြတ်တယ်။ အနိမ့်ပိုင်း အနက်ပိုင်းကို ရောက်ခြင်းဟာ အလွန်တရာ ကောင်းမြတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မိတ်ဆွေမြစ်ထံက သင်ကြားနားလည်သွားပြီ။ ဂုဏ်ကြီးရှင်၊ ကြေးရတက် သိဒ္ဓတ္ထဟာ လှေသမားတစ်ယောက် လုပ်တော့မယ်။ ပညာရှိ ဗြာဟ္မဏ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ကူးတို့သမားတစ်ယောက် လုပ်တော့မယ်။ အဲဒီအချက်ကို မိတ်ဆွေ မြစ်ဆီက သင်ကြားတတ်မြောက်တာ မဟုတ်လား။ တခြားအချက်အလက်များကိုလည်း မိတ်ဆွေ မြစ်ဆီက သင်ကြားတတ်မြောက်လိမ့်ဦးမယ်”

အတန်ကြာစွာ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် သိဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက်လေသည်။
 “ဘယ်လို တခြားအချက်အလက်တွေလည်း ဝါသုဒေဝ”
 ဝါသုဒေဝ ထလိုက်သည်။

“ညဉ့်အတော်နက်သွားပြီ။ အိပ်ကြဖို့တော်ပြီ ထင်တယ်။ တခြားဘယ်လိုအချက်အလက်တွေဆိုတာကို ကျုပ်ပြောမပြတတ်ဘူး မိတ်ဆွေ။ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် သိလာပါလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ မဆွကတည်းက သိပြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ပညာရှိမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်စကားမပြောတတ်ဘူး။ မစဉ်းစား မတွေးခေါ်တတ်ဘူး။ ကျုပ် နားထောင်သာနားထောင်တတ်တယ်။ ခင်မင်သာ ခင်မင်တတ်တယ်။ အဲဒါအပြင် ကျုပ်ဘာအသိဉာဏ်ပညာမှမရှိဘူး။ အကယ်၍သာ ကျုပ်ဟာ စကားပြောတတ်ရင်၊ ညွှန်ကြားဆိုဆုံးမတတ်ရင် ကျုပ် တရားဟောဆရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

“အဖြစ်မှန်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး မှုတ်လား။ ကျုပ် ကူးတို့သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က လူတွေကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ပို့ပေးဖို့သာဖြစ်တယ်။ ကျုပ် လူပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပို့ပြီးခဲ့ပြီ။ အဲဒီလူတွေ အဖို့မှာ ဟောဒီမြစ်ဟာ သူတို့လမ်းခရီးရဲ့ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီး တစ်ခုမှတစ်ပါး တခြားဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ဟာ ပိုက်ဆံကြေးငွေအတွက် ခရီးသွားကြသူများ ဖြစ်ကြတယ်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ခရီးသွားကြသူများဖြစ်ကြတယ်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ခရီးသွားကြသူများ ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လမ်းခရီး

မှာ ဒီမြစ်ရှိနေတယ်။ သူတို့ကို ဒီအနှောင့်အယှက် အခက်အခဲက မြန်မြန် လွတ်မြောက်စေဖို့ ကူးတို့သမားက ဒီနေရာမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခရီးသွား အထောင်အသောင်းထဲက လူလေးငါးဦးအဖို့ရာမှာတော့ ဒီမြစ် ဟာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ဖြစ်မနေဘူး။ သူတို့ဟာ မြစ်ရဲ့ အသံကို နားထောင်ကြတယ်။ မြစ်ကိုစိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ကျုပ်လိုပဲ သူတို့ အဖို့ရာမှာလည်း ဒီမြစ်ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့အရာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ၊ သွားအိပ်ကြစို့ သိဒ္ဓတ္ထ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကူးတို့ဆရာနှင့်အတူ နေသည်။ လှေကို မည်သို့မည်ပုံ ကိုင်ကွယ်ရမည်၊ ကြည့်ရှုရမည် ဆိုသည်ကို သင်ကြားဆည်းပူးသည်။ လှေ နှင့်ပတ်သက်ပြီး အလုပ်လုပ်စရာ မရှိသောအခါ ဝါသုဒေဝနှင့်အတူ လယ် တော၌ အလုပ်လုပ်သည်။ ထင်းခွေသည်။ ငှက်ပျောပင်များမှ ငှက်ပျောခိုင် များကိုခုတ်သည်။ လှော်တက် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ရသည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ လှေကို မည်သို့မည်ပုံ ပြုပြင်ရသည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တောင်းရက်ပုံရက်နည်းကိုလည်းကောင်း သင်ကြားသည်။

မိမိလုပ်သည့် အလုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ မိမိသင်ကြားဆည်းပူး ရသည့် အရာများကိုလည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် နေ့တွေ လတွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးကျော်လွန် သွားသည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝါသုဒေဝဆီက သင်ကြားတတ်မြောက် သည်ထက် ပိုမိုပြီး မြစ်ဆီက သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ မြစ်ဆီက သူသည် အစဉ်မပြတ် သင်ကြားဆည်းပူးနေသည်။ အခြားအရာများအပြင် မြစ်ဆီက နားထောင်နည်းကို သင်ကြားဆည်းပူးသည်။ တည်ငြိမ်သော နှလုံးဖြင့်၊ စောင့်စားသော ပွင့်လင်းသောဝိညာဉ်ဖြင့်၊ တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်း မရှိဘဲနှင့်၊ အဆုံးအဖြတ် အကြံဉာဏ်မပေးဘဲနှင့် နားထောင်နည်းကို သင် ကြားဆည်းပူးသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝါသုဒေဝနှင့်အတူ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာခဏ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ စကား

ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ စကားလုံးနည်းသော်လည်း အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ထားသော စကားလုံးများကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလဲအလှယ်ပြုကြသည်။ ဝါသုဒေဝသည် စကားလုံးများနှင့် အဆက်အသွယ် မရှိလှပေ။ သူ့ကို သိဒ္ဓတ္ထက စကားပြောဖို့ နှိုးဆော်သည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ ဌိသာ အောင်မြင်ထမြောက်မှုရှိသည်။

တစ်ခါတွင် သိဒ္ဓတ္ထက ဝါသုဒေဝကို မေးသည်။

“အချိန်ကာလနဲ့တူတဲ့ အရာဝတ္ထုမျိုး မရှိဘူးဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကော မိတ်ဆွေ မြစ်ဆီက သင်ကြားပြီးပြီလား။”

တောက်ပသော အပြုံးတစ်ချက်သည် ဝါသုဒေဝ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်လာသည်။

“သင်ကြားပြီးပါပြီ သိဒ္ဓတ္ထ။ မြစ်ဟာ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိနေတယ်။ မြစ်ဖျားမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မြစ်ဝမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရေတံခွန်ကျရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ လှေဦးမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရေစီးကြောင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ပင်လယ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်မှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှာမဆို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရှိနေတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်သည်သာ သူ့အတွက်ရှိနေတယ်။ အတိတ်ဆိုတာ အရိပ်အယောင်တောင် မရှိဘူး။ အနာဂတ်ဆိုတာလည်း အရိပ်အယောင်တောင် မရှိဘူး။ မိတ်ဆွေလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်မြင်ယူဆတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် အဲဒီအချက်ကို တတ်သိနားလည်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်မိတယ်။ ကျုပ်ဘဝဟာလည်း မြစ်တစ်မြစ်ပဲ။ သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထ၊ လူရွယ်သိဒ္ဓတ္ထ၊ လူကြီးသိဒ္ဓတ္ထဟာ အရိပ်ကြောင့်သာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနားနေကြခြင်းဖြစ်တယ်။ အမှန်သဘောအားဖြင့် ခြားနားနေကြခြင်းမဟုတ်ဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ ရှေးယခင်ယခင် ဘဝဟာလည်း အတိတ်ကအရာများမဟုတ်ဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့သေခြင်းနဲ့ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ ဗြဟ္မဆီ ပြန်ရောက်သွားခြင်းများဟာလည်း အနာဂတ်က အရာများ မဟုတ်ကြဘူး။ ဘာမှလဲမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာမှလဲဖြစ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ အမှန်တရားဖြစ်တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်တယ်။”

သိဒ္ဓတ္ထက ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့်ပြောပြသည်။ ယင်းအတွေ့

ယင်းအသိသည် သူ့ကိုရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စေခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် စိတ်သောကဟူသမျှသည် အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌သာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်လော။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညဉ့်ဆဲခြင်းဟူသမျှနှင့် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဟူသမျှသည် အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌သာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်လော။ အချိန်ကာလကို အနိုင်ရရှိသည့်တစ်ပြိုင်နက်၊ အချိန်ကာလကို ပယ်ဖျောက်ပစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကမ္ဘာလောကရှိ အခက်အခဲဟူသမျှကို၊ ကမ္ဘာလောကရှိ အဆိုးဟူသမျှကို အနိုင်ရရှိသည်မဟုတ်လော။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ပြောပြနေသည်။

သို့ရာတွင် ဝါသုဒေဝကမူ တောက်ပသောအပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဝါသုဒေဝသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီး အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုနောက်တစ်ဖန် မိုးဥတုကာလ မြစ်ရေလျှံပြီး အသံတွေမြည်လာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ မြစ်မှာ အသံတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား။ ဘုရင့်အသံလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ စစ်သားရဲ့အသံလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ နွားထီးရဲ့ အသံလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ညဉ့်ငှက်ရဲ့အသံ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမရဲ့အသံ၊ ညည်းတွားနေတဲ့ ယောကျ်ားရဲ့အသံအပြင် တခြားအသံတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား။”

ဝါသုဒေဝက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အသံတွေဟာ မြစ်ရဲ့အသံမှာ ရှိနေတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်ပြန်သည်။

“တကယ်လို့ မြစ်ရဲ့ အသံပေါင်းတစ်သောင်းကို အကုန်လုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ နားထောင်လို့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်စကားမျိုး ထွက်မယ်ဆိုတာကိုကော မိတ်ဆွေ သိသလား။”

ဝါသုဒေဝ က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သိဒ္ဓတ္ထဘက်သို့ ငုံ့ပြီးလျှင် နားနားကပ်၍ 'ဥ' ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုအသံမှာ သိဒ္ဓတ္ထကြားဖူးထားသော အသံပင် ဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလ ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အပြုံးသည် ကူးတို့ဆရာ၏အပြုံးနှင့် အသွင်တူလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အပြုံးသည် လည်းအလားတူပင် တောက်ပလာသည်။ အလားတူပင် ရွှင်လန်းမှုအပြည့် ဖြစ်လာသည်။ အလားတူပင် အထောင်မျှသော ရောင်ခြည်အမျှင်တန်းကလေးများဖြင့် ထွန်းလင်းလာသည်။ အလားတူပင် ကလေးသူငယ်ဆန်လာသည်။ အလားတူပင် အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်။

များစွာသော ခရီးသွားတို့သည် ကူးတို့လှေသမားနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည့်အခါ ညီအစ်ကိုဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ မကြာခဏ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညနေချမ်းအချိန်၌ မြစ်ကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်ရင်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ရေ၏အသံကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်ကြသည်။ သူတို့အဖို့မှာ ထိုရေသံသည် သာမန်ရေသံ မည်ကာမတ္တ မဟုတ်ဘဲ ဘဝ၏အသံဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်တတ်သည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်နေ့များက ဆွေးနွေးပြောကြားခဲ့သည့် စကားတစ်ခုခုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်စေ၊ သူတို့စိတ်စွဲနေသည့် ခရီးသွားတစ်ဦးဦး၏ အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်စေ၊ သေခြင်းသို့မဟုတ် သူတို့၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်စေ ဟူသောအတွေးကို တွေးမိကြသည်။ မြစ်ကသူတို့အား ကောင်းမြတ်သည့်အရာတစ်ခုခုကို တစ်ပြိုင်တည်းပြောလိုက်သည့်အခါများ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြည့်ကြသည်။ တစ်ခုတည်းသော အတွေးကို တွေးကြပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် တူညီသော အမေး၏ တူညီသောအဖြေကို ရရှိကြသည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်အားရသွားကြသည်။

ထိုလှေမှ လည်းကောင်း၊ ထိုလှေသမား နှစ်ဦးထံမှ လည်းကောင်း ခရီးသွားများစွာတို့ တွေ့ကြုံသိရှိဖူးသည့် အရာအချို့ ပေါ်လာတတ်သည်။ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည်မှာ ခရီးသွားတစ်ဦးဦးသည် လှေသမားနှစ်ဦး

အနက် တစ်ဦးဦး၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြီးသည့်နောက် မိမိ၏ဘဝအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း ပြောပြတတ်သည်။ အပြစ်ကို ဝန်ခံတတ်သည်။ ထို့ပြင် လှေသမားနှစ်ဦးထံမှ နှစ်သိမ့်မှုနှင့်အကြံပေးမှုကို တောင်းခံတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်တတ်သည်မှာလည်း ခရီးသွားတစ်ဦးဦးသည် မြစ်ကိုနားထောင်ရန်အတွက် လှေသမားနှစ်ဦးနှင့်အတူ တစ်ညအိပ်ခွင့်ရရန် တောင်းပန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း စပ်စုသူလူအချို့သည် ပညာရှိနှစ်ယောက် သို့မဟုတ် ပဉ္စလက်ဆရာ၊ သို့မဟုတ် ဝိဇ္ဇာခိုရ်နှစ်ယောက် မြစ်ဆိပ်မှာ နေကြသည်ဟု သတင်းကြားရ၍ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ယင်း စပ်စုသူများသည် မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို မေးကြသည်။ သို့ရာတွင် အဖြေကိုမူ တစ်ခုမျှ မရရှိကြပေ။ သူတို့သည် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ပညာရှိကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ သူတို့တွေ့ရသည်မှာ စိတ်သဘောကောင်းသော အဖိုးအိုနှစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ထိုအဖိုးအိုနှစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ထူးခြားသည်။ ထုံထိုင်းရိုးအပုံရသည်။ စူးစမ်းသူများက ရယ်ပြီး “ဘယ်လောက်ရူးတဲ့၊ မိုက်တဲ့လူတွေလည်းမသိဘူး။ မဟုတ်ကဟုတ်က ကောလာဟလသတင်းတွေကို ဖြန့်ကြတယ်” ဟု ပြောကြသည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် နှစ်တွေ ကုန်ဆုံး ကျော်လွန်သွားသည်။ မည်သူမျှ ထိုနှစ်များကို ရေတွက်မနေ။ တစ်နေ့သ၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကများဖြစ်ကြသော ရဟန်းအချို့ ပေါက်လာကြသည်။ ရဟန်းများက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးတို့ပို့ပေးရန် ပြောကြ၏။ ရဟန်းများထံမှ ကူးတို့သမားများ သိရသည်မှာ ထိုရဟန်းများသည် သူတို့၏ မဟာဂုရု ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏အထံသို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်ရန် ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် အပြင်းအထန် နာမကျန်းဖြစ်နေပြီး မကြာမြင့်မီပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော့မည်ဟူသော သတင်းစကားကို ကြားသိရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် မကြာခင်ပင် ရဟန်းတစ်သိုက်ပြီးတစ်သိုက် ရောက်လာ

ကြပြန်သည်။ ရဟန်းများနှင့်တကွ အခြားခရီးသွားတို့သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ အကြောင်းနှင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းဖို့ နီးကပ်လာပြီဆိုသည့် အကြောင်းမှလွဲ၍ တခြားဘာအကြောင်းကိုမျှ မနိုးနှော မဆွေးနွေးကြ တော့ပေ။

စစ်ချီတက်ကြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်တစ်ဦးဦး ၏ ဘိသိက်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အရပ်ထက် ဝန်းကျင်မှ လူပေါင်းများစွာတို့သည် ပျားအုံကြီးကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း စုဝေးကြပြီးလျှင် သံလိုက်နှင့် ဆွဲယူခြင်းခံရဘိသကဲ့သို့ နေရာတစ်ခုဆိုသို့ သွားနေကြသည်။ ထိုနေရာ၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မဟာပရိနိဗ္ဗာန် အိပ်ရာ ထက်၌ လျောင်းစက်နေတော်မူသည်။ ထိုနေရာ၌ ဤကြီးကျယ်သော အဖြစ်အပျက်သည် ဖြစ်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာ၌ ခေတ်တစ် ခေတ်၏ ကယ်တင်ရှင်သည် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းတော့မည်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ သည်။

ထိုအချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထသည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သည့် ထိုသူတော်မြတ်၏ အကြောင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုသူတော်မြတ်၏ အသံသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတို့အားတက် ကြွစေခဲ့သည်။ ထိုသူတော်မြတ်၏ အသံကို သူလည်း တစ်ခါတုန်းက ကြား ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူတော်မြတ်၏ မျက်နှာဝန်းကို သူလည်း တစ်ခါတုန်း က ကြောက်ရွံ့ရိသေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏အကြောင်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ စဉ်းစား နေသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို သတိရနေသည်။ ထိုနောက် သူလူ လင်အရွယ် တစ်ခါတုန်းက ဂေါတမဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထားပြောပြခဲ့သော စကားများကို သတိရလာပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုစကားများသည် အရွယ် နှင့် မလိုက်သော စကားကြီးစကားကျယ်များ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို လက်မခံနိုင်ခဲ့စေကာမူ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓမှ တသီးတခြား ခွဲ၍မရဟု အချိန်အတန်ကြာမျှ တွေးတောနေခဲ့သည်။ ယင်းသို့ မဟုတ်ပေ။ စစ်မှန်သော ရှာမှီးသူတစ်

ယောက်သည် အကယ်၍တစ်စုံတစ်ခုကို ရိုးသားစွာရှာမှီးလျှင် မည်သည့် တရားအဆုံးအမကိုမျှ လက်မခံနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိထားသူသည် လမ်းစဉ်ဟူသမျှအား၊ ရည်မှန်းချက်ဟူသမျှအား မိမိ၏ သဘောတူညီချက်၊ မိမိ၏ ထောက်ခံချက်ကို ပေးနိုင်သည်။ မည်သည့်အရာ ဝတ္ထုကမှ ထိုသူအား မပြန်လမ်းသို့မြန်းပြီး ထာဝရနေရာကို ရရှိသွားကြ သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တသီးတခြား ခွဲထား၍မရပေ။

တစ်နေ့သ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သော ဗုဒ္ဓအား ဖူးတွေ့ရန် ခရီးထွက်လာကြသော လူများထဲတွင် တစ်ခါတုန်းက အလွန်တရာလှပ သည့် ကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ကမလာလည်း ပါဝင်လာသည်။ ကမ လာသည် အချိန်အတန်ကြာကာလကပင် မိမိ၏ဘဝကို ငြီးငွေ့ပြီး မိမိပိုင် ဥယျာဉ်ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သည့် ရဟန်းသံဃာများ အား ပေးလှူခဲ့ပြီး ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကအဖြစ် ခံယူထိုက်လေ သည်။ ခရီးသည်များ ဂေါတမဗုဒ္ဓအား ဖူးတွေ့ရန် ထွက်လာသည့်အခါ၌မူ ဓမ္မခရီးသည်များအား အပြုအစုအဖြစ်နှင့် လိုက်ပါလာကြသည့် မိန်းမများ ထဲတွင် ကမလာလည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော့မည်ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားသိရ သည့်အခါ ကမလာသည် အဝတ်အစားများကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်စားဆင် ယင်ပြီးလျှင် သူ၏သားကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့ပြီး ခြေလျင်ခရီး ထွက်လာ ခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတွင်ရှိသော မြစ်သို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ မြစ်သို့ ရောက်လာသောအခါ သူ၏သားသည် ခြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင် ဖြစ်လာသည်။ အိမ်သို့ပြန်ချင်သည့်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ခရီးတစ် ထောက် နားလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုခုကို စားသောက်ချင်သည့် အာသာလည်း ပေါ်လာသည်။ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာနှင့် မျက်ရည်လည်း မကြာခဏ ကျကျနေသည်။

ကမလာသည် သူ့သားအလိုလိုက်ပြီး မကြာခဏ ခရီးနားနားနေနေ လုပ်နေရ၏။ ကမလာ၏ သားသည် သူ့မိခင်အား နွဲ့ဆိုးဆိုးနေသည်။ ကမလာသည် သူ့သားအား ကျွေးလိုက်၊ မွေးလိုက်၊ ခြောက်လိုက်၊ ချော

လိုက် လုပ်နေရ၏။ မသိရသေးသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိရန်အတွက်၊
 သေမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သည့် သူတော်မြတ်တစ်ဦး၏အထံသို့ ရောက်ရှိရန်အ
 တွက် မောပန်းလှသည့် ဤလမ်းခရီးကို သူ့မိခင် အဘယ့်ကြောင့် သွားနေရ
 သနည်းဆိုသည်ကို သားဖြစ်သူက သဘောမပေါက်ပေ။ ထိုသူတော်သူ
 မြတ် သေချင်သေပါစေ။ ဤကလေးသူငယ်က ဘယ်လိုပတ်သက်နိုင်မည်
 နည်း။

ခရီးသည်များသည် ဝါသုဒေဝ၏ ကူးတို့လှေနှင့် မနီးမဝေးနေရာသို့
 ရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထကလေးက သူ့မိခင်အား ခရီးတစ်
 ထောက် နားချင်သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကမလာကိုယ်တိုင်က
 လည်း ရှေ့ဆက်ပြီးခြေမလှမ်းချင်တော့ပေ။ သားဖြစ်သူ ငှက်ပျောသီးတစ်
 လုံး စားနေသည့်အခါ ကမလာသည်မြေကြီးပေါ်လှဲနေပြီးလျှင် မျက်စိမပွင့်
 တပွင့် မှေးထားပြီး အပန်းဖြေနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် ကမလာ
 သည် အမယ်လေးတော့ဟု အော်လိုက်လေ၏။ သူငယ်သည် ထိတ်ထိတ်
 ပျာပျာဖြင့် သူ့မိခင်ဘက် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြောက်လွန်းလှသဖြင့်
 မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော မိခင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကမလာ၏ အ
 ဝတ်အောက်မှ မြွေနက်ကလေးတစ်ကောင်သည် ကမလာကိုကိုက်ပြီး လျော
 ခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်ယောက်၏ အထံသို့
 ရောက်ရန်အတင်းပြေးကြလေ၏။ ကူးတို့လှေအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
 ကမလာသည် လဲကျသွားပြီး ရှေ့ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ သူငယ်
 သည် သူ့မိခင်ကို နမ်းလိုက်၊ဖက်လိုက်လုပ်ပြီး ကယ်ပါယူပါ တစာစာ
 အော်ဟစ်လေတော့၏။ မိခင်ကလည်း သားနှင့်ရောပြီး အော်လေ၏။ သား
 အမိနှစ်ဦး၏အသံသည် ကူးတို့လှေနားတွင် ရပ်နေသော ဝါသုဒေဝ၏
 နားသို့ ရောက်သွားသည်။ ဝါသုဒေဝ အတင်းပြေးလာသည်။ ကမလာကို
 ပွေချီပြီး လှေထဲယူသွားသည်။ သူငယ်လည်း နောက်ကပါလာတယ်။
 မကြာမီပင် သူတို့တံသို့ရောက်သွားကြသည်။ တဲထဲ၌ သိဒ္ဓတ္ထသည်
 မတ်တတ်ရပ်ပြီး မီးမွှေးနေသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပထမဦးဆုံး

သူငယ်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ ထိုနောက် ကမလာကိုတွေ့ရသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကမလာကို ရုတ်ခြည်းမှတ်မိသွားသည်။ ကမလာကမူ ကူးတို့ဆရာ၏ လက်မောင်းပေါ်၌ သတိမေ့နေသည်။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရစေခဲ့သော သူ့ကို ရင်ခုန်စေခဲ့သော သူငယ်မှာ သူ့သားပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားသည်။

ကမလာ၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာမှာမည်းနက်နေပြီး ကမလာ၏ ကိုယ်ကာယမှာလည်း ဖူးရောင်နေ၏။ ကမလာအားနာနပ်ကြသည့်အခါ သတိပြန်ရလာသည်။ တဲအတွင်းရှိ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အိပ်ရာပေါ်၌ ကမလာလှဲနေသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထသည်သူ့အပေါ်တွင် ငုံ့နေလေ၏။ အိပ်မက်များမက်နေသလားဟု ထင်လိုက်သည်။ ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အခြေအနေကို စဉ်းစား၍ရလာသည်။ မြွေကိုက်ခံရသည်ကို သတိရလာသည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး သူ့သားကို ခေါ်လိုက်၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သား ဒီမှာ ရှိနေပါတယ်” သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံးတွင် မြွေဆိပ်တက်နေသဖြင့် စကားကို အားယူပြောရသည်။

“ရှင် တော်တော် အရွယ်ကျနေပြီနော်။ ဆံပင်တွေလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ တစ်ခါတုန်းက အဝတ်မပါ၊ ခြေနင်းမပါဘဲ ကျွန်မဥယျာဉ်ထဲရောက်လာတဲ့ သမဏလုလင်အတိုင်းပဲ။ ကာမဆွာမိနဲ့ ကျွန်မကို စွန့်ခွာထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကထက် အခု ပိုတူနေသေးတယ်။ ရှင့်မျက်လုံးကလည်း အဲဒီတုန်းက မျက်လုံးအတိုင်းပဲ သိဒ္ဓတ္ထ။ အင်း ကျွန်မလည်း အရွယ်ထောက်လာပြီ။ ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိရဲ့လား”
 သိဒ္ဓတ္ထက ပြုံးလိုက်၏။ “ကျုပ်မင်းကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ် ကမလာ”
 ကမလာက သူ့သားကို ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ “သူ့ကိုကော

မှတ်မိရဲ့လား။ သူက ရှင့်သားလေ”

ကမလာ၏ မျက်လုံးသည်လည်ပြီး မှိတ်သွားသည်။ သူငယ်ကငိုလိုက်လေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်အား ပေါင်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ သူငယ်အား အားရအောင်ငိုစေပြီးလျှင် သူငယ်၏ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။ သူငယ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးလျှင် သူ သူငယ်ဘဝ တစ်ခါတုန်းက သင်ကြားရွတ်ဆိုခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးတစ်ခုကို သတိရလာ၏။ ထိုဘုရားရှိခိုးကို သံနေသံထားဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရွတ်ဆိုလေသည်။

စကားလုံးများသည် အတိတ်ကာလနှင့် သူ၏ သူငယ်ဘဝမှထွက်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာကြသည်။ သူ ထိုဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ဆိုနေခိုက် သူ့သားသည် ငြိမ်၍နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်၌မူ ရှိုက်ရှိုက်နေသေးသည်။ ထိုနောက်အိပ်ပျော်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့သားကို ဝါသုဒေဝ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင်သွားသိပ်ထားလိုက်လေ၏။ ဝါသုဒေဝသည် မီးဖိုအနီး၌ ရပ်ပြီး ထမင်းချက်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထက သူ့ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ဝါသုဒေဝက ပြန်ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတော့ သွားတော့မယ်” သိဒ္ဓတ္ထက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝါသုဒေဝ ခေါင်းညိတ်သည်။ မီးဖိုမှ မီးရောင်သည် သူ၏အကြင်နာတရားပြည့်ဝသော မျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်ဟပ်နေသည်။

ကမလာ သတိတစ်ချက် ပြန်ရလာ၏။ သူ၏မျက်နှာ၌ ဝေဒနာပေါ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ၏ပါးစပ်၌ ပေါ်နေသောဝေဒနာကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ဖျော့တော့သော မျက်နှာပေါ်ရှိ ဝေဒနာကိုလည်းကောင်း အဓိပ္ပာယ်နားလည်အောင်ပြုသည်။ ဖတ်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဖတ်သည်။ အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ဖတ်သည်။ ကမလာ၏ ဝေဒနာကို ခွဲဝေယူသည်။ ကမလာက ထိုအကြောင်းကို နားလည်သည်။ သူ၏ အကြည့်သည် ထိုအချက်ကိုပင် ရှာဖွေနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထကိုကြည့်ပြီး ကမလာက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်မျက်လုံး ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ ကျွန်မအခုတွေ့ရပြီ။ ရှင့်မျက်လုံးဟာ အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး။ ရှင် သိဒ္ဓတ္ထပဲ ရှိသေးတယ်

ဆိုတာ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ရှင်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိဒ္ဓတ္ထလိုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားပြန်မပြောပေ။ ကမလာ၏ မျက်လုံးကိုသာလျှင် မတုန်မလှုပ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကမလာက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ရှင်ရပြီလား။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှင်တွေ့ပြီထင်တယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြုံးပြီး သူ၏လက်ကို ကမလာ၏လက်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

ကမလာက ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“မင်း တွေ့ပြီလား” သိဒ္ဓတ္ထက လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဆီသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးတွေ့ရန်ဖြစ်သည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုအချို့ကို ရရှိရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ဖြစ်မည့်အစား ကမလာသည် သိဒ္ဓတ္ထကိုသာ လာတွေ့နေ၏။ ယင်းသို့တွေ့ခြင်းမှာ ကောင်းမြတ်လှပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓအား တွေ့မြင်ရသလောက်ပင် ကောင်းမြတ်လှပေသည်။

ကမလာသည် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို သိဒ္ဓတ္ထအား ပြောပြလိုလှသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏လျှာက သူ့စိတ်အလိုနောက် မလိုက်တော့ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထအား ကြောင်တောင်ငေးကြည့်နေသည်။ ကမလာ၏ မျက်လုံးမှ အသက်မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိဒ္ဓတ္ထမြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်ဝေဒနာသည် ကမလာ၏ မျက်လုံးတွင် ပေါ်လာပြီး ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါ၊ အပြီးသတ်တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ကမလာ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက်တွင် ဖြတ်သန်းသွားပြီးသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လက်ချောင်းများက ကမလာ၏ မျက်ခွံကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည့် ကမလာ၏ မျက်နှာ

ကို အချိန်အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ ကမလာ
 ၏ ရင့်ရော်မောပန်းနေသော ခံတွင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကမလာ၏ ရှုံ့နေ
 သော နှုတ်ခမ်းကိုလည်းကောင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်ရင်း
 က တစ်ခါတုန်းက၊ သူ့ဘဝ၏ ဝသန်ဦးကာလလောက်ဆီက ကမလာ၏
 နှုတ်ခမ်းကို ခွဲပြီးစ သဖန်းသီးနှင့် ဥပမာပေးခဲ့ပုံကို ပြန်လည်သတိရလာ
 သည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကိုလည်း
 ကောင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေသည့် တွန့်ကြောင်းများကိုလည်းကောင်း မတုန်
 မလှုပ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ မိမိမျက်နှာကိုလည်း ထိုအတိုင်းပင် မြင်နေ
 ရ၏။ ထိုအတိုင်းပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအတိုင်းပင် အသက်ကင်း
 မဲ့နေ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ့မျက်နှာနှင့် ကမလာ၏ မျက်နှာတို့
 အား နီရဲသောနှုတ်ခမ်းနှင့်လည်းကောင်း၊ တက်ကြွသော မျက်လုံးနှင့်လည်း
 ကောင်း ပျိုမျစ်နုနယ်နေသည်ကို မြင်ရပြန်၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့်
 လက်ရှိဘဝ အတွေး၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံနေရသည်။ ထိုခဏ၌ ဘဝတိုင်း၏
 မပျက်စီးခြင်းသဘောကို၊ ခဏတိုင်း၏ ထာဝရ သဘောကိုပိုပြီး တိတိကျကျ
 မြင်ရ သိရသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ ထိုင်ရာမှထလိုက်သောအခါ ဝါသုဒေဝသည် သိဒ္ဓတ္ထ
 အတွက် ထမင်းပြင်ထားပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထ ထမင်းမစားတော့
 ပေ။ ဆိတ်ထားသည့် ဆိတ်တင်းကုပ်ထဲ၌ အဖိုးကြီးနှစ်ဦးသည် ကောက်ရိုး
 အနည်းငယ်ကို ဖြန့်လိုက်ကြသည်။ ဝါသုဒေဝက ထိုနေရာ၌အိပ်သည်။
 သိဒ္ဓတ္ထကမူ အပြင်ထွက်သွားပြီး တဲအပြင်ဘက်တွင် တစ်ညခွဲလုံး ထိုင်နေ
 သည်။ မြစ်၏အသံကို နားထောင်နေသည်။ မိမိ၏ အတိတ်ထဲတွင် မြုပ်နစ်
 နေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ့ဘဝ၏ အချိန်ကာလဟူသမျှ၏
 လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေရသည်။ သို့ရာတွင် မကြာခဏ ထထပြီး တဲတံခါးဝကို
 လျှောက်လာသည်။ ကလေး နိုးမနိုး နားထောင်ကြည့်သည်။

နံနက်မိုးသောက် နေရောင်မရောက်ခင်ပင် ဝါသုဒေဝသည် တင်း
 ကုပ်ထဲမှ ထပြီး သူ့မိတ်ဆွေဆီလာသည်။

“မိတ်ဆွေ မအိပ်ဘူး ဟုတ်လား”

“မအိပ်ဘူး ဝါသုဒေဝ။ ကျုပ် ဒီမှာထိုင်ပြီး မြစ်ကို နားထောင်နေ တယ်။ မြစ်က ကျုပ်ကို အများကြီးပြောပြတယ်။ ကျုပ်ကို ကြီးကျယ်တဲ့ အတွေးများနဲ့ ပြည့်ဝလာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဆက်စပ်ပေါင်းစည်းခြင်း ဟူသော အတွေးများနဲ့ ပြည့်ဝလာအောင် လုပ်ပေးတယ်”

“မိတ်ဆွေ တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်နော် သိဒ္ဓတ္ထ။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရ ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ ထိခိုက်ရမှာလဲ။ ကြွယ်ဝတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ကျုပ်ဟာ ပိုပြီးကြွယ်ဝလာတယ်။ ပိုပြီးချမ်းသာလာတယ်။ ကျုပ် ကျုပ်သားကို ရပြီ”

“ကျုပ် မိတ်ဆွေ သားကိုလည်းကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ။ ကျုပ်တို့အခု အလုပ်သွားကြစို့။ လုပ်စရာ အများကြီးရှိတယ်။ ကမလာဟာ ကျုပ်ဇနီးသေဆုံးသွားတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ သေဆုံးသွားတယ်။ ကမလာရဲ့ အလောင်းကိုလည်း တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ဇနီးရဲ့အလောင်းစင်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာပဲ ပြင်ထားကြရအောင်”

သူငယ် အိပ်ပျော်နေစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ် ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

သားငယ်

ကြောက်လည်းကြောက်၊ ငိုလည်းငိုပြီးလျှင် သူငယ်သည် မိခင်၏ဈာပနကို ကြည့်သည်။ ကြောက်လည်းကြောက်၊ စိတ်အားလည်းငယ်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထက သူ့အား သားသားဟုခေါ်သည်ကို ကြားရသည်။ ဝါသဒေဝ၏ တံ၌ သူနှင့် အတူနေရန်လည်း သိဒ္ဓတ္ထက သူ့ကိုပြောပြသည်။ သူငယ်သည် သူ့မိခင်နှင့် နောက်ဆုံးပိတ်ခွဲခဲ့ရသော တောင်ကုန်းပေါ်၌ နေ့ရက်များစွာ ဖျော့တော့သော မျက်နှာဖြင့်ထိုင်နေသည်။ အရပ်မျက်နှာကို တွေဝေငေးမျှော်ပြီး ကြည့်ရှုနေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ သူ၏ ကံကြမ္မာနှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်အား အဆင်ခြင်အစဉ်းစားနှင့် ဆက်ဆံသည်။ သူငယ်ကို တစ်ယောက်တည်းပင် နေစေသည်။ အကြောင်းမူကား သူငယ်၏သောကကို လေးစားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏သားသည် သူ့ကိုမသိ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ၏သားသည်သူ့အား ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် မချစ်ဟူ၍လည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထက နားလည်သည်။ ထို့နောက် ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ်သူငယ်သည် မိခင်အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ပျက်စီးနေသော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် ကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ အစားကောင်း၊ အဝတ်ကောင်း၊ အိပ်ရာနေရာကောင်းများနှင့် အကျင့်ပါနေပြီး အစေခံများအား အမိန့်ပေးလေ့ပေးထရှိနေသည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိဒ္ဓတ္ထ

သည် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုပျက်လည်းပျက်စီးပြီး တစ်ဖက်က သောကမီးလည်းလောင်နေသည့် သူငယ်သည် စိမ်းလည်းစိမ်း၊ ဆင်းလည်းဆင်းရဲသည့်နေရာ၌ ရုတ်တရက် နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲနေဖို့ မလွယ်ကူဟူ၍လည်း နားလည်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်အား အလိုလိုက်ထားသည်။ အတင်းအကျပ် ဘာကိုမှ မခိုင်းပေ။ သူငယ်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးသည်။ သူငယ်အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို နေ့ဖို့ညစာ ချန်ထားသည်။ တဖြည်းဖြည်း၊ တစစအနနည်းဖြင့် သူငယ်အား မိမိအလိုသို့ပါအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

သူ့ထံ သားငယ်ရောက်လာချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို ကြွယ်ဝသောသူ၊ စိတ်ချမ်းသာသောသူဟု အထင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ကြာလာသော်လည်း သူငယ်သည် သူ့စိမ်းပြင်ပြင်သာဖြစ်နေသည်။ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့်သာ အချိန်ကုန်လာခဲ့သည်။ သူငယ်က ပေတေတေ၊ ကပ်တတ်တတ် လုပ်နေသောအခါ၊ ဘာအလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ပေါ်ကြော့သာလျှင် နေသောအခါ၊ လူကြီးများကို ဖုတ်လေတွဲငပိ ရှိလေတယ်လို့မှပင်မထင်ဘဲ ဝါသုဒေဝ၏ သီးစားသစ်ပင်များမှ သစ်သီးများကို အလစ်သုတ် သုတ်နေသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ထံ သူ့သားနှင့်အတူ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ရောက်မလာဘဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းများသာလျှင် ရောက်လာကြသည်ဟု သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သားကိုချစ်သည်။ သူ့သားမပါဘဲ ရောက်ရှိလာသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုထက် သူ့သားနှင့်အတူပါလာသည့် စိတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် နှလုံးမသာယာမှုကို ပိုပြီးနှစ်သက်သည်။

သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထက တဲထဲမှာပင် နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဖိုးကြီး နှစ်ဦးသည် အလုပ်ကို ခွဲဝေလုပ်ကြသည်။ ဝါသုဒေဝက ကူးတို့လှေနှင့် ပတ်သက်သည့် အလုပ်များကို တာဝန်ယူလေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကမူ သူ့သားနှင့် ခိုးခိုးနားနား နေရအောင် အိမ်အလုပ်နှင့် လယ်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည်။

သူ့သားသည် သူ့ကိုနားလည်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့ချစ်ခြင်းကို လက်ခံလာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့သားကလည်း ချစ်ခြင်းကို တုံ့ပြန်ကောင်း တုံ့ပြန်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း လပေါင်းများစွာ သိဒ္ဓတ္ထသည် စွဲကြီးကြီးဖြင့် စောင့်နေလာခဲ့သည်။ ဝါသုဒေဝကလည်း လပေါင်းများစွာ အကဲခတ်လာခဲ့သည်။ စောင့်လာခဲ့သည်။ တိတ်တိတ်နေလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့သ၌ သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ဖခင်အား စိတ်ကောက်ပြီး ထမင်းပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ခွဲပစ်လိုက်သောအခါ ဝါသုဒေဝသည် သူ့မိတ်ဆွေအား ညနေချမ်းအချိန်တွင် တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ပြောသည်။

“စိတ်တော့ မရှိနဲ့နော်” ။ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေနဲ့ မိတ်ဆွေကို ပြောနေတာ။ မိတ်ဆွေကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာပုံ၊ စိတ်ပျော်ပုံမရဘူး။ ကျုပ်ချစ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့သားဟာ မိတ်ဆွေကို နှိပ်စက်နေတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးနေတယ်။ ဒီငှက်ငယ်က အနေအထိုင် တစ်မျိုးနဲ့ အကျင့်ပါနေတဲ့ ငှက်ငယ်ဖြစ်တယ်။ အသိုက်တစ်မျိုးနဲ့ အကျင့်ပါနေတဲ့ ငှက်ငယ်ဖြစ်တယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ မြို့နေဘဝကို စွန့်ပယ်လာခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူက မိတ်ဆွေလို အဲဒီစည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ မြို့နေဘဝကို ငြီးငွေ့လာခဲ့တာ၊ စိတ်ပျက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအရာဝတ္ထုတွေကို စွန့်ရမယ်ဆိုရင် သူ သူ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်လုပ်ရလိမ့်မယ် မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်မြစ်ကို မေးကြည့်တယ်။ ကျုပ်မြစ်ကို တစ်ကြိမ်မက မေးကြည့်တယ်။ မြစ်ကရယ်တယ်။ မြစ်က ကျုပ်ကိုလည်း ရယ်တယ်။ မိတ်ဆွေကိုလည်း ရယ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိုက်မဲမှုကို သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်တာ ယိမ်းထိုးနေတာပဲ။ ရေဟာ ရေဆီသွားလိမ့်မယ်။ အရွယ်ဟာ အရွယ်ဆီသွားလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေသားဟာ ဒီနေရာမှာ ပျော်ပိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေမြစ်ကို မေးကြည့်ပြီး ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ။”

စိတ်နှလုံးမသာမယဖြစ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ထောက်ထားကြင်နာသောမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာ၌ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသည့် အမှတ်လက္ခဏာများ များစွာပေါ်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် မိတ်ဆွေကို ဘယ်လိုလုပ် ခွဲနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်ကို အချိန်ပေး ပါဦး မိတ်ဆွေ။ ကျုပ် သူနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေပါတယ်။ ကျုပ် သူ့နှလုံးအနီးသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ကျုပ် သူ့ကိုမေတ္တာနဲ့၊ ဇွဲနဲ့ အနိုင်ရပါ လိမ့်မယ်။ မြစ်က တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကိုလည်း စကားပြောပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုလည်း မြစ်က ခေါ်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

ဝါသုဒေဝ၏အပြုံးသည် ပိုပြီးချိုသာသွားသည်။

“အင်း ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုလည်း ခေါ်ထားတယ်။ သူလည်းပဲ ထာဝရတည်မြဲနေတဲ့ ဘဝရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဘာ လုပ်လာသလဲ၊ သူ့လမ်း ဘယ်ဟာလဲ၊ သူ့ဘာလုပ်မလဲ၊ သူ့သောက က ဘယ်လိုဟာလဲဆိုတာတွေကို မိတ်ဆွေနဲ့ ကျုပ်တို့သိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ သောကဟာ သေးငယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့နှလုံးဟာ မာန်ရှိတယ်။ မာ ကြောတယ်။ သူ ဒုက္ခပိုပြီး ခံရကောင်းခံရလိမ့်မယ်။ အမှားတွေကို အ မြောက်အမြား ကျူးလွန်ကောင်းကျူးလွန်လိမ့်မယ်။ မတရားတာတွေကို ပိုပြီးလုပ်ကောင်းလုပ်လိမ့်မယ်။ မကောင်းမှုတွေကို ပိုပြီးလုပ်ကောင်း လုပ် လိမ့်မယ်။ ပြောစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေ။ မိတ်ဆွေ ကိုယ့်သားကို ပညာများ ပေးလို့လား။ သူက မိတ်ဆွေရဲ့ အမိန့်ဩဇာကို နာခံလို့လား။ မိတ်ဆွေ သူ့ကို ရိုက်လို့လား။ သို့မဟုတ် အပြစ်ဒဏ်ပေးလို့လား။”

“ဟင့်အင်း ဝါသုဒေဝ။ အဲဒါတွေကို ကျုပ်တစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။”

“ကျုပ် သိတယ်။ မိတ်ဆွေ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ မတင်းကျပ်ဘူး။ မိတ်ဆွေသူ့ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးဘူး။ အမိန့်ဩဇာ မပေးဘူး။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုရင် ညင်သာခြင်းဟာ ခက်ထန်ခြင်းထက် အားကောင်းတယ်၊ ရေ ဟာ ကျောက်ဆောင်ထက် အားကောင်းတယ်၊ မေတ္တာဟာ လက်နက်ထက် အားကောင်းတယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေနားလည်တယ်။ ကောင်းတယ်။ သိပ် ကောင်းတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ချီးမွမ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တင်း တင်းကျပ်ကျပ် မဆက်ဆံတာ၊ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်မပေးတာ မိတ်ဆွေရဲ့ အမှားများ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ မိတ်ဆွေ ကိုယ့်ချစ်မေတ္တာနှောင်ကြိုးနဲ့

သူ့ကို တုပ်နှောင်မထားဘူးမဟုတ်လား။ မိမိရဲ့ စိတ်ကောင်းသဘော
 ကောင်းနဲ့၊ မိမိရဲ့သည်းခံစိတ်နဲ့ မိတ်ဆွေသူ့ကို နေ့စဉ်အရှက်ရအောင်၊
 သူ့အတွက် ပိုအခက်အခဲတွေ့အောင် မလုပ်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒီထောင့်မ
 ကျိုးတဲ့၊ ပျက်စီးနေတဲ့ကလေးကို ငှက်ပျောသီးစားပြီးနေတဲ့ အဖိုးကြီးနှစ်
 ယောက်နဲ့အတူ ဒီတဲမှာမနေ နေအောင် မိတ်ဆွေမလုပ်ဘူးမဟုတ်လား။
 အဖိုးကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ ထမင်းချည်းလည်းပဲ အရသာရှိနေတယ်။
 အဖိုးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆဟာ ဒီသူငယ်ရဲ့ အယူအဆနဲ့တူဖို့ ခဲ
 ယဉ်းတယ်။ အဖိုးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာ ရင့်ကျက်နေပြီ။ ရင့်ရော်
 နေပြီ။ ငြိမ်သက်နေပြီ။ နှလုံးခုန်ချင်းကလည်း သူ့နှလုံးခုန်ပုံနဲ့ တူတော့တာ
 မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူကွပ်ကဲ အုပ်
 ချုပ်မှု မခံရဘူးမဟုတ်လား။ အပြစ်ဒဏ်လည်း မခံရဘူးမဟုတ်လား။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် တွေဝေပျံ့လွင့်နေသော အကြည့်ဖြင့် မြေပြင်ကို
 ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ညင်သာစွာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ မိတ်ဆွေထင်သလဲ”

“သူ့ကို မြို့ကိုခေါ်သွားပါ။ သူ့မိခင်ရဲ့အိမ်ကို ခေါ်သွားပါ။ ဟိုမှာအခု
 လည်းပဲ အစေခံအလုပ်အကျွေးတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ။ သူ့ကို သူတို့ဆီ ခေါ်သွား
 ပါ။ အကယ်၍ ဟိုမှာ အစေခံအလုပ်အကျွေးတွေ မရှိတော့ရင် သူ့ကို
 ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဆီခေါ်သွားပါ။ ပညာသင်ကြားဖို့အတွက် သက်
 သက်တင်မဟုတ်ဘူး။ သူ အဲဒီမှာ တခြားသူငယ်၊ သူငယ်မလေးတွေနဲ့
 တွေ့ခွင့်ရလာလိမ့်မယ်။ သူ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာလောက
 ထဲမှာ နေခွင့်ရလာလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ အဲဒီလိုမတွေးမိဘူးလား။”

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်နှလုံးအတွင်း ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်
 နော်။ ကျုပ် အဲဒါတွေကို မကြာခဏ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်
 ခက်ထန်မာကြောတဲ့ စိတ်နှလုံးရှိတဲ့ ဒီသူငယ်ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကထဲကို
 ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူက မိမိကိုယ်ကို သာတယ်၊ မြင့်တယ်
 လို့ မယူဆ၊ ပေဘူးလား။ စည်းစိမ်နဲ့အာဏာထဲမှာ မိမိကိုယ်ကို မြှုပ်မထား
 ပေဘူးလား။ သူ ကိုယ့်ဖခင်ရဲ့ အမှားတွေကို တစ်ခါထပ်ပြီး မကျူးလွန်

ပေဘူးလား။ သူ့ဒီကမ္ဘာလောကထဲမှာ လုံးလုံးမြုပ်နှစ် မသွားပေဘူးလား။”

ကူးတို့ဆရာက တစ်ဖန် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထ၏လက်မောင်းကို ညင်သာစွာပုတ်ပြီးပြောပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေ၊ မြစ်ကို အဲဒီအကြောင်း မေးကြည့်စမ်းပါ။ မြစ်ကိုနား ထောင်ကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြစ်ရယ်တာကိုပဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ အမှားတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တာဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ သား အဲဒီအမှားတွေက ရှောင်ရှားလွတ်ကင်းနိုင်စေရန်အတွက်လို့ မိတ်ဆွေ ထင်သလား။ အဲဒီလိုဆိုရင် မိတ်ဆွေ ကိုယ့်သားကို ကမ္ဘာလောကထဲ မရောက်အောင် ကာကွယ်ထားနိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်နည်းနဲ့ ကာကွယ်ထား မလဲ။ အဆုံးအမ ဥပဒေသနဲ့လား။ ဆုတောင်းပတ္တနာနဲ့လား။ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခြင်းနဲ့လား။”

“မိတ်ဆွေ၊ တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကိုပြောပြတဲ့ ဗြာဟ္မဏ သား သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ သင်ခန်းစာအပြည့်ပါတဲ့ အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ်ကို မေ့သွား ပြီထင်တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထကို ကမ္ဘာလောကထဲ မရောက်အောင် ဘယ်သူ ကာ ကွယ်ခဲ့သလဲ။ အပြစ်နဲ့ မတွေ့အောင် ဘယ်သူကာကွယ်ခဲ့သလဲ။ လောဘနဲ့ မတွေ့အောင်၊ အမှားနဲ့မတွေ့အောင် ဘယ်သူကာကွယ်ခဲ့သလဲ။ သူ့ဖခင်ရဲ့ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ခြင်း၊ သူ့ဆရာရဲ့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်း၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ရှာမှီးခြင်းတို့က သူ့ကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သလား။”

“ဘယ်ဖခင်၊ ဘယ်ဆရာက သူ့ကို မိမိဘဝ မိမိကျောင်းခြင်းက၊ ဘဝအညစ်အကြေး စွန်းထင်းခြင်းက၊ အပြစ်တွေ ပိနေခြင်းက၊ ခါးလှတဲ့ သောက်ဖွယ်ကိုသောက်ရခြင်းက၊ မိမိလမ်း မိမိရှာဖွေရခြင်းက ကာကွယ်နိုင် ခဲ့သလဲ မိတ်ဆွေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီလမ်းက လွတ်ကင်း နိုင်တယ်လို့ မိတ်ဆွေထင်သလား။ မိတ်ဆွေရဲ့သားငယ်ဟာ လွတ်ကင်းချင် လွတ်ကင်းပေလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်ပူပန်မှု၊ စိတ်အားငယ်မှုတို့က လွတ်ကင်းတာကို မိတ်ဆွေ မြင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေ သူ့အတွက် ဆယ်ကြိမ်သေသေ သူ့ကံကြမ္မာကိုတော့ စိုးစဉ်းမျှ အပြောင်းအလဲ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေဘူး။”

ဝါသုဒေဝသည် ယခုလောက် ဘယ်တုန်းကမှ စကားမပြောခဲ့ဖူးပေ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် စိတ်နှလုံးမသာမယာဖြင့် တဲထဲဝင်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်၍ကားမပျော်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးသည့်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိဖူးသည့် အရာများကို ဝါသုဒေဝက သူ့ကိုပြောကြားခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် သူ့သားငယ်အား ချစ်သည့်စိတ်၊ သူ့သားငယ် လက်လွတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့်စိတ်က သူ၏ အသိဉာဏ်ထက် အားကောင်းနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ဤမျှ လုံးလုံးလျားလျား မိမိ၏နှလုံးကို အပ်နှင်းဖူးပါသလော။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ဤမျှအရူးအမူး၊ ဤမျှဒုက္ခခံပြီး၊ ဤမျှစိတ်ပျက်ရသော်လည်း ဤမျှပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ချစ်ခင်ခဲ့ဖူးပါသလော။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိတ်ဆွေ၏အကြံပေးချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။ မိမိ၏သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပေ။ သူငယ်အား သူ့အပေါ် ဩဇာသုံးခွင့်ပေးထားသည်။ သူ့ကိုမထိမဲ့မြင်ပြုခွင့် ပေးထားသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ တုဏှိဘောလုပ်၍ စောင့်စားနေသည်။ အသံတိတ် မေတ္တာတိုက်ပွဲ၊ ဇွဲတိုက်ပွဲကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆင်နွှဲနေသည်။ ဝါသုဒေဝါကလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှမဟဘဲ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းထားပြီး၊ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်သည်းခံပြီး စောင့်စားနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ကြီးမားသော ခန္တီတရား၏ ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်၏ မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ကမလာကို သတိရလာသည်။ ထိုအခါ ရှေးယခင် အချိန်ကြာမြင့်စွာကာလက ကမလာ သူ့ကိုပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေသည်။ “ရှင် မချစ်တတ်ဘူး” ကမလာက သူ့ကို ဤသို့ပြောဖူးသည်။ ကမလာ၏ စကားကိုသူ ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ကိုယ်ကို ကြယ်တာရာတစ်လုံးနှင့် ဥပမာပေးပြီး အခြားသူများကိုမူ ကြွေလွင့်ကျသော သစ်ရွက်များနှင့် ဥပမာပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကမလာ၏ စကားလုံးများသည် ပြက်ရယ်ပြုသည့် စကားလုံးများ

ဖြစ်သည်ဟု သူ တွေးမိခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့သွားလောက်အောင် ဘယ်တုန်းကမှ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို သူ မစွဲလမ်းခဲ့ဖူးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ချစ်သည့်အတွက် အမှားအယွင်းများကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မကျူးလွန်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ မည်သည့်အခါကမျှ သူ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ယင်းအချက်သည် သူနှင့် သာမန် ရိုးရိုးလူများ၏ အကြားတွင်ခြားနားနေသော ဧရာမ ခြားနားချက်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု သူ အထင်ရှိခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခါတွင်ကား သူ၏သားငယ် သူ့ထံသို့ ရောက်လာ သည့်နေ့ကစပြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် လူထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး ပူပန် ကြောင့်ကြတတ်လာသည်။ ချစ်တတ်လာသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အရူးအမူးဖြစ်လာသည်။ ယခုအခါ၌ သူ၏ဘဝတွင် အချိန်နောက်ကျပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ရောက်လာသော အားအကောင်းဆုံး အဆန်း ကြယ်ဆုံးဖြစ်သည့် အချစ်စိတ်ကို သူတွေ့ကြုံသိရှိရလေပြီ။ ထိုအချစ်စိတ် ကြောင့် အပြင်းအထန် ဒုက္ခခံရသည်။ သို့ရာတွင် တိုးတက်လာသည်။ ဆန်းသစ်လာသည်။ ကြွယ်ဝလာသည်။

ဤအချစ်သည်၊ သူ့သားကိုချစ်သော ဤမျက်ကန်းအချစ်သည် အ လွန်တရာပင် လူသားဆန်သော အတွေးအသိဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောကသံသရာဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နက်သောရေမှ စီးထွက်လာ သည့် အဟုန်အရှိန်ပြင်းသော စမ်းရေဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း သူ့တွေး နေမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထိုအချစ်သည် တန်ဖိုးမဲ့မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လိုအပ်သောအရာဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှ ထွက်ပေါ်လာသောအရာ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း သဘောပေါက်နေမိသည်။ ယင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ယင်းစိတ်ဆင်းရဲမှု၊ ယင်း မိုက်မဲမှုများကိုလည်း သူတွေ့ကြုံသိရှိရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်အတွင်း သူ၏သားသည် သူ့အား မိုက်မဲမှုများကို ကျူးလွန် ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ အပတ်တကုတ် အားထုတ်စေခဲ့သည်။ စိတ်နေစိတ်ထား ငုပ်လျှိုးနှိမ်ချစေခဲ့သည်။ ဤဖခင်၌ သားငယ်အား စွဲမက်စေမည့်၊ သို့မ

ဟုတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စေမည့် အရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိပေ။ ဤဖ
ခင်သည် ကောင်းသော၊ တော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကြင်နာ
ထောက်ထားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စိတ်နလုံး ကြည်လင်
သန့်ရှင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်
သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သို့ရာတွင် ယင်းအချက်များမှာ သူငယ်အပေါ်တွင် အနိုင်ရရှိစေ
နိုင်သည့် အရည်အချင်းများ မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို ဤတံစုတ်တွင်ထားသော
ဤဖခင်အား သူငယ်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အမဲ့ကို အပြုံးဖြင့်
လည်းကောင်း၊ သူ၏ဒေါသကို မေတ္တာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏အဆိုးကို
အကြင်နာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤဖခင်က တုံ့ပြန်သောအခါ ယင်းအချက်
များကို သူငယ်က မြေခွေးစဉ်းလဲအို၏ ပရိယာယ်မာယာများသာလျှင် ဖြစ်
သည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆသည်။ သူငယ်သည် သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ မ
ညှာမတာ ဆက်ဆံခြင်းတို့ကို ပိုပြီးနှစ်သက်သည်။

တစ်နေ့တွင်မူ သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဖခင်၏
ရှေ့မှောက်တွင် ဖွင့်ချပြီး ဖခင်အား ကာပြန်လေတော့သည်။ ဖခင်က သူ့
အား ထင်းအနည်းငယ် သွားသယ်ယူရန်ပြောသည်။ သူငယ်သည် တဲထဲက
ထွက်ပင်မထွက်ပေ။ တဲထဲ၌ ရပ်နေသည်။ မျက်နှာကြီးနီနေသည်။ ခြေကို
ဆောင့်သည်။ လက်သီးကိုဆုပ်သည်။ အံကြိတ်ပြီး ဖခင်မျက်နှာကို စိန်းစိန်း
ကြည့်သည်။

ထိုနောက် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားယူပါလား။ ကျုပ် ခင်ဗျားအစေခံ မဟုတ်ဘူး။
ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမရိုက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မရိုက်ရဲ
ဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်းနဲ့ ကျုပ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး အမြဲတစေ
ကျုပ်ကိုဒုက္ခရောက်အောင် ပြုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်။
ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခင်ဗျားလို စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိစေချင်တယ်။
သူတော်ကောင်းဖြစ်စေချင်တယ်။ ပညာရှိဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား
ကို ဆန့်ကျင်လိုတဲ့ သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ကျုပ် ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်

တာကို မလုပ်ဘဲ သူခိုးဓားပြလုပ်မယ်။ လူသတ်သမားလုပ်မယ်။ ပြီးတော့မှ ငရဲကိုသွားမယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မုန်းတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အမေရဲ့ ချစ်တဲ့သူ ဘယ်နှခါ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျုပ်အဖေမဟုတ်ဘူး”

ဒေါသလည်းထွက် အခံရလည်းခက်ခက်နှင့် သူငယ်သည် သူ့ဖခင် အား ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပြေးထွက်သွား သည်။ ညနေအချိန်နှောင်းမှ အိမ်ပြန်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ကား သူငယ်ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက် သွားလေတော့၏။ ကူးတို့ဆရာတွေ ကူးတို့ခအဖြစ်ဖြင့် ရရှိသည့် ကြေး ပြား၊ ငွေဒင်္ဂါးပြားများ ထည့်ထားသည့်အိမ်လည်း ပျောက်နေသည်ကိုတွေ့ ရ၏။ လှေလည်းမရှိတော့ပေ။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဆိုက်ထားသော လှေကို သိဒ္ဓတ္ထ တွေသွားသည်။ သူငယ်ထွက်ပြေးသွားပြီ။

ယမန်နေ့က သူငယ်၏ ခက်ထန်မာကျောလှသည့် စကားလုံးများ ကို ကြားပြီးကတည်းက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကပြောသည်။

“ကျုပ် သူ့နောက်လိုက်မယ်။ ကလေးတစ်ယောက်တည်း တောထဲ ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့နေလိမ့်မယ်။ ဝါသု ဒေဝ၊ ကျုပ်တို့မြစ်ကိုဖြတ်ကူးဖို့ ဖောင်တစ်ခုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

ဝါသုဒေဝက ပြန်ပြောသည်။

“သူငယ်ယူသွားတဲ့ ကျုပ်တို့လှေကို ပြန်ယူရအောင်တော့ ကျုပ်တို့ ဖောင် တစ်ခုလုပ်မှပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ကိုတော့ သူ့ဘာသာသူ သွားပါစေ တော့ မိတ်ဆွေ။ သူလည်း သူငယ်နှပ်စား မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းမွေးမြူရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ သူ့မြို့ကို သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ မြို့ ကိုသွားတာဟာ မှန်ကန်တယ်။ အဲဒီအချက် ကို မေ့မနေပါနဲ့။ မိတ်ဆွေအနေနဲ့လုပ်ဖို့ မေ့လျော့နေတာကို သူလုပ်လိုက် တာ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းကျောင်းသွားတာ။ သူ့လမ်းသူသွားတာ သိဒ္ဓတ္ထ။ မိတ်ဆွေ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မြင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေ ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရယ်ပစ်လိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို၊ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင်လည်းပဲ မကြာခင် ရယ်ပစ်လိုက်မယ့် ဆင်းရဲ

ဒုက္ခကို မိတ်ဆွေအခု ခံစားနေရတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက အဖြေ ပြန်မပေးပေ။ ပုဆိန်တိုက်လေးကို ယူလိုက်ပြီး ဝါးဖောင်ကို စတင်ပြုလုပ်လေတော့၏။ ဝါသုဒေဝက သူ့ကို ကြိမ်နှင့်မြက် ကြိုးပေါင်းပြီး ကူညီချည်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဖောင်ဖြင့်မြစ်ကို ဖြတ်ကူး ကြသည်။ အောက်ဘက်ဖောင်မျောပါသွားသည်။ သို့ရာတွင် ဖောင်ကို ရေဆန်ပြီး မျောလာကြပြီးနောက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လိုက်ကြ လေ၏။

“ဒီပုဆိန်ကို မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်လို့ ယူလာတာလဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက်၏။

“ကျုပ် တို့ရဲ့ လှေခက်တက် ပျောက်ချင်ပျောက်နေမှာ” ဝါသုဒေဝက ပြန်ဖြေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုစဉ်းစားသည်ဆိုသည်ကို သိဒ္ဓတ္ထ နားလည်သည်။ သူငယ်သည် ကလဲ့စားချေလိုသည့်စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သူ့နောက်မလိုက်စေရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုသည့် သဘောဖြင့် လည်းကောင်း ခတ်တက်ကို တခြားလွှင့်ပစ်ချင်လည်း လွှင့်ပစ်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ချိုးပစ်ချင် ချိုးပစ်လိုက်လိမ့်မည်။ ယင်းသို့ပင် သူ့မိတ်ဆွေ စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမှန်စင်စစ်လည်း လှေထဲတွင် ခတ်တက် မရှိတော့ပေ။ ဝါသုဒေဝသည် လှေဝမ်းထဲညွှန်ပြလိုက်ပြီး “ဘယ့်နဲ့လဲ၊ မိတ် ဆွေရဲ့သား ဘာကိုပြောချင်တယ်ဆိုတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ သူ့နောက် ကို မလိုက်စေချင်ဘူးဆိုတာကို မိတ်ဆွေသိရပြီမဟုတ်လား” ဟု ပြောသည့် အနေဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအဓိပ္ပာယ်များကို စကားလုံးအားဖြင့်မူ တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ခတ်တက်အသစ်ကိုသာလျှင် စတင်လုပ်လေတော့၏။ သိဒ္ဓတ္ထကမူ သူ့သားပျောက်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် ဝါသုဒေဝထံမှ ခွဲခွာထွက်သွားလေသည်။ ဝါသုဒေဝက သိဒ္ဓတ္ထကို မတား မြစ်ပေ။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တောထဲတွင် လျှောက်သွားနေလေ သည်။ ထိုနောက် သူ ယခုလို ရှာဖွေနေခြင်းသည် အချည်းနှီး အလ

ဟဿပင်ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေး သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် ပေါ်လာလေသည်။ သူငယ်သည် တောထဲက ထွက်ခွာသွားပြီး မြို့သို့လျှင်လည်း ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် တောထဲက မထွက်သေးလျှင်လည်း သူ့နောက်လိုက်လာသူ မတွေ့အောင် ပုန်းနေလျှင်လည်း ပုန်းနေပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ သိဒ္ဓတ္ထက တွေးလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ထပ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူ့သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူပန်တော့ကြောင်း၊ လမ်းခရီး၌ သူ့သားသည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်၊ သို့မဟုတ် တောအတွင်း၌ အခက်အခဲ တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူ့နှလုံးသားထဲက သိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိသွားသည်။

သို့ရာတွင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားနေသည်။ ယင်းသို့သွားခြင်းမှာ သူ့သားအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့သားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် တွေ့ရလို တွေ့ရငြားဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆက်လက်သွားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့လေရာ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြို့စွန်မြို့ဖျားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မြို့အနီးရှိ လမ်းမကြီးသို့ရောက်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် တစ်ခါတုန်းက ကမလာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့် လှပသာယာသော ဥယျာဉ်အဝင်ဝင်းတံခါးဝ၌ အသာရပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာ၌ ဝေါပေါ်တွင် ပါလာသော ကမလာကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အတိတ်သည် သူ၏မျက်လုံးရှေ့တွင် ပေါ်လာသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် အဝတ်လည်းမပါ၊ ဆံကေသာကလည်း ဖုန်မှုန့်နိုင်းချင်းနှင့် ထိုနေရာတွင် ရပ်နေသော လှလင်သမဏကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး မြင်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေပြီးလျှင် ဖွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဥယျာဉ်တွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ သာယာစိုပြည်သော သစ်ပင်များ၏ အောက်၌ စင်္ကြံလျှောက်နေကြသော ရဟန်းများကို တွေ့ရလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုနေရာ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာရပ်ပြီးလျှင် အရပ်ကားများကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘဝ၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်နေသည်။ ထိုနေရာ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာရပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရဟန်း

များ၏ နေရာ၌ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် စင်္ကြံလျှောက်နေသော လူငယ်သိဒ္ဓတ္ထနှင့်ကမလာကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ကို ကမလာက ပြုစုယူပံ့နှင့် ကမလာထံမှ ပထမဆုံးနမ်းခြင်း ရယူပုံကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်လာသည်။ သူ့ဘယ်လိုခြေဖျားထောက်ပြီး ဘယ်လို ရွံ့မုန်းသောစိတ်ဖြင့် မိမိ၏ သမဏဘဝကို ကြည့်ရှုခဲ့သည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်လောက် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဘယ်လိုမာန်မာနဝင်ပြီး လောကီဘဝကို အစပျိုးခဲ့သည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်လာသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကာမဆွှာမိကို မြင်လာသည်။ အစေခံ အလုပ်အကျွေးများကိုလည်းကောင်း၊ ပျော်ပွဲစား အခမ်းအနားများကိုလည်းကောင်း၊ ကြွအန်လောင်းကစားသူများကိုလည်းကောင်း၊ သီဆို တီးမှုတ်သူများကိုလည်းကောင်း မြင်လာသည်။ လှောင်ချိုင့်အတွင်းရှိ ကမလာ၏ သီချင်းဆိုငှက်ကိုလည်း မြင်လာသည်။ ထိုဘဝကို သိဒ္ဓတ္ထ တစ်ဖန်သိမြင်လာသည်။ ကမ္ဘာလောကကို သက်မချလာသည်။ တစ်ဖန် အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်။ မောပန်းနွမ်းလျလာသည်။ တစ်ဖန်ငြီးငွေ့လာသည်။ သေချင်လာသည်။ ထိုနောက် တစ်ဖန် 'ဥ' ဟူသောအသံကို ကြားလာသည်။

ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါး၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေပြီးနောက် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဤနေရာသို့ သူ့အား ဆွဲခေါ်လာသောဆန္ဒမှာ မိုက်မဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိသားအား မည်ကဲ့သို့သော အကူအညီမျိုးမှ မပေးနိုင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိသားအပေါ်၌ ပုံမထားသင့်ဟူ၍လည်းကောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ ထွက်ပြေးသည့်သားအား အူလိုက်သဲလိုက်ချစ်သော အချစ်ကို အနာဒဏ်ရာတစ်ခုကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထ ခံစားနေရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထိုအနာဒဏ်ရာသည် ရင့်မလာဘဲ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသင့်သည့် အနာဒဏ်ရာဖြစ်သည်ဟူသောအသိလည်း သူ့တွင်ပေါ်လာသည်။

ထိုခဏအတွင်း၌ အနာဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားခြင်း မရှိသောကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေသည်။ သူ့သားကိုရှာဖွေရင်း သူ့ကို ဤနေရာသို့ခေါ်ဆောင်လာသည့် ရည်မှန်းချက်၏ အစား သုညသည်

သာလျှင် သူ့လက်ထဲရောက်ရှိလာသည်။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူ၏နှလုံးအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခု ကွယ်လွန် သေဆုံးသွားပြီဟု သူ အထင်ရှိနေသည်။ သူ ပျော်ရွှင်မှုကို မမြင်ရတော့ပေ။ ရည်မှန်းချက်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုနေရာ၌ ထိုင်လျက် စောင့်စားနေသည်။ စောင့်စားရန်၊ ခန္တီတရားရှိရန်၊ နားထောင်ရန်မှာ သူမြစ် ထံမှ သင်ယူတတ်မြောက်လာသည့် အချက်များဖြစ်သည်။ ဖုန်ထနေသော လမ်းပေါ်၌ထိုင်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြင့် ခုန်နေသောမိမိ၏ နှလုံးကိုနားထောင်နေသည်။ အသံတစ်ခုကို စောင့် စားနေသည်။ ထိုနေရာ၌ဝပ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ နားထောင်နေသည်။ မည်သည့်အာရုံကိုမျှ မမြင်ရတော့ပေ။ သုညထဲတွင် မြုပ်နစ်သွား၏။ ထွက် ပေါက်၊ လွတ်ပေါက်ကို မရှာတော့ဘဲ မိမိကိုယ်ကို မြုပ်နစ်စေလိုက်တော့၏။

မိမိ၏အနာဒဏ်ရာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်လာသည်ကို သိရသောအခါ သူသည် 'ဥါ' ဟူသောစကားလုံးကို ရွတ်လိုက်သည်။ 'ဥါ' ဟူသော စကားလုံးဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ ဥယျာဉ်တွင်းမှ ရဟန်းများ သည် သူ့ကိုမြင်ကြသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ဝပ်နေပြီး သူ၏ဆံပင်တွင် လည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သူ့ထံ လာလျက် ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံး သူ့ရှေ့ချပေးလိုက်သည်။ အဖိုးကြီးကမူ ရဟန်းကို မမြင်ပေ။

သူ၏ပခုံးကို လာကိုင်သော လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ကို တွေဝေ မိန်းမောနေခြင်းမှ နှိုးလိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိုနှူးညံ့သော လက်တွေ့ အထိကို မှတ်မိသွားပြီးလျှင် တွေဝေမိန်းမောနေရာမှ နိုးကြားလာသည်။ ထပြီးလျှင် သူ့နောက်လိုက်လာသော ဝါသုဒေဝကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဝါသုဒေဝ၏ ကြင်နာသော မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ပြုံးယောင်ယောင် အတွန့်များကိုလည်းကောင်း၊ တောက်ပသော မျက်လုံးများကိုလည်း ကောင်း မြင်ရသောအခါ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့ချထားသော ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး တစ်လုံးကို

ကူးတို့ဆရာအား ပေးလိုက်သည်။ တစ်လုံးကိုမူ သူစားပစ်လိုက်သည်။
 ထိုနောက် သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားမပြော တုံ့ဆိုဘောဖြင့် ဝါသုဒေဝ
 နှင့်အတူ တောကိုဖြတ်ပြီး ကူးတို့လှေရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူဘာဖြစ်ခဲ့
 သည်ဆိုသည်ကိုလည်း မပြောတော့ပေ။ သူငယ်၏ အမည်နာမကိုလည်း
 မဟတော့ပေ။ သူထွက်ပြေးခဲ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း မစတော့ပေ။
 အနာဒဏ်ရာ အကြောင်းကိုလည်း လေသံမဟတော့ပေ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် တဲ
 အတွင်းရှိ သူ့အိပ်ရာတွင် သွားလှဲလိုက်သည်။ အချိန်အတန်ငယ်ကြာပြီး
 သည့်နောက် ဝါသုဒေဝက အုန်းနို့လာပေးသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ အိပ်ပျော်နေ
 သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

၉။

အနာဒဏ်ရာသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နာကျင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ခရီးသည်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးသည်။ ထိုခရီးသည်များတွင် သားသော်လည်းကောင်း၊ သမီးသော်လည်းကောင်း အတူပါလာကြသည်။ ထိုခရီးသည်တိုင်းအား သိဒ္ဓတ္ထသည် မနာလို ဝန်တိုသည့် စိတ်ဖြင့်သာလျှင် ကြည့်သည်။ ဤရွေ့ဤမျှသော လူများသည် ဤကြီးကျယ်လှသည့် ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံကြသည်။ ငါကမူ အဘယ်ကြောင့် ဤကြီးကျယ်လှသည့် ချမ်းသာသုခနှင့် မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေရသနည်း။

ယင်းအတွေးမျိုးဖြင့်သာလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ခရီးသည်များအား ကြည့်သည်။ ငါကလွဲပြီး လူဆိုးသူခိုးများ၊ သူခိုးဓားပြများသည်ပင်လျှင် သားသမီးများ ရှိကြသည်။ သားသမီးများကို ချစ်ကြသည်။ သားသမီးများ၏ အချစ်ကိုခံရသည်။ ယင်းသို့လျှင် ကလေးဆန်ဆန် မဆီမဆိုင် မစပ်မဟပ် စောဒကတက်ကြည့်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဤမျှလောက်ပင် သာမန်ရိုးရိုး လူတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်သွားရလေသည်။

ယခုအခါတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခင်ကနှင့်မတူတော့ဘဲ လူတွေကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်လေသည်။ လူလည်လည်းမလုပ်။ ခြေဖျားလည်းမထောက်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကြင်နာမှု ပိုရှိလာသည်။ တက်ကြွမှု ပိုများလာသည်။ ထောက်ထားမှု ပိုပြည့်ဝလာသည်။

ယခုအခါတွင် သာမန်ရိုးရိုး ခရီးသည်များ ဖြစ်ကြသည့် ကုန်သည်

ပွဲစားများ၊ စစ်သားများ၊ မိန်းမများကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ရသည့်အခါ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခင်ကကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထအဖို့ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်မနေတော့ပေ။ ယင်းတို့၏အတွေး၊ ယင်းတို့၏ အမြင်ကိုမူ သိဒ္ဓတ္ထသည် နားမလည်ပေ။ သို့ရာတွင် ဘဝ၏နိုးဆော်ချက်၊ လိုလားချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းတို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ပြီး မိမိ၏ အပြီးသတ် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို ကောင်းစွာ ခံစားပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခုအခါတွင် ရိုးရိုးလူသားများသည် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများပင် ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရှိနေသည်။ သူတို့၏ မာန၊ သူတို့၏လောဘ၊ သူတို့၏ သေးနပ်သိမ်ဖျင်းမှုများသည် သူ့အဖို့ခွင်မကျ ဘောင်မဝင် ဖြစ်မနေတော့ပေ။ ယင်းတို့သည် သိလွယ်၊ နားလည်လွယ်သည့် အရာများ ဖြစ်လာကြသည်။ နှစ်သက်မြတ်နိုးစရာ ဖြစ်လာကြသည်။ လေးစားစရာပင် ဖြစ်လာကြသည်။

မိခင်တစ်ဦးဦး၏ မိမိကလေးကို အရူးအမူးချစ်ခြင်း၊ ဖခင်တစ်ဦးဦး၏ မိမိတစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် အရူးအမူး ဂုဏ်ယူမော်ကြွားခြင်း၊ လော်မာသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဦး၏ ဝတ်စားတန်ဆာကို ခုံမင်ခြင်းနှင့် ယောက်ျားတစ်တွေ၏ အထင်ကြီးမှုကိုခံယူလိုခြင်း။ ယင်း ရိုးသားသော၊ မိုက်မဲသော၊ သို့ရာတွင် အလွန်တရာအားကောင်းသော၊ အရေးပါသော၊ အညှာလွယ်သော လှုံ့ဆော်ခြင်းများနှင့် လိုလားခြင်းများသည် သိဒ္ဓတ္ထအဖို့ သေးနပ်သည့်၊ နပ်ဖွဲသည့် တရားများဖြစ်သည်ဟု မယူဆတော့ပေ။ ယင်း စိတ်နေစိတ်ထားများ အတွက်ကြောင့်သာလျှင် လူတို့အသက်ရှင်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြီးကျယ်သော အလုပ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးသွားလာနေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ စစ်တိုက်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခခံနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထတွေမြင်ရသည်။

ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် လူများကို သူချစ်ခင်လာသည်။ လူအပေါင်းတို့၏ အလိုဆန္ဒအားလုံး၌ လိုအပ်ချက်ဟူသမျှ၌၊ ဘဝကိုလည်း

ကောင်း၊ အသက်ကိုလည်းကောင်း၊ မပျက်စီးမယိုယွင်းသော အရာကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မကိုလည်းကောင်း သူမြင်လာသည်။ မျက်ကန်းသစ္စာစောင့်သိရှိသေခြင်းဖြင့်၊ မျက်ကန်းအင်အား၊ မျက်ကန်းစွဲဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြသည့် လူများသည် ချစ်စရာပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည်။ သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုမှတစ်ပါး၊ အလွန်တရာသေးငယ်သော အရာဝတ္ထုမှတစ်ပါး သူတော်စင်နှင့် ဆင်ခြင်တုံသမား ပညာရှင်များ၏ အထံတွင် ရှိသောအရာမှန်သမျှ သူတို့တွင် မရှိပေ။ သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုမှာမူ အားလုံးသော ဘဝ၏ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှု ဟူသောအသိဖြစ်သည်။ ထိုအသိဉာဏ်သည်၊ ထိုအတွေးများသည် သည်လောက် အဖိုးထိုက်ပါ၏လော။ တွေးခေါ်စဉ်းစားသောကလေးများထက် ပိုလိမ့်မည်မဟုတ်သည့် ဆင်ခြင်တုံသမား ပညာရှင်များ၏ ကလေးဆန်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ အမွမ်းတင်ခြင်းမျှသာ မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့ သိဒ္ဓတ္ထသည် မကြာခဏ သံသယဖြစ်မိလေသည်။ ကမ္ဘာလောကရှိလူများသည် အရာခပ်သိမ်း ဆင်ခြင်တုံသမား ပညာရှင်များနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ၌မူ သူတို့ကပင် သာပါသေးသည်။ လိုအပ်သည့်အခါများ၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည် မလျော့သော၊ မဖောက်ပြန်သောစွဲဖြင့် လုပ်သည့်အလုပ်ကိစ္စတို့တွင် ရံဖန်ရံခါ လူတို့ထက် သာလွန်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

စစ်မှန်သော အသိပညာကား မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ မိမိ၏ ရှည်လျားကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော စူးစမ်းရှာဖွေမှု၏ ရည်မှန်းချက်ကား မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ ယင်းအချက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထ၏ သန္တာန်၌ တဖြည်းဖြည်းရှင်းလင်းပြတ်သားလာလေသည်။ ရင့်ကျက်လာလေသည်။ ယင်းအချက်များကား အတ္တမကို အသင့်ဖြစ်စေခြင်း၊ တစ်ခုသောစွမ်းပကား၊ တစ်ခုသော စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်သော အတတ်ပညာ၊ ဘဝ၏ခဏတိုင်း၌ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်သော အတွေးကို တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းမှတစ်ပါး တခြားဘာမျှမဟုတ်ပေ။

သင်းအတွေး၊ ယင်းအမြင်သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ သန္တာန်၌ တဖြည်းဖြည်း

ရင့်ကျက်လာလေသည်။ ယင်းအတွေး၊ ယင်းအမြင်သည် ဝါသုဒေဝ၏ အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော ကလေးဆန်သည့် မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်လွင်နေသည်။ ယင်းအတွေး၊ ယင်းအမြင်ကား ညီညွတ်နှီးနှောခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောက၏ ထာဝရပြည့်ဝမှု အသိဉာဏ်ဖြစ်သည်။ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှုဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အနာဒဏ်ရာကမူ မကျက်သေးပေ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့သားအား လွမ်းဆွတ်တသနေတုန်းပင် ရှိသည်။ သားကိုချစ်သည့် ချစ်စိတ်၊ သားအပေါ်တွင် အမျှင်မပြတ်သေးသော သံယောဇဉ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတုန်းပင်ရှိသည်။ ဒုက္ခကို ခံနေတုန်းပင်ရှိသည်။ အချစ်စိတ်မွန်ပြီး အမှားအယွင်းများကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်နေတုန်းပင် ရှိသည်။ ထိုမီးတောက်မီးလျှံသည် ငြိမ်းမသွားပေ။

တစ်နေ့သ၌ အနာဒဏ်ရာက အသည်းခိုက်အောင် နာလှသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည်လှေကိုလှော်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လာခဲ့သည်။ စွဲလမ်းတမ်းတခြင်း ပြင်းပြလွန်းသည်ဖြစ်၍ သားကိုရှာဖွေရန်အတွက် မြို့ဘက်သို့သွားရန် လှေပေါ်မှဆင်းလိုက်လေသည်။ မြစ်သည် ညင်သာစွာ စီးနေသည်။ ရာသီဥတုမှာ ခြောက်သွေ့သော နွေဥတုကာလဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြစ်အသံသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ မြစ်သည် ရယ်နေသည်။ ထင်ထင်ရှားရှားပင် ရယ်နေသည်။ မြစ်သည် အဘိုးအိုကူးတို့သမားကြီးကို ပြတ်ပြတ်သားသား စိတ်ပါလက်ပါ ရယ်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေတုန်းပင်ရှိသည်။ ရေ၏ရယ်သံကို ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ကြားနိုင်ရန် ရေပေါ်တွင် ငုံ့လိုက်သည်။ ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းနေသော ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်ထင်နေသော မိမိ၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုမျက်နှာရိပ်၌ သူမေ့လျော့နေသော အရာတစ်ခုခုကို သတိရစေသည့် အရာတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအရာကို တွေ့ရသော အခါ သိဒ္ဓတ္ထပြန်လည်သတိရလာ၏။ သူ၏မျက်နှာသည် တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့်ဆင်တူသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ခါတုန်းက သူသိခဲ့သည်။ ချစ်ခဲ့သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်ခဲ့သည်။ သူ၏ မျက်နှာ

သည် သူ့ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီး၏ မျက်နှာနှင့်ဆင်တူသည်။

လှလင်အရွယ် တစ်ခါတုန်းက သမဏများနှင့် သွားနေရန်အတွက် သူ့ဖခင်ထံမှ အတင်းမရမက အခွင့်တောင်းခဲ့ပုံ။ ဖခင်ထံမှ ခွဲခွာလာခဲ့ပုံ၊ ဖခင်ထံမှ ခွဲခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ သူ အခု သူ့သားအတွက် ခံစားနေရသော ဒုက္ခမျိုးကို သူ့ဖခင်လည်း ခံစားခဲ့ရမည် မဟုတ်ပါလော။ သူ့ဖခင်သည် သူ့သားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘဲ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားသည်မှာ ကြာမြင့်ပြီ မဟုတ်ပါလော။ သူလည်းအလားတူ ကံကြမ္မာကို မျှော်လင့် မထားဘူးလော။ ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် ဟာသပြဇာတ်တစ်ခု မဟုတ် ပါလော။ ဆန်းကြယ်သော၊ မိုက်မဲသော ဟာသပြဇာတ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ လော။ ကြမ္မာရဟတ် ပတ်ပတ်လည်နေသည့် စက်ဝန်းထဲက အဖြစ်အပျက် အစဉ်များပင် မဟုတ်ပါလော။

မြစ်က ရယ်သည်။ မှန်ပေသည်။ ယင်းမှာ ဘဝ၏ ဖြစ်ရပ်အမှန် ဖြစ်သည်။ အပြီးသတ်အထိ ဒုက္ခမခံစားရသေးသော၊ ဒုက္ခခံစားမှု အပြီး မသတ်သေးသော အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ တစ်ပတ်ပြန်ကျော့ရမည်။ အလားတူ ဒုက္ခကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ခံစားရသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် လှေထဲတစ်ဖန် ပြန်တက်ပြီး တဲရိုရာသို့ ပြန်လှော်လာ ခဲ့၏။ သူ့ဖခင်အကြောင်းကို သူ့တွေးတောသည်။ သူ့သားအကြောင်းကို သူ စဉ်းစားသည်။ မြစ်၏အရယ်ကို သူခံရသည်။ သူ့နှလုံးတွင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့နေသည်။ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးကို လည်းကောင်း ဟစ်ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါက်လာသည်။ အနာဒဏ်ရာက နာတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ သူ့ကံကြမ္မာ ကို သူ တိုက်တုန်းခိုက်တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းမှု မရရှိ သေးပေ။ မိမိ၏ ဒုက္ခအပေါ်တွင်လည်း အနိုင်မရသေးပေ။ သို့ရာတွင် သူ မျှော်လင့်ချက်ထားတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ တဲသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ နားထောင်တတ်သည့် အတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် ဝါသုဒေဝအား ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟပြောပြရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာသည်။

ဝါသုဒေဝသည် တဲအတွင်း၌ထိုင်ပြီး တောင်းတစ်လုံး ရက်နေ၏။ ကူးတို့မပို့တော့ပေ။ သူ၏မျက်စိသည် အားနည်းလာလေပြီ။ သူ၏ လက်မောင်းများလည်း သန်သန်မာမာ မရှိကြတော့ပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည့် တည်ငြိမ်သည့် အပြုံးမှာမူ ပြောင်းလဲမသွားပေ။ တောက်ပနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အဖိုးကြီးဘေးတွင် ၇၀၀ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်း စကားစ၍ ပြောလေသည်။ ယနေ့အထိ မည်သည့်အခါကမျှ ဖွင့်ဟမပြော ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာများကို ဝါသုဒေဝအား ပြောပြသည်။ သူ့မြို့သို့ ထွက်သွားခဲ့ပုံ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဒနာခံစားနေရသော မိမိ၏ အနာဒဏ်ရာ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုရှိကြသည့် ဖခင်များကို တွေ့ရသည့်အခါ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ရပုံ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ယင်းသို့သော စိတ်သဘောထားတို့မှာ မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်၏ဟု သိမြင်လာပုံအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်နှင့် အကျိုးမရှိ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ရပုံအကြောင်းကိုလည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြသည်။ တစ်ခု မကျန်ပြောပြသည်။ ဝါသုဒေဝအား အားလုံးပြောပြနိုင်သည်။ အသည်း ခိုက်အောင် ဒုက္ခခံစားနေရသည့် အကြောင်းအရာကိုပင် ပြောပြနိုင်သည်။ အားလုံးကို လှစ်ပြနိုင်သည်။ သူ့အနာဒဏ်ရာကို ပြသည်။ ထိုနေ့က သူ ထွက်ပြေးပုံအကြောင်း၊ မြို့သို့သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မြစ်ကိုဖြတ်ကူး ခဲ့ပုံအကြောင်း၊ မြစ်က ရယ်ပုံအကြောင်းများကို ဝါသုဒေဝအား ပြောပြ သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက သူ့အကြောင်းကို ဇာတ်စုံခင်းပြနေသည့်အခါ ဝါသုဒေဝ သည် တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားဖြင့် နားစိုက်ထောင်နေသည်။ ဝါသုဒေဝ ၏ အာရုံစိုက်ပုံကို သိဒ္ဓတ္ထသည် ယခင်ကထက်ပင် ပိုပြီး အကဲခတ်မိသည်။ သူ၏ ဒုက္ခ၊ သူ၏သောက၊ သူ၏ လျှို့ဝှက်သော မျှော်လင့်ချက်များသည် ဝါသုဒေဝထံကူးသွားပြီး တစ်ဖန်ပြန်လာကြသည်ဟု သိဒ္ဓတ္ထ ထင်မြင်နေမိ သည်။ ဤသောတရှင်အား မိမိ၏အနာဒဏ်ရာ လှစ်ပြခြင်းသည် အနာ ဒဏ်ရာအေးချမ်းပြီး မြစ်နှင့်တစ်သားတည်း ဖြစ်မလာမခြင်း၊ မြစ်ထဲတွင်

ရေစိမ့်ခြင်းနှင့် တူလေသည်။

ဝါသုဒေဝသည် ဝါသုဒေဝမဟုတ်တော့။ သူ့စကားကို နားထောင် နေသူလည်း မဟုတ်တော့ဟူ၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် သည့်ထက်သည်ပိုပြီး သတိပြု မိလာသည်။ ဤမလှုပ်မယှက် နားထောင်နေသော သောတရှင်သည် သူ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို သစ်ပင်သည် မိုးရေကို မိမိ၏အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်အောင် လုပ်သကဲ့သို့ လုပ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤမလှုပ်မယှက် နားထောင် နေသော သောတရှင်သည် မြစ်ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင် ကိုယ် တော်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထာဝရတရားကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကောင်း စဉ်းစားလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အနာဒဏ်ရာ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အစဉ်းစားရပ်လိုက်သောအခါ ဝါသုဒေဝ၏ သန္တာန်အတွင်း၌ ပြောင်းလဲသော ဤပြောင်းလဲမှုကို အကဲခတ်မိခြင်းသည် သူ့အပေါ်တွင် စိုးမိုးပိုင်ဆိုင် လာလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကို သဘော ပေါက်လေလေ၊ ထိုအကြောင်းအပေါ်၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုအမြင် နည်း လာလေလေ ဖြစ်သည်။

အရာဝတ္ထုဟူသမျှ သဘာဝကျသည်။ အနေအထားမှန်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝါသုဒေဝသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာကပင် စတင်ပြီး အခါ ခပ်သိမ်း ထိုအတိုင်းလိုလိုပင် ရှိလာခဲ့သည်။ သူကသာလျှင် ထိုအချက်ကို မသိရှိ မရိပ်မိခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝါသုဒေဝနှင့် မထူးခြားလှ ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်မြင် လာလေလေဖြစ်သည်။ လူအပေါင်းတို့က နတ်ဒေဝတာများကို မြင်သလို သူ ဝါသုဒေဝကို မြင်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းအခြေအနေသည် တာရှည်မခံ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထသိမြင်လာသည်။ အတွင်းသဘော အရမူ သူ ဝါသုဒေဝထံမှ ခွဲခွာလိုက်လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်းစကားကိုမူ ဆက်ပြောနေလေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထက စကားကိုနိဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ ဝါသုဒေဝသည် အတန်ငယ်အားနည်းသော အကြည့်ဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင်စကားကိုမူ ပြန်မပြောပေ။ မျက်နှာတွင်မူ ချစ်ကြည်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ နားလည်မှု၊ တတ်သိမှုတို့သည် တည်ငြိမ် ကုန္တရစ္ဆာဖြင့် တောက်ပနေကြသည်။ ဝါသုဒေဝသည် သိဒ္ဓတ္ထကိုလက်ဆွဲပြီး မြစ်ကမ်းပါးရှိ ထိုင်နေကျ နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ မြစ်ကမ်းပါး၌ သိဒ္ဓတ္ထ၏ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မြစ်ကိုကြည့်ပြီးပြုံးလေသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ မြစ်ရယ်တာကို ကြားရတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးကို မကြားရသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ နားထောင်ကြည့်ရအောင်။ မိတ်ဆွေ ထပ်ပြီးကြားရပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ဦး နားထောင်နေကြသည်။ အသံများစွာ ပါဝင်နေသော မြစ်၏တေးသံသည် ညင်သာစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြစ်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စီးဆင်းနေသော ရေပြင်၌ ရုပ်ပုံပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။ မိမိသားအတွက် သောကမီးတောက်နေသော သူ၏ဖခင်ကို တစ်ကိုယ်တည်း တွေ့ရသည်။ ဝေးရာသို့ထွက်သွားသော မိမိသားအတွက် တွေ့ရလိမ့်နိုးနိုးဟူသော အသာဆန္ဒဖြင့် ချည်နှောင်ခြင်းခံနေရသော မိမိကိုယ်ကိုလည်း တစ်ကိုယ်တည်းတွေ့ရသည်။ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသော ဘဝ၏ အလိုဆန္ဒ လမ်းမပေါ်၌ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှေ့သို့သွားနေသော မိမိ၏သားကိုလည်း တစ်ကိုယ်တည်းတွေ့ရသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးချင်း မိမိ၏ရည်မှန်းချက်ကို အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။ မိမိရည်မှန်းချက်၏ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေကြရသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံနေကြရသည်။ မြစ်၏အသံသည် ကြင်နာသနားဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မြစ်သည်တမ်းတခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် သီဆိုနေသည်။ မိမိရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ စီးဆင်းနေသည်။

“ကြားတယ် မဟုတ်လား” ဝါသုဒေဝ၏ ငြိမ်သက်သောအကြည့်က မေးလိုက်လေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေသေချာချာ ထပ်နားထောင်စမ်းပါဦး” ဝါသုဒေဝက လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကြိုးစားပြီး သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်သည်။

သူ့ဖခင်၏ ရုပ်ပုံ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ရုပ်ပုံ၊ သူ့သား၏ ရုပ်ပုံတို့သည် အားလုံး ပင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရောနေကြသည်။ ကမလာ၏ ရုပ်ပုံလည်း ပေါ်လာပြီး စီးသွားသည်။ ဂေါဝိန္ဒနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ရုပ်ပုံများလည်း ပေါ်လာပြီး စီးရာပါသွားကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မြစ်၏အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ယင်းအချက်သည် သူတို့အားလုံး၏ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ တမ်းတခြင်း၊ တောင့်တခြင်း၊ ဒုက္ခခံစားခြင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

မြစ်အသံသည် တောင့်တခြင်းအပြည့် ရှိနေသည်။ နာကျင်သော ဒုက္ခဝေဒနာအပြည့်ရှိနေသည်။ မတင်းတိမ်၊ မရောင့်ရဲသော အလိုဆန္ဒ အပြည့်ရှိနေသည်။ မြစ်သည် သူ၏ ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ စီးသွားနေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မြစ်အား သွက်လက်လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြစ်၏ကိုယ်ထည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ့တွေ့မြင်ခဲ့ရသော လူတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ဖန်တီးထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံးသော လှိုင်း၊ အားလုံးသောရေတို့သည် သွက်လက်လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေကြသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုခံစားရင်း ရည်မှန်းချက်များရှိရာသို့ စီးဆင်းနေကြသည်။ များစွာသော ရည်မှန်းချက်များရှိရာသို့လည်းကောင်း၊ ရေတံခွန်သို့လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာသို့လည်းကောင်း၊ ရေစီးကြောင်းသို့လည်းကောင်း၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့လည်းကောင်း စီးဆင်းနေကြသည်။ အားလုံးသော ရည်မှန်းချက်များသို့ရောက်ရှိကြသည်။ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုအပြီးတွင် တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ရေသည် ရေငွေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲသည်။ အပေါ်သို့တက်သည်။ မိုးဖြစ်ပြီး တစ်ဖန်အောက်သို့ပြန်ကျလာသည်။ စိမ့်စမ်းဖြစ်လာသည်။ ချောင်းငယ်၊မြောင်းငယ်ဖြစ်လာသည်။ မြစ်ဖြစ်လာသည်။ အသစ်တစ်ဖန် ပြောင်းလဲလာသည်။ အသစ်တစ်ဖန် စီးဆင်းလာသည်။

လိုလားတောင့်တနေသည့် အသံကမူ ပြောင်းလဲမသွားပေ။ ရှာမိုးနေသော ထိုအသံသည် ကြင်နာဖွယ် ပဲ့တင်ထပ်နေတုန်းပင် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အခြားသော အသံများလည်း ထိုအသံနှင့်အတူတကွ ပေါင်းစုနေ

ကြသည်။ ဝမ်းနည်းသံ၊ ဝမ်းသာသံ၊ ကောင်းသံ၊ ဆိုးသံ၊ ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊ အသံပေါင်းအရာ၊ အသံပေါင်းအထောင်တို့ ပေါင်းစုနေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ နားထောင်နေသည်။ ယခုအခါ၌ အထူးအာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိမေ့လျော့နေသည်။ သုညဖြစ်နေသည်။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှကို မိမိနှင့်တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် သွတ်သွင်းနေသည်။ ယခုအခါ၌ နားထောင်နည်း အတတ်ပညာကို ပိုင်နိုင်စွာနားလည်တတ်မြောက်ပြီဟု သိဒ္ဓတ္ထသတိပြုမိလေသည်။ ယင်းအရာအားလုံးကို၊ မြစ်ထဲတွင်ရှိသော ယင်းအသံမျိုးစုံကို ယခင်ကလည်း သူမကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ထိုအသံများ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မြည်နေကြသည်။

အသံများကို တစ်သံနှင့်တစ်သံ မခွဲခြားတတ်တော့ပေ။ ရယ်သံနှင့် ငိုသံတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကလေးဆန်သည့်အသံနှင့် လူကြီးဆန်သည့် အသံတို့သည်လည်းကောင်း တစ်သံတည်းလိုလိုပင် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအသံအားလုံး တစ်ခုသည် အခြားတစ်ခု၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။

မျှော်လင့်တမ်းတလျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ညည်းတွားသံသည်လည်းကောင်း၊ ပညာရှင်တို့၏ ရယ်မောသံသည်လည်းကောင်း၊ နာကြည်းသူတို့၏ ကြိမ်းဝါးသံသည်လည်းကောင်း၊ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေသူတို့၏ ညည်းညူသံသည်လည်းကောင်း အားလုံးသောအသံတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေကြသည်။ တစ်သံနှင့်တစ်သံ ယှက်နေကြသည်။ အရာအထောင်သောနည်းလမ်းများဖြင့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရစ်ပတ်လိမ်တွယ်နေကြသည်။ ယင်းအသံ အားလုံးသည်၊ ယင်းရည်မှန်းချက် အားလုံးသည်၊ ယင်းမျှော်မှန်းတမ်းတချက် အားလုံးသည်၊ ယင်းဝမ်းနည်းမှု အားလုံးသည်၊ ယင်းဝမ်းသာမှု အားလုံးသည်၊ ယင်းအကောင်းနှင့်အဆိုး အားလုံးသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေါင်းစပ်ပြီး ကမ္ဘာလောက ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအရာအားလုံးပေါင်းစပ်ပြီး အဖြစ်အပျက်များ၏ အစဉ် အတန်းဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝတူရိယာ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အာရုံစူးစိုက်ပြီး မြစ်ကိုနားထောင်နေသောအခါ၊ ဤအရာအထောင်သော အသံများ၏ သီချင်းဆိုသံကို နားထောင်နေသောအခါ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းကို နားထောင်ရပ်လိုက်သောအခါ၊ မိမိ၏စိတ်နှလုံးကို အသံတစ်သံတည်း၌သာလျှင် ချုပ်နှောင်မထားတော့ဘဲ အသံအားလုံးကို နားထောင်သောအခါ၊ အပြည့်အစုံကို နားထောင်ကြည့်သောအခါ၊ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်ခြင်းကို နားထောင်ကြည့်သောအခါ ထိုအရာအထောင်သော အသံတို့၏ မဟာသီချင်းဂီတသံတို့ဖြင့် 'ဥုံ' ဟူသော၊ ပြည့်စုံခြင်းဟူသော စကားတစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကို ကြားရလေ၏။

“ကြားရဲ့လား” ဝါသုဒေဝ၏အကြည့်က တစ်ဖန်မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဝါသုဒေဝ၏အပြုံးသည် တောက်ပနေသည်။ ထိုအပြုံးသည် သူ၏အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာ၏ တွန့်ကြောင်းအားလုံး၌ တောက်ပစွာ ရစ်ဝဲနေကြသည်။ 'ဥုံ' သည် မြစ်၏အသံအားလုံးအပေါ်တွင် ရစ်ဝဲနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေကို ကြည့်လိုက်သည့်ခဏ၌ ဝါသုဒေဝ၏အပြုံးသည် တောက်ပနေသည်။ ထိုအပြုံးသည် ထိုအချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထ၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ပေါ်နေသည်။ သူ၏အနာဒဏ်ရာသည် ကျက်လာပြီ။ သူ၏ ဒုက္ခသည် သက်သာလာပြီ။ သူ၏အတ္တမသည် ပေါင်းစည်းဆက်စပ်ခြင်းနှင့် ပူးပေါင်းမိသွားပြီ။

ထိုခဏမှ အစပြုပြီးလျှင် သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ကံကြမ္မာကို မတိုက်တော့ပေ။ သူ၏မျက်နှာ၌ အသိဉာဏ်၏ ကြည်လင်ငြိမ်းအေးခြင်းသည် တောက်ပလာလေသည်။ အာသာဆန္ဒတိုက်ပွဲကို ရင်မဆိုင်ရတော့ပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ကြည်လင်ငြိမ်းအေးခြင်းမျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အဖြစ်အပျက်တို့၏ အစဉ်အတန်းနှင့်၊ ဘဝ၏ အစဉ်အတန်းနှင့်၊ တစ်ကြိုးတည်း၊ တစ်သံတည်းဖြစ်နေသော မေတ္တာကရုဏာ အပြည့်ရှိသော အစဉ်အတန်းအား ကိုယ်ကိုအပ်နှင်းထားသော အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့၏ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှု အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကြည်လင်ငြိမ်းအေးခြင်းသည်လည်းကောင်း သူ၏မျက်နှာ၌ တောက်ပလာလေသည်။

ဝါသုဒေဝသည် မြစ်ကမ်းပါးမှ ထလိုက်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးကို

ကြည့်လိုက်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသော ကြည်လင်ငြိမ်းအေးခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေ၏ ပခုံးကို ယုယကြင်နာစွာ ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ် ဒီအချိန်၊ ဒီခဏကို စောင့်စားလာခဲ့တာ အခု ရောက်လာပြီ။ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့။ ကျုပ်ဟာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဝါသုဒေဝ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကူးတို့သမား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခု အပြီးသတ်သွားပြီ။ တဲကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မြစ်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ် သိပါပြီ။ မိတ်ဆွေ တောထဲကို သွားတော့မယ် မဟုတ်လား” သိဒ္ဓတ္ထက ဖြေးညင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် တောထဲကို သွားတော့မယ်။ ကျုပ် အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ရဲ့ ပေါင်းစည်းဆက်စပ်ခြင်းထဲ သွားတော့မယ်” ဝါသုဒေဝသည် တောက်ပစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထက ဝါသုဒေဝကို ကြည့်နေသည်။ ကြီးကျယ်လှသော ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြီးကျယ်လှသော လေးနက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကြည့်နေသည်။ ဝါသုဒေဝ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုအပြည့်ရှိနေသည့် ခြေလှမ်းများကိုလည်းကောင်း၊ တောက်ပနေသော မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ အလင်းရောင် အပြည့်ရှိနေသည့် ပုံပန်းသွင်ပြင်ကိုလည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထတွေ့မြင်နေရသည်။

ဂေါဝိန္ဒ

တစ်ခါတွင် ဂေါဝိန္ဒသည် ရဟန်းသံဃာများအတွက် ကချေသည် ကမလာ လှူဒါန်းထားသောဥယျာဉ်၌ အနားယူသည့်အနေဖြင့် တည်းခိုနေလေ၏။ ထိုအရပ်မှ တစ်ရက်ခရီးမျှသွားရသော မြစ်ကမ်းပါး၌ နေထိုင်သော သူတော် သူမြတ်တစ်ဦးအဖြစ် လူများစွာက အသိအမှတ်ပြုထားသည့် ကူးတို့ဆရာ အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ဂေါဝိန္ဒ ကြားရလေသည်။

ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခွာလာသောအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် ထိုကူးတို့ဆရာ ကို တွေ့မြင်လိုလှသည့် အာသီသရိုသည်ဖြစ်၍ ကူးတို့ဆရာသို့ ရှေးရှု သွားသော လမ်းကလာခဲ့လေသည်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နှင့် လျော်ညီစွာ နေထိုင်သည်ဖြစ်၍ ဝါငယ်သည့်ရဟန်းသံဃာများက သူ့ကို သိက္ခာနှင့် ဝါကိုထောက်လျက် လေးစားကြည်ညိုမှုပြုကြသော်လည်း သူ၏စိတ်နှလုံး ထဲတွင်မူ ယခုထက်တိုင် ယောင်ယတ်ခတ်နေတုန်းပင်ရှိပြီး သူ၏ရှာမှီးမှု သည် ယခုထက်တိုင်ပင် ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိသေးပေ။

မြစ်ကမ်းသို့ ဂေါဝိန္ဒ ရောက်ရှိလာသည်။ ကူးတို့ဆရာ အဘိုးကြီး အား တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးရန် တောင်းပန်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ လှေပေါ်မှ ဆင်းကြသောအခါ ဂေါဝိန္ဒက အဖိုးကြီး အား ပြောလိုက်လေသည်။

“သင်ဟာ ရဟန်းသံဃာတွေနဲ့ ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေကို စေတနာ များစွာထားတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို သင်တစ်ဖက်ကမ်း ပို့ပေးခဲ့တယ်။

သင်ရောလမ်းမှန်ကို ရှာမှီးနေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

သိဒ္ဓတ္ထက စကားပြန်ပြောသည်။ ထိုသို့ စကားပြန်ပြောစဉ်ခဏ၌ သူ၏ရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးတွင် အပြုံးပေါ်နေသည်။

“အရှင်၊ အရှင် မိမိကိုယ်ကို လမ်းမှန် ရှာမှီးနေသူတစ်ယောက်လို့ ခေါ်သလား။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဇရာပိုင်းရောက်ရှိနေပြီ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ရဟန်းသံဃာများ ဝတ်ရုံတဲ့ ဖန်ရည်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားတဲ့အရှင်က မိမိကိုယ်ကိုလမ်းမှန်ရှာမှီးနေသူတစ်ယောက်လို့ ခေါ်သေးသလား။”

ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ် အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ သို့ သော်လည်း ကျုပ်ဟာ ရှာမှီးခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မရပ်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ် နောင် ကိုလည်း ရှာမှီးခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ကံဇာတာ မှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပါလာတယ်ထင်တယ်။ သင်လည်းပဲ ရှာမှီးခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ သင်ဘယ်လိုရှာမှီးခဲ့တယ်ဆိုတာကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပါလား မိတ်ဆွေ”

“ကျုပ် အရှင်ကို အဖိုးတန်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကလွဲပြီး တခြား ဘာပြောပြနိုင်ဦးမှာလဲ။ အဖိုးတန်တဲ့ စကားကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်ဟာ ရှာမှီးလွန်းတယ်။ သို့အတွက် အရှင် ဘာကိုမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။”

“သင်ပြောသလို ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အကယ်၍ရှာမှီးခြင်းကို ပြုလုပ်တယ် ဆိုလျှင် အလွယ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်တတ်သည်မှာ သူ့ရှာမှီးနေတဲ့ အရာကိုသာ မြင်ရတယ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူစိတ် မဝင်စားနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် သူဟာ ကိုယ်ရှာမှီးနေတဲ့အရာ ကိုသာ အာရုံပြုတယ်။ သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုသာ ရှိနေတယ်။ သူ့ရည် မှန်းချက်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကိုသာ သူခံနေရတယ်။ ရှာမှီးခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ရည်မှန်းချက်ထားခြင်းဖြစ်တယ်။ တွေ့ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လွတ် မြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ လက်ခံခြင်းဖြစ်တယ်။ ရည်မှန်းချက်ထားခြင်း မ ဟုတ်ဘူး။ အရှင်၊ အရှင်ဟာ တကယ်ပဲ ရှာမှီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်

မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် မိမိရဲ့ရည်မှန်းချက်ရှိရာကို တိုးသွားနေတဲ့ အရှင်ဟာ ကိုယ့်နှာခေါင်းအောက်နားလေးမှာရှိနေတဲ့ အရာဝတ္ထုများစွာ ကိုတော့ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရဘူး။”

“ကျုပ် အခုထက်ထိ သင်ပြောနေတာကို နားမလည်သေးဘူး။ သင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက တစ်ဖန်ပြောပြန်လေ၏။

“အရှင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအလွန် တစ်ခါတုန်းက အရှင်ဟာ ဒီမြစ်ကိုရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အရှင် အိပ်ပျော်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလူအိပ်ပျော်နေစဉ် အရှင်သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့အနားမှာ ထိုင်နေခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း အရှင် သူ့ကိုမမှတ်မိဘူး ဂေါဝိန္ဒ”

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အပြုစားခံရသူ၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဂေါဝိန္ဒသည် ကူးတို့ဆရာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မရဲတရဲ အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်း သိဒ္ဓတ္ထလား။ ခု တစ်ကြိမ်လည်း ငါ မင်းကို မမှတ်မိဘူး။ မင်းကိုတစ်ဖန်ပြန်ပြီးတွေ့ရတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတယ် သိဒ္ဓတ္ထ။ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ မင်းဟာ အတော်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲနော် မိတ်ဆွေ။ အခု မင်းကူးတို့လှေသမား ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား”

သိဒ္ဓတ္ထက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ကူးတို့လှေသမား ဖြစ်နေတယ်။ လူတွေဟာ အများကြီး ပြောင်းလဲရတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားအမျိုးမျိုးကို ဝတ်ကြရတယ်။ ငါဟာ အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် မိတ်ဆွေ။ ဂေါဝိန္ဒ၊ မင်းကို အများကြီးကြိုဆိုပါတယ်။ ငါ မင်းကို ဒီည ငါ့တံမှာ တစ်ညအိပ်ဖို့ ဖိတ်မန္တက ပြပါတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ထိုညအဖို့ ထိုတံ၌ပင်နေပြီး တစ်ခါတုန်းက ဝါသုဒေဝ အိပ်ခဲ့သောအိပ်ရာ၌ အိပ်လေသည်။ ဂေါဝိန္ဒက သူ့သူငယ်ချင်းအား မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကလည်း သူ့ဘဝအကြောင်းနှင့်

ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆွေဂေါဝိန္ဒအား ပြောစရာများစွာ ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခရီးဆက်သွားရတော့မည့်အချိန် ရောက်လာသောအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာမသွားခင် ငါ မင်းကို မေးခွန်းတစ်ခုထပ်မေးချင်တယ်။ မင်းကို အသက်ရှင်နေရေးနဲ့ အမှန်ကိုပြုလုပ်ရေးမှာ အကူအညီ အထောက်အပံ့ပေးတဲ့၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သဘောတရားတစ်ခုခု၊ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုခု သို့မဟုတ် အသိဉာဏ်တစ်ခုခု မင်းမှာရှိသလား။”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အသိသားပဲ မိတ်ဆွေ။ ငါတို့ လုလင်ဘဝတုန်းက တောအတွင်းမှာ သမဏတွေနဲ့ အတူနေစဉ်ကတည်းက ငါဟာ အဆုံးအမတို့၊ ဆရာသမားတို့ ဆိုတာတွေ အယုံအကြည်မရှိတဲ့အတွက် သူတို့ကို မျက်နှာလွှဲခဲ့တယ်။ ငါ အခုလည်းပဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့မှာ ဆရာသမားတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ ကချေသည် အချောအလှတစ်ဦးဟာလည်း ငါ့ဆရာသမားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ကြွေအန်ကစားသမား တစ်ယောက်ဟာလည်းပဲ ငါ့ဆရာသမားတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဗုဒ္ဓရဲ့ခရီးသည် ရဟန်းတစ်ပါးဟာလည်း ငါ့ဆရာသမားဖြစ်ခဲ့တယ်။ တောထဲမှာ ငါအိပ်ပျော်နေတဲ့အခါ သူခရီးကို ဆက်မသွားဘဲ ငါ့နားမှာထိုင်နေတယ်။ သူ့ဆီကလည်း ငါ အတော်အတန် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ငါ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အများဆုံး သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့တာကတော့ ဟောဒီမြစ်နဲ့ ငါ့ကိုအမွေပေးသွားတဲ့ ဝါသုဒေဝပဲ ဖြစ်တယ်။ ဝါသုဒေဝဟာ ရိုးရိုးသားသားလူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ အတွေးအခေါ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့သူဟာ အမှန်တရားကို သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ သူတော်သူမြတ်ဖြစ်တယ်”

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းဟာ အပြက်ပြောတတ်တဲ့ဝါသနာ အခုထက်ထိ မစွန့်

သေးဘူးထင်တယ်။ ငါ မင်းကိုယုံတယ်။ မင်းဟာ ဆရာသမားတစ်ယောက်
 ယောက်ရဲ့ နောက်လိုက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့မင်း
 မှာ သဘောတရားတစ်ခုခု၊ မဟုတ်ရင်လည်း အတွေးအခေါ်တစ်ခုခုရော
 မရှိဘူးလား။ အသက်ရှင်နေရေးအတွက် အကူအညီ အထောက်အပံ့ဖြစ်တဲ့
 အသိဉာဏ်မျိုးကို မင်းမတွေ့ရှိဘူးလား။ အဲဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း
 ငါ့ကိုပြောပြလျှင် ငါ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“အင်း ပြောပြရမှာပေါ့။ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာဆိုသလိုပဲ ငါ့
 ဦးနှောက်ထဲမှာ အတွေးအခေါ်များ၊ အသိဉာဏ်များ ပေါ်လာတတ်ပါ
 တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် မိမိနှလုံးထဲမှာ အသက်ရှိမှုကို သိရှိ
 သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နာရီကြာမျှ သို့မဟုတ် တစ်နေ့တာမျှ ငါ အသိ
 ဉာဏ်ကို သိရှိနားလည်လာတယ်။ ငါ့မှာ အတွေးအခေါ်တွေ အများကြီး
 ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးအခေါ်များအကြောင်း မင်းကိုပြောပြဖို့
 မလွယ်ဘူး။ ငါစွဲမြဲနေတဲ့ အတွေးအခေါ်တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဂေါဝိန္ဒ။ အဲဒါ
 တခြားမဟုတ်ဘူး။ အသိပညာဆိုတာ ဖြန့်ဖြူးလို့မရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။
 အကယ်၍ ပညာရှင်တစ်ယောက်ယောက်ဟာ အသိပညာကို ဖြန့်ဖြူးမယ်
 ကြိုးစားလျှင် အဲဒီကြိုးစားချက်ဟာ အခါခပ်သိမ်း မိုက်မဲတဲ့အသွင် ပေါ်နေ
 တယ်”

“မင်း ပြောင်ပြောနေတာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါစူးစမ်းရှာဖွေလို့ တွေ့ရတဲ့အချက်ကို ပြောပြနေတာ။
 အသိဉာဏ်ဗဟုသုတကို ဖြန့်ဖြူးချင် ဖြန့်ဖြူးနိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိပညာ
 ကိုတော့ ဖြန့်ဖြူးလို့မရဘူး။ လူဟာ အသိပညာကို တွေ့ရှိနိုင်တယ်။ အ
 သက်ရှင် နေနိုင်တယ်။ အသိပညာအားဖြင့် လုံခြုံစွာနေနိုင်တယ်။ အသိ
 ပညာအားဖြင့် အံ့ဩမှုဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိပညာကို ဖြန့်ဖြူး
 လို့မရဘူး။ သင်ကြားပြသလို့ မရဘူး။ လှလင်ဘဝတည်းက အဲဒါက သံသ
 ယ ရှိခဲ့တယ်။ ငါ့ကို ဆရာသမားများနဲ့ အိုးစားကွဲအောင် လုပ်တာဟာ
 အဲဒီ သံသယပဲ။

“ငါ့မှာ အတွေးအခေါ်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ဂေါဝိန္ဒ။ အဲဒါကိုလည်း

မင်းကပြောင်ချော်ပြက်ချော် ပြောတာလို့၊ သို့မဟုတ် ရူးတာလို့ ထင်ဦးမှာပဲ။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အမှန်တရားရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာလည်း အမှန်တရားလိုပဲ မှန်ကန်မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရလျှင် အမှန်တရားတစ်ခုဟာ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်ပါမှ စကားအားဖြင့် ဖော်ပြလို့ရနိုင်တယ်။ စကားဖြင့်ဖော်ပြလို့ရတဲ့၊ ကြံဆလို့ရတဲ့ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှဟာတစ်ဖက်သတ် တစ်ဖက်စီးနင်းသာဖြစ်တယ်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ၊ တစ်ဖက်သာ မှန်ကန်မှုရှိတယ်။ ပြည့်စုံမှု၊ ပြည့်ဝမှု၊ ပေါင်းစည်းမှု မရှိဘူး။

“ကမ္ဘာလောကအကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အခါ ဂေါတမဗုဒ္ဓလည်း ကမ္ဘာလောကကို သံသရာနဲ့ နိဗ္ဗာန်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မောဟနဲ့ သစ္စာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခနဲ့ လွတ်ငြိမ်းမှုအဖြစ်လည်းကောင်း ခွဲခြားပြတာပဲ။ အဲဒီလိုမလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တရားအဆုံးအမကို ဟောပြောသူတို့အတွက် တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့အတွင်းနဲ့ ငါတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ တစ်ဖက်သတ် မဟုတ်ဘူး။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှ သို့မဟုတ် မည်သည့်အပြုအမူမှ အကြွင်းမဲ့ သံသရာတွင်းကလည်းမဟုတ်ဘူး။ အကြွင်းမဲ့လွတ်ငြိမ်းမှု ရရှိနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ အကြွင်းမဲ့သူတော်သူမြတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အကြွင်းမဲ့သူယုတ်မာလည်း မဟုတ်ဘူး။

“အဲဒီလို ဖြစ်နေပုံရတဲ့ အကြောင်းကတော့ အချိန်သမယဟာ မှန်တဲ့ အရာဖြစ်တယ်လို့ ငါတို့ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အချိန်သမယဆိုတာ မှန်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး ဂေါဝိန္ဒ။ အဲဒီအချက်ကို ငါ ထပ်ခါထပ်ခါသဘောပေါက်တယ်။ တကယ်လို့ အချိန်သမယဟာ မှန်တဲ့အရာမဟုတ်လျှင် ဒီကမ္ဘာလောကနဲ့ ထာဝရလောကအတွင်းမှာ လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခနဲ့လွတ်ငြိမ်းမှုအတွင်းမှာ လည်းကောင်း၊ အကောင်းနဲ့ အဆိုးအတွင်းမှာ လည်းကောင်း ခြားထားသလိုလိုထင်ရတဲ့ စည်းကြောင်းဟာလည်း အမှန်မဟုတ်ဘူး။ မောဟဖုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်”

“မင်း ပြောသလို ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား” ဂေါဝိန္ဒသည် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နားထောင်မိတ်ဆွေ၊ ငါလည်းပဲ အပြစ်မကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ မင်းလည်း အပြစ်မကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်မကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာလည်း တစ်ဖန် ဗြဟ္မဖြစ်မှာပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် နိဗ္ဗာန်ကိုရမှာပဲ။ အခုအခါမှာတော့ အဲဒီ ‘တစ်နေ့ကျရင်’ ဆိုတာဟာ စိတ်ကူးယဉ်မျှသာဖြစ်တယ်။ နှိုင်းယှဉ်ချက်မျှသာ ဖြစ်တယ်။ အပြစ်မကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဗုဒ္ဓသွားတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာသွားမနေဘူး။ တိုးတက်မနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ အတွေးအကြံကတော့ အဲဒါကလွဲပြီး တခြားအရာဝတ္ထုများကို တွေးခေါ်ကြံဆခြင်းကိုတောင်မှ မလုပ်နိုင်ပေဘူး။

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုပဲ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တကယ် ဖြစ်လတ္တံ့ဖြစ်တဲ့ တရားအမြင်ရှိသူဟာ အပြစ်မကင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဆွဲကတည်းက ကိန်းအောင်းနေတယ်။ အနာဂတ်ဟာ ယခင်ကတည်းက ရှိပြီးဖြစ်နေတယ်။ သူ့မှာရော၊ မင်းမှာရော လူတိုင်းမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ ဖြစ်လတ္တံ့ဖြစ်တဲ့ တရားအမြင်ရှိသူဘဝကို အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မယ်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ ဒီကမ္ဘာလောကဟာ မပြည့်စုံတာမဟုတ်ဘူး။ ပြည့်စုံမှုသို့ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ တိုးသွားနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာလောကဟာ ခဏတိုင်းခဏတိုင်းမှာ ပြည့်စုံမှုရှိတယ်။ အပြစ်ဟူသမျှရဲ့ အတွင်းမှာလည်း ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိနေတယ်။ ကလေးသူငယ်အားလုံးဟာ ဖြစ်လတ္တံ့ လူကြီးများဖြစ်ကြတယ်။ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်စီရဲ့ အတွင်းမှာ သေခြင်းသဘောတရား ကိန်းအောင်းနေတယ်။ သေသူမှန်သမျှရဲ့ အတွင်းမှာလည်း ထာဝရ အသက်ဇီဝိန်ရှိနေတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို လမ်းခရီးမှာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ရောက်နေပြီလဲလို့ ကြည့်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဓားပြနဲ့ ကြွေအန်လောင်းကစားသမားမှာလည်း တရားသိမြင်သူ ဘဝကိန်းအောင်းနေတယ်။ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့ ဗြဟ္မဏမှာလည်း ဓားပြပုန်းကွယ်နေတယ်။

“ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို အတွင်းနှိုက်ပြီး ပွားများနေတဲ့အခါမှာဆိုရင် အချိန်ကာလ အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ကို တစ်ပြိုင်နက်

တည်းမှာ ကြည့်နိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာဆိုရင် အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ ကောင်းတယ်။ ပြည့်စုံတယ်။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ ဗြဟ္မဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့်ငါ သဘောပေါက်တာကတော့ ရှိရှိသမျှအရာဝတ္ထုဟာ ကောင်းတယ်။ သေခြင်းရော၊ အသက်ရှင်ခြင်းရော၊ ကောင်းမှုရော၊ မကောင်းမှုရော။ ပညာရှိခြင်းရော၊ မိုက်မဲခြင်းရော အားလုံးကောင်းတယ်။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာလိုအပ်တယ်။ အရာဝတ္ထုဟူသမျှနဲ့ ငါသဘောချင်းကိုက်ညီဖို့ပဲ လိုတယ်။ ငါရဲ့လက်ခံမှု၊ ငါရဲ့မေတ္တာရှေ့ထားတဲ့ နားလည်မှုပဲလိုတယ်။ အဲဒါတွေရှိရင် ငါ့အတွက် ဘာမဆိုကောင်းမှာပဲ။ ဘယ်အရာဝတ္ထုမျှ ငါ့ကိုအကျိုးယုတ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

“ငါဟာ မိမိရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အတ္တမမှတစ်ဆင့် ဘယ်လိုသင်ကြားတတ်မြောက်သလဲဆိုရင် ငါ့အတွက်မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ခြင်းဟာလည်း လိုအပ်တာပဲ။ ငါ့အတွက် ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစား စံစားခြင်းလည်းပဲ လိုအပ်တာပဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာရရှိရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းတို့၊ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း အတွေ့အကြုံတို့လည်း လိုအပ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဲဒီလိုဖြစ်မှ ငါအဲဒါတွေကို မဆန့်ကျင်ဖို့ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ချစ်ဖို့နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မယ်။ အဲဒါမှ ငါ ဒီကမ္ဘာလောကကို လိုလားမျှော်မှန်းနေတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလောက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ဖြစ်စေ၊ ပြည့်စုံမှုရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အသွင်အပြင် တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ဖြစ်စေ နှိုင်းယှဉ်ဖို့မလိုတော့ဘဲ သူ့အတိုင်း လက်ခံနိုင်တဲ့၊ ချစ်နိုင်တဲ့၊ သူ့အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိမျိုး ငါ့မှာ ပေါ်လာနိုင်မယ်။ ဂေါဝိန္ဒ၊ အခုပြောပြတာတွေဟာ ငါ့စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အတွေးအခေါ် တချို့ဆိုပါတော့”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အောက်ဘက်ငုံပြီး မြေကြီးပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် ကျောက်ခဲကို မှောက်ချည်လှန်ချည် လုပ်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဒါ ကျောက်ခဲတစ်ခဲဖြစ်တယ်။ အချိန်ကာလရဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ်ချက်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဒီကျောက်ခဲဟာ မြေကြီးဖြစ်သွားဖို့ရှိတယ်။ ပြီးတော့

မြေကြီးကနေ သစ်ပင်၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူလည်းပဲဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်ဆိုလျှင် ဒီကျောက်ခဲဟာ ကျောက်ခဲတစ်ခဲမျှသာဖြစ်တယ်။ ဘာတန်ဖိုးမျှမရှိ။ မောဟကမ္ဘာလောကရဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ပြောင်းလဲမှု စက်ရဟတ်အတွင်းမှာပဲ တစ်နေ့ လူသို့မဟုတ် အတ္တမ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်တဲ့အတွက် ဒီကျောက်ခဲဟာ တန်ဖိုးမသေးပေဘူး။ အဲဒါ ငါ့အနေနဲ့ စဉ်းစားသင့်တဲ့အချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဒီကျောက်ခဲဟာ ကျောက်ခဲဖြစ်တယ်။ တိရစ္ဆာန်လည်းဖြစ်တယ်။ ဘုရားသခင်လည်းဖြစ်တယ်။ ငါ ဒီကျောက်ခဲကို လေးစားတာ၊ ချစ်တာဟာ ကျောက်ခဲဟာ တစ်ချိန်မှာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်ကျတော့ တခြားအရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အရာဝတ္ထုအားလုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး အခါခပ်သိမ်း အရာဝတ္ထုအားလုံး ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။

“ငါ ဒီကျောက်ခဲကို ချစ်တာဟာ ကျောက်ခဲတစ်ခဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ယနေ့ယခု ဒီကျောက်ခဲကို ကျောက်ခဲလို့ပဲ ငါထင်တဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့လှပတဲ့ အပြောက်တိုင်း အပြောက်တိုင်းမှာ၊ အခေါင်းတိုင်း အခေါင်းတိုင်းမှာ၊ သူ့ရဲ့ အဝါရောင်မှာ၊ ညှို့မှိုင်းတဲ့အရောင်မှာ ခေါက်လိုက်တဲ့အခါ တွေ့ရတဲ့ မာကျောတဲ့သဘောနဲ့ မြည်တဲ့အသံမှာ၊ သူ့အပေါ်လွှာမှာရှိတဲ့ သွေခြောက်တဲ့သဘော သို့မဟုတ် စိုထိုင်းတဲ့သဘောမှာ တန်ဖိုးကို၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ငါမြင်ရတယ်။ ဆီ သို့မဟုတ် ဆပ်ပြာ လို့ထင်ရတဲ့ ကျောက်ခဲများလည်းရှိတယ်။ သစ်ရွက် သို့မဟုတ် သဲလို့ထင်ရတဲ့ ကျောက်ခဲများလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ခဲတွေထဲက ကျောက်ခဲတိုင်းဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမတူဘဲ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် ‘ဥ’ ကို ပူဇော်ကြတယ်။

“ကျောက်ခဲတိုင်း ကျောက်ခဲတိုင်းဟာ ဗြဟ္မဖြစ်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကျောက်ခဲလည်းဖြစ်တယ်။ ဆီ သို့မဟုတ် ဆပ်ပြာလို ခွဲပျစ်လည်းခွဲပျစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ငါ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါသူ့ကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ပူဇော်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါထပ်မ

ပြောတော့ဘူး။ စကားလုံးတွေဟာ အတွေးကိုကောင်းကောင်း မဖော်ပြကြပါဘူး။ အတွေးဟာ စကားလုံးနဲ့ဖော်ပြလိုက်ရင် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ကွဲပြားခြားနားသွားတယ်။ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ဖောက်ပြန်သွားတယ်။ မိုက်မဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တန်ဖိုးထားတဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တယ်လို့ထင်တဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ အခြားပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အဖို့မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက်လည်း ကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်မိတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ခပ်မဆိတ်ပင် နားထောင်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို ကျောက်ခဲအကြောင်းကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာလဲ”

စကားတစ်ပိုဒ် ရပ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်၌ ဂေါဝိန္ဒက မရဲတရဲနှင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ငါ တမင်သက်သက်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလျဉ်းသင့်သလိုပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုပြောတာဟာ ငါတို့မြင်နေတဲ့ သူတို့ထံကံငါတို့ သင်ကြားဆည်းပူးနိုင်တဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ဖြစ်အပြင် အရာဝတ္ထုအားလုံးကို ငါချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ဖော်ပြနေပါတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်၊ သို့မဟုတ် အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့ အခေါက်အပွေး အစအနကိုလည်းပဲ ချစ်လို့ရတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အရာဝတ္ထုများဖြစ်တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူဟာ အရာဝတ္ထုများကို ချစ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးများကိုတော့ ချစ်လို့မရဘူး။

“အဲဒါကြောင့် အဆုံးအမ ဥပဒေသများဟာ ငါ့အတွက် ဘာမျှအသုံးမကျဘူး။ သူတို့မှာ မာခြင်းလည်းမရှိဘူး။ ပျော့ခြင်းလည်းမရှိဘူး။ အရောင်လည်းမရှိဘူး။ ထောင့်စွန်းလည်းမရှိဘူး။ အနံ့လည်းမရှိဘူး။ အရသာလည်း မရှိဘူး။ သူတို့ဟာ စကားလုံးအစုအဝေးမှတစ်ပါး တခြားဘာမျှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုငြိမ်းချမ်းမှုမရအောင် ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားတာ အဲဒါတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စကားလုံးတွေများစွာရှိတယ်။ လွတ်ငြိမ်းမှုနဲ့ ကောင်းမှု အတွက်ပင် စကားလုံးတွေ အမြောက်အမြားရှိတယ်။ သံသရာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာဟာလည်း စကားလုံးတွေပဲ ဂေါဝိန္ဒ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာဟာ အရာ

ဝတ္ထု မဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးသာ ဖြစ်တယ်”

ဂေါဝိန္ဒက ပြောလေ၏။ “နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ စကားမျှသာ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ အတွေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်ပြောလေ၏။ “အတွေးတစ်ခုဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေ၊ အတွေးနဲ့ စကားလုံးမှာ ဒါလောက်ခြားနား ချက်မမြင်ဘူးဆိုတာတော့ ငါဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ အတွေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအလေးအနက် ဒါလောက်မပြုဘူး။ ငါအလေးအနက် ပိုပြီးပြုတာကတော့ အရာဝတ္ထုကိုပဲဖြစ်တယ်။

“ဥပမာပြောရလျှင် ဒီကူးတို့လှေပေါ်မှာ ငါ့ရှေ့သွား ငါ့ဆရာဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ် တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူဟာမြစ်ကိုပဲ အယုံအကြည်ရှိတယ်။ မြစ်ကလွဲ ပြီး တခြားဘာကိုမှ မယုံကြည်ဘူး။ မြစ်ရဲ့အသံက သူ့ကိုစကားပြောတယ် လို့ သူအသိအမှတ်ပြုတယ်။ မြစ်ထဲက သူသင်ကြားတယ်။ မြစ်ကသူ့ကို ပညာပေးတယ်။ သင်ပြတယ်။ မြစ်ကို သူ ဘုရားသခင်လို့ပဲ အောက်မေ့ တယ်။ လေမှန်သမျှ၊ မိုးတိမ်မှန်သမျှ၊ ငှက်မှန်သမျှ၊ ပိတုန်းမှန်သမျှတွေဟာ လည်း အလားတူပင် မြင့်မြတ်တဲ့အရာတွေဖြစ်တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ မြစ်လိုပဲ သူတို့လည်း အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ သင်ကြားပြသနိုင်တယ်ဆိုတာကို သူနှစ် ပေါင်းများစွာ မသိရှိနားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဟာ တောထဲထွက်သွားတဲ့အခါကျတော့ သူအားလုံးကိုသိသွားတယ်။ သူဟာ မင်းနဲ့ငါ့ထက် သိတယ်။ ဆရာမပါဘဲ၊ စာအုပ်မကိုင်ဘဲနဲ့ အားလုံးကိုသိ တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် မြစ်ကို သူယုံကြည်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အရာဝတ္ထုကို မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ။ အရာဝတ္ထုဟာ ယ ထာဘူတကျရဲ့လား။ ပရမတ္ထဟုတ်ရဲ့လား။ အရာဝတ္ထုဆိုတာလည်း မော ဟရဲ့ လှည့်စားချက်မျှသာ မဟုတ်လား။ အရိပ်အသွင်အပြင်မျှသာ မဟုတ် လား။ မင့်ကျောက်ခဲ၊ မင့်သစ်ပင်ဟာ တကယ့်တကယ် အမှန်တရားတွေ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“အဲဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ငါ သိပ်ဒုက္ခ မဖြစ်ပါဘူး။ အကယ်၍ သူတို့တစ်တွေဟာ ပညတ်မျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ငါလည်းပညတ်ပဲ။ သူတို့ဟာ ငါနဲ့တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ဒါလောက်ချစ်စရာ၊ လေးစားစရာဖြစ်နေတာဟာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ သူတို့ကို ငါချစ်လို့ရတာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ။ အဲဒါဟာ ဝါဒအယူအဆတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဝါဒအယူအဆကို မင်းကတော့ရယ်လိမ့်မယ် ဂေါဝိန္ဒ။ ငါသဘောပေါက်နေတဲ့အချက်ကတော့ ကမ္ဘာလောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အရာဟာ ချစ်ခြင်းပဲ။ တကယ့်တကယ် အတွေးအခေါ် ပညာရှင်ကြီးများအတွက်ကတော့ ကမ္ဘာလောကကို စူးစမ်းစစ်ဆေးဖို့၊ ကမ္ဘာလောကကို လှစ်ပြဖို့၊ ကမ္ဘာလောကကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဖို့ဆိုတာတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ကမ္ဘာလောကကို ချစ်ခင်ဖို့၊ ကမ္ဘာလောကကို မစက်ဆုပ်ရွံရှာဖို့၊ ငါတို့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မမှန်းကြဖို့၊ ကမ္ဘာလောကကို မိမိကိုယ်နဲ့ သတ္တဝါအားလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းနဲ့တကွ အသိအမှတ်ပြုကြဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ငါ အဲဒါကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက မောဟ (မာယာ) လို့ မိန့်တော်မူထားတဲ့ အရာသာဖြစ်တယ်။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ပရဟိတဆောင်ရွက်ဖို့၊ ခန္တီတရားရှိဖို့၊ စေတနာမေတ္တာထားဖို့၊ သန္တတိ သလ္လေခဖြစ်ဖို့သာ ညွှန်ကြားဟောပြထားတယ်။ ချစ်ဖို့ဆိုတာကို ညွှန်ကြားဟောပြတော် မမူဘူး။ သံယောဇဉ် မတွယ်တာမကပ်ငြိဖို့ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ငါတို့ကိုတားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထက တောက်ပသော အပြုံးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ ငါ အဲဒါကို သိပါတယ်။ ဒီမှာ၊ ငါတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနက်အဓိပ္ပာယ် အရှုပ်အထွေးထဲမှာ၊ စကားလုံးပဋိပက္ခထဲမှာ လာပြီးကျရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ချစ်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငါ့စကားတွေဟာ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိုလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါမငြင်းပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ စကားတွေကို ဒါ

လောက် အယုံအကြည်မရှိဖြစ်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဲဒီ ဆန့်ကျင် ဘက်ဟာ မောဟသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။

“ငါနဲ့ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ကွဲလွဲမှု မရှိဘူးဆိုတာ ငါနားလည်တယ်။ လူ သတ္တဝါရဲ့ အနှစ်သာရမဲ့ပုံနဲ့ အနိစ္စဖြစ်ပုံကို သိရှိပါလျက်နဲ့ လူတို့ကို ကူညီ ဖို့နဲ့ အသိဉာဏ်ပေးဖို့အတွက် မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို အပ်နှင်းထားလောက် အောင်ပင် လူသတ္တဝါကို ချစ်ခင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ချစ်ခြင်းကို မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီ မဟာဆရာအရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရလျှင်လည်း စကားထက် အရာဝတ္ထုကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတယ်။ သူ့အလုပ်များနဲ့ သူ့ဘဝ ကို ငါ သူ့စကားထက် ပိုပြီးချစ်တယ်။ သူ့လက်ရဲ့ဟန်အမူအရာဟာ သူ့ အယူအဆတွေထက်ပိုပြီး ငါ့အတွက် တန်ဖိုးရှိတယ်။ စကားအရလည်း ကောင်း၊ အတွေးအကြံအရ လည်းကောင်း၊ ငါ သူ့ကိုမြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ယူဆတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အပြုအမူများနဲ့ သူ့ဘဝအရသာ ငါ သူ့ကို မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ယူဆခြင်းဖြစ်တယ်”

အဖိုးအိုနှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ ခပ်မဆိတ် နေကြလေ၏။ ထို့နောက် ခရီးထွက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီး ဂေါဝိန္ဒက စကားစပြောလိုက်သည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထိုက်အလျောက် ပြော ပြတဲ့အတွက် ငါ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းပြောပြတဲ့ အယူအဆ တွေထဲက အချို့ဟာ တော်တော်ပဲဆန်းကြယ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ကို ငါအခုချက်ချင်းနားမလည်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ငါ မင်းကို ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းငြိမ်းချမ်းတဲ့နေ့ရက်များနှင့် နေသွားနိုင်ပါစေလို့လည်း ငါဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သို့ရာတွင် ဂေါဝိန္ဒသည် စိတ်ထဲက တွေးကြည့်၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အတွေး အခေါ်များကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ သူ့အယူအဆများသည် ပေါကြောင် ကြောင် ဖြစ်နေသလိုလို ထင်ရသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အယူဝါဒများမှာ သူ့အယူအဆများနှင့် ဘယ်လောက်ကွာခြားသနည်း။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အယူ အဆဝါဒများမှာမူ ပြတ်သားသည်။ ဖြောင့်မတ်သည်။ နားလည်လွယ်

သည်။ ဆန်းလည်းမဆန်း။ ရိုင်းလည်းမရိုင်း။ ရယ်စရာလည်းမကောင်း။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လက်၊ ခြေ၊ မျက်စိ၊ မျက်ခုံး၊ ထွက်သက်ဝင်သက်၊ အပြုံး၊ လောကွတ်ပျူငှာ၊ ဟန်အမူအရာတို့ကမူ သူ၏အတွေးအခေါ်များနှင့် တခြားစီဟုပင် ထင်ရသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသည့်နောက် ယနေ့အထိ သိဒ္ဓတ္ထကလွဲပြီး ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါကလားဟု တွေးထင်ရလောက်သည့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ငါမတွေ့ဖူးသေးပေ။ သူ့ အယူအဆများမှာ ထူးဆန်းချင် ထူးဆန်းနေပေလိမ့်မည်။ သူ၏ စကားများမှာ ပေါကြောင်ကြောင်၊ မိုက်ကန်းကန်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူ၏အကြည့်၊ သူ၏လက်၊ သူ၏အရေ၊ သူ၏ဆံပင်များမှ သန့်ရှင်းမှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ကြည်လင်မှု၊ သိမ်မွေ့မှု၊ တည်ကြည်မှုတို့ ဖြာထွက်ကွန့်မြူး၍ နေ၏။ ထိုအရာများကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသည့်အချိန်မှစပြီး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်တွင်မှ ငါမတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးပေ။

ယင်းသို့ တွေးတောပြီးလျှင် နှလုံးအတွင်း၌ ပဋိပက္ခဖြစ်နေစဉ် ခဏ၌ ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထအား ချစ်ခင်ခြင်း အပြည့်အဝဖြင့် တစ်ဖန်ဦးညွတ်လိုက်လေ၏။ တည်ငြိမ်လှ၍ ရှေ့ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေ့၌ မြေကြီးထိ လှနီးပါး ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ အခုအခါမှာဆိုရင် ငါတို့ဟာ တကယ့်အဖိုးအိုတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီဘဝမှာ ငါတို့ဟာ နောက်ထပ်တစ်ဖန် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မယ်။ ငါ့ချစ်မိတ်ဆွေ၊ မင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိပြီဆိုတာ ငါသိတယ်။ အဲဒီငြိမ်းချမ်းရေးကို အခုအထိ ငါမရရှိသေးဘူးဆိုတာလည်း ငါနားလည်တယ်။ လေးစားမြတ်နိုးအပ်တဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ၊ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်း ပြောပါဦး။ ငါတွေးတောကြံဆနိုင်မယ့်၊ ငါနားလည်နိုင်မယ့် တစ်ခုခုကို ပြောပြပါဦး။ ငါ့လမ်းမှာ ငါ့ကိုအကူအညီပေးမယ့် အရာတစ်ခုခုကို ပြောပြပါဦးသိဒ္ဓတ္ထ။ ငါ့လမ်းကြောင်းဟာ မကြာခဏဆိုသလို ကြမ်းလည်းကြမ်းပါတယ်။ အမှိုက်မှောင်အတိလည်း ပြည့်နေပါတယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ခပ်မဆိတ်နေ၏။ ဂေါဝိန္ဒကိုသာလျှင် တည်ငြိမ် ငြိမ်း

ချမ်းသောအပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဂေါဝိန္ဒကမူ သိဒ္ဓတ္တ၏မျက်နှာကို စိုးရိမ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ အခက်အခဲတွေရှိမှု၊ အစဉ်မပြတ် ရှာဖွေမှု၊ ဆက်၍ဆက်၍ တွေ့ရသော မအောင်မြင်မှုများသည် သူ၏ အကြည့်၌ ထင်ဟပ်နေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္တက ထိုအချက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် ဂေါဝိန္ဒ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ငါ့နားလာစမ်းပါဦး။ အနားကိုတိုးစမ်းပါ။ ကပ်နေအောင် တိုးစမ်းပါ။ ငါ့နဖူးကိုနမ်းစမ်းပါ ဂေါဝိန္ဒ”

ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် ဂေါဝိန္ဒ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ခင်လွန်း၊ မြတ်နိုးလွန်းလှသဖြင့် သိဒ္ဓတ္တခိုင်းသလိုမလုပ်ဘဲ နေ၍ မဖြစ်ပေ။ ဂေါဝိန္ဒသည် အနီးသို့ကပ်သွားပြီး သိဒ္ဓတ္တ၏နဖူးကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်အရာတစ်ခု သူ့တွင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္တ၏ ဆန်းကြယ်သည့်စကားများကို တွေးတောလျက်ပင် ရှိသေးစဉ် ခဏ၌ပင်၊ အချိန်သမယနှင့်ပတ်သက်သည့် အယူအဆကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် အချည်းနှီးအလဟဿ ကြိုးပမ်းနေစဉ်ခဏ၌ပင်၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်လောကသံသရာကို တစ်ခုတည်းဖြစ်၏ဟု တွေးတောနေစဉ် ခဏ၌ပင်၊ မိမိမိတ်ဆွေ၏ စကားအား ရွံရှာမုန်းတီးခြင်းနှင့် မိမိမိတ်ဆွေအား ချစ်ခင်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြစဉ်ခဏ၌ပင် ယင်းထူးခြားအံ့ဩဖွယ်အရာသည် သူ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ သိဒ္ဓတ္တ၏ မျက်နှာကို ဂေါဝိန္ဒ မမြင်ရတော့ပေ။ သိဒ္ဓတ္တ၏ မျက်နှာအစား တခြားမျက်နှာများ၊ များစွာသောမျက်နှာများ၊ အလျင်မပြတ်သော မျက်နှာအလျဉ်၏ ရှည်လျားလှသော အစဉ်အတန်းများ၊ ရာပေါင်းများစွာသော၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မျက်နှာများကို မြင်ရသည်။ ထိုမျက်နှာများသည် အားလုံးရောက်လာကြသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးပင် တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ထိုနေရာ၌ ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အားလုံးပင် အစဉ်မပြတ်ပြောင်းလဲနေသည်။ အသစ်အသစ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးပင် သိဒ္ဓတ္တဖြစ်ကြသည်။

ဂေါဝိန္ဒသည် ငါးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ပါးစပ်ကို မသက်မသာ ဟ,ထားသော ငါးသိုင်းတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ မျက်စိအလင်းရောင် မှန်တိမှန်မှားဖြစ်နေသော သေမည့်ဆဲဆဲ ငါးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

အူဝဲဟု အော်တော့မည့် တွန့်ကြောင်းအပြည့်နှင့် မွေးကင်းစ နီတာရဲကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုမြင်ရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်နေသော လူသတ်သမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထိုတရားခံ လူသတ်ကောင်သည် ပါးကွက်အာဏာသားရှေ့မှာ အချုပ်အနှောင်ဖြင့် ဒူးထောက်ပြီး ဦးခေါင်းအဖြတ်ခံသွားရသည်ကို မြင်ရသည်။ ကာမဂုဏ်အပျော်ကြူးနေကြသည့် မိန်းမနှင့်ယောက်ျားနှစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးတီး ကိုယ်ကာယများကို မြင်ရသည်။ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော၊ အေးစက်နေသော၊ သုညဖြစ်နေသော အလောင်းများကို ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဦးခေါင်းများကိုလည်းကောင်း၊ တောဝက်၊ မိကျောင်း၊ ဆင်၊ နွားထီး၊ ငှက်တို့၏ ဦးခေါင်းများကိုလည်းကောင်း မြင်ရသည်။ အားလုံးသော ယင်းပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မျက်နှာများသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်နေကြသည်ကိုမြင်ရသည်။ အားလုံးတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်ကြင်နာကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွံ့မုန်းကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖျက်ဆီးသုတ်သင်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြန်ပြီးအသစ်တစ်ဖန်မွေးလာကြသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ရသည်။

အားလုံးသည် ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏။ အနိစ္စသဘောတရား၏ မသက်သာသော ပြယုဂ်ပုံစံများ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ထဲက မည်သူမျှ သေဆုံးမသွားပေ။ သူတို့သည် ပြောင်းလဲရုံသာလျှင် ပြောင်းလဲသည်။ သူတို့သည် အခါခပ်သိမ်း အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားနေကြသည်။ အစဉ်မပြတ် အသစ်အသစ်ဖြစ်သောမျက်နှာ ရှိနေကြသည်။ မျက်နှာတစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား၌ အချိန်ကာလသည်သာလျှင် ခြားနားနေသည်။ ယင်း

အားလုံးသော အသွင်များနှင့်မျက်နှာများသည် ရုပ်နားနေကြသည်။ စီးဆင်းနေကြသည်။ ပုံစံသစ်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာကြပြန်သည်။ ကူးခပ်နေကြသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရောနှောပေါင်းစပ်သွားကြသည်။

ယင်းတို့အားလုံး၏ အပေါ်၌ အစဉ်မပြတ် အရာတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအရာသည် ပါးလွှာသည်။ စစ်မှန်သောအရာမဟုတ်။ သို့သော်လည်း တည်ရှိနေသည်။ ပါးလွှာသော ဖန်သို့မဟုတ် ရေခဲလွှာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တိုးလျှိုပေါက်မြင်ရသော အရေပြား၊ ခရုခွံ၊ ရေ၏အသွင်သို့မဟုတ် ရေမျက်နှာဖုံးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အပေါ်၌ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းမျက်နှာဖုံးမှာ ထိုခဏ၌ ဂေါဝိန္ဒနှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလိုက်သော သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ထိုမျက်နှာဖုံးနှင့်တူသော အပြုံးသည်၊ စီးဆင်းနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်တို့၏ အပေါ်၌ရှိနေသော ထိုပေါင်းစည်းဆက်စပ်ခြင်း အပြုံးသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဇာတိနှင့်မရဏတို့၏ အပေါ်၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပြန့်နေသော ထိုအပြုံးသည်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ထိုအပြုံးသည် သူ့အကြိမ်ရာပေါင်းများစွာ ကြောက်ရွံ့ရိသေစွာဖြင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ မျိုးပေါင်းတစ်ထောင်ပြားသော အပြုံးကဲ့သို့ တစ်ထပ်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်းပင် ငြိမ်းအေးကြောင်း၊ နူးညံ့ကြောင်း၊ ထွင်းဖောက်နိုင်ခဲကြောင်း၊ သနားငဲ့ညှာဟန်ရှိကြောင်း၊ သရော်ဟန်ရှိကြောင်းကို ဂေါဝိန္ဒ တွေ့မြင်ရသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်သည်ဟု ဂေါဝိန္ဒသိရလေသည်။

အချိန်ကာလသည် တည်ရှိနေသလော၊ သို့မဟုတ် မတည်ရှိမနေဘူးလောဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းမြင်ကွင်းသည် တစ်မိနစ်မျှသာ ခံမည်လော၊ သို့မဟုတ် နှစ်တစ်ရာအထိ ခံမည်လောဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့ရှေ့တွင် သိဒ္ဓတ္ထရှိနေသလော၊ သို့မဟုတ် ဂေါတမရှိနေသလော၊ သို့မဟုတ် မိမိရှိနေသလော၊ တစ်ပါးသူ ရှိနေသလောဟူ၍လည်းကောင်း သတိမရတော့ဘဲ လောကအပြင်ဘက်က ကောင်းကင်ဘုံ မြားချက်သင့်သည်ဖြစ်၍ ထိုမြားချက်ကြောင့် ပီတိဖြစ်နေသည့် ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာအား ဦးညွတ်အရိုအသေ ပြုနေလေသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူ ယခုပင်

နမ်းရှုပ်ခဲ့သည်။ ထိုမျက်နှာသည် ယခုပင် အားလုံးသော ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ပုံဏ္ဍာန်တို့၏ အခြေအနေဖြစ်ခဲ့သည်။ အရာ အထောင် ပြားသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြေးမုံပျောက်ကွယ်သွားသည့် နောက်၌လည်း သူ၏မျက်နှာသည် ပြောင်းလဲမသွားပေ။ ငြိမ်းအေးစွာ၊ ညင်သာစွာ ပြုံးနေသည်။ သူ၏အပြုံးသည် သရော်သည့်ဟန်ပေါ်နေသည်။ ဂေါတမပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ဂေါဝိန္ဒသည် ဦးညွတ်လိုက်၏ ချုပ်တည်း၍မရသော မျက်ရည်တို့သည် သူ၏ ရင့်ရော်အိုမင်းနေပြီဖြစ်သည့် မျက်နှာမှ စီးကျလာ၏။ ကြီးမားသော ချစ်ခြင်းနှင့် အလွန်တရာ ဦးနှိမ်ညွတ်ကျိုးသည့် ရိုသေလေးစားခြင်း၏ လွမ်းမိုးခြင်းကို ခံနေရသည်။ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်။ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေ့၌ဦးခေါင်းကို မြေပြင်အထိ ညွတ်လိုက်သည်။ ထိုင်နေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြုံးသည် သူ့အား သူ့ဘဝတွင် သူချစ်ခဲ့ဖူးသော အရာဝတ္ထုများကို ပြန်လည်သတိရစေလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် တန်ဖိုးရှိသည်၊ မြင့်မြတ်သည်ဟု သူထင်ခဲ့ဖူးသော အရာဝတ္ထုများကို ပြန်လည်သတိရစေလေသည်။ ။

သိဒ္ဓတ္ထ ပါရဂူ

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အကယ်၍ ရှာမှီးခြင်းကို ပြုလုပ်တယ်ဆိုလျှင်
အလွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်တတ်သည်မှာ သူ့ရှာမှီးနေတဲ့ အရာကိုသာ မြင်ရတယ်။
တစ်စုံတစ်ခုကို သူ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် သူ့ဟာ ကိုယ်ရှာမှီးနေတဲ့ အရာကိုသာ အာရုံပြုတယ်။
သူ့မှာ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုသာ ရှိနေတယ်။ သူ့ရည်မှန်းချက်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကိုသာ
သူ ခံနေရတယ်။ ရှာမှီးခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ရည်မှန်းချက်ထားခြင်း ဖြစ်တယ်။
တွေ့ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။
လက်ခံခြင်း ဖြစ်တယ်။

PYG0036
2,500.00